

Hvem vil stoppe nedstigningen til MAD-ness?

Ikke korrekturlæst

af Dennis Small (EIRNS) – 12. september 2024

Mens du læser disse ord, er pistolen ved at blive spændt for at starte en direkte atomkrig mellem NATO og Rusland før valget den 5. november i USA. Hvis det får lov til at ske, vil verden være et øjeblikks afstand fra en global atomkrig.

Måske er tiden inde til endelig at lytte til LaRouche og handle nu, før missilerne begynder at flyve.

Tror du, at vi overdriver eller måske er lidt apokalyptiske? Tror du på mediernes vrøvl om, at LaRouche er en »ekstremist«, som trygt kan fejes til side, i hvert fald i øjeblikket? Så tænk dig om en ekstra gang og bliv aktiv – mens du stadig kan.

Læs venligst følgende rapporter fra de sidste 24 timer:

Den amerikanske udenrigsminister Blinken og den britiske udenrigsminister Lammy mødtes med Ukraines Zelenskyj i Kiev den 11. september og brugte derefter Londons The Guardian til at lække, at de havde fået USA's »godkendelse« på plads til opstilling af langtrækkende NATO-missiler med høj præcision i Ukraine for at kunne ramme dybt ind på russisk territorium. Aftalen skal besegles, hvis ikke annonceres, på præsident Bidens møde med den britiske premierminister Starmer i Det Hvide Hus den 13. september. Blinken indrømmede, at dette indebar en risiko, men proklamerede, at risikoen – eksempelvis for en atomkrig – "ikke nødvendigvis er en positiv faktor", et juristudtryk for udslagsgivende eller afgørende. Med andre ord: Fanden tage torpedoerne, vi fortsætter for fuld kraft.

Den russiske præsident Putin svarede, at det ukrainske militær

hverken kan tildele missioner eller styre så raffinerede præcisionsvåben på egen hånd, og derfor, hvis det besluttes at bruge dem, "vil det betyde deres [USA's og NATO's] direkte involvering i konflikten, og det vil helt klart ændre selve kernen, selve karakteren af konflikten dramatisk. Det vil betyde, at NATO-landene – USA og de europæiske lande – er i krig med Rusland. Og hvis det er tilfældet, vil vi i betragtning af ændringen i konfliktens væsen træffe passende beslutninger som svar på de trusler, der vil blive stillet os."

Samtidig med at den vanvittige London-Washington-akse forsøger at få Putin til at kaste sig ud i et nukleart skræmmespil, rejser der sig stemmer i Rusland, som kræver, at Putin bruger atomvåben som den eneste måde at overbevise Vesten om, at Rusland mener det alvorligt. »Det er på høje tid, at vi erklærer, at ethvert massivt angreb på vores territorium giver os ret til at svare igen med et angreb med atomvåben,« udtalte veteranstrategen Sergey Karaganov til bladet Kommersant. Den meget læste Karaganov er æresformand for Præsidiets Råd for Udenrigs- og Forsvarspolitik, og han har gentagne gange opfordret til at vende tilbage til den uansvarlige Kissingerske doktrin om Mutually Assured Destruction (MAD) ved at true med at anvende en atombombe og endda rent faktisk bruge den, hvis Vesten tror, at Rusland bluffer.

Modstanden mod den vanvittige London-Washington-krigspolitik vokser i både USA og Europa – som det fremgår af fremskridtene på de ugentlige møder i Den Internationale Fredskoalition (IPC), der organiseres af Schiller Institutets Helga Zepp-LaRouche – men det er stadig for lidt og for langsomt. Rusland, Kina og den Globale Majoritet i almindelighed, herunder dem, der samles omkring BRIKS-processen på vej mod topmødet i Kazan den 22.-24. oktober, overvejer, hvordan de kan gribe ind for at stoppe marchen mod global krig. De kigger nøje på USA og Europa for at finde tegn på fornuft og vilje til at drøfte en ny international sikkerheds- og

udviklingsarkitektur med dem.

IPC holder sit 67. ugentlige møde fredag den 13. september kl. 17

Tilmeld dig her for at deltage.

Foto: Flickr/Kelly Michals

Invitation til Den Internationale Fredskoalitions Zoom-møde den 13. september 2024 kl. 17-19: NATO-vampyrer hylér; Schiller Instituttet øger indsatsen

Deltage i Den Internationale Fredskoalitions Zoom-møde fredag den 13. september kl. 17-19

Talerlisten:

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale formand

Larry C. Johnson – former CIA analyst,

Dr. Mubarak Awad, Co-Founder of Nonviolence International, and others.

Tilmeld dig her for at modtage et Zoom link.

af DENNIS SPEED

Den 10. september 2024 – EIRNS

Hvad har fået en obskur franskbaseret publikation, *Intelligence Online*, til pludselig ikke bare at angribe Schiller Instituttet, men også at opfordre det amerikanske justitsministerium til at »lukke munden på instituttet«? (Se nedenfor.) Var det noget, Schiller Instituttet sagde? Ikke helt, men tæt på.

Schiller Instituttets offentliggørelse den 3. september af ambassadør Jack Matlocks sandfærdige vurdering af det absurde i USA's nuværende udenrigs- og (selvdestruktive) militærpolitik over for Rusland, Kina og Sydvestasien – som fra marts i år omfatter en forpligtelse til en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea – bliver nu taget op af andre nyhedsformidlere. Det har skabt et lille jordskælv blandt de engang så kompetente transatlantiske »eliter«, som i modsætning til »Madeleine Albrights børn« – Antony Blinken, Victoria Nuland, Samantha Power og andre – ved, at det, Jack Matlock har sagt, er sandt. Matlock var præsident Ronald Reagans ambassadør i Sovjetunionen fra 1987 til 1991 og et ægte vidne til, deltager i og formgiver af vores nuværende historie, en anden støbning end nutidens »førsteholdsstuderende« i udenrigsministeriet.

»Det forekommer mig, at det er ekstremt farligt at forsøge, hvad der i realiteten er en uerklæret krig mod en atomart bevæbnet magt, som med rette eller urette opfatter, at dens suverænitet og endda dens politiske eksistens er truet,« rapporterede Sputnik, at Matlock sagde fra sit interview den 3. september. Matlock bemærkede nogle dage senere, på Den Internationale Fredskoalitions møde den 6. september, at »jeg tror hvad vi er nødt til at forstå, er, at udvidelsen af NATO og især baserne – og i dette tilfælde var det baserne, der var planlagt i Polen og Rumænien til anti-ballistiske missiler – viste sig, selv om det var defensive våben, let kunne omstilles til offensive våben. Så det var forståeligt, at den russiske leder (Putin) ville være meget imod. Alligevel fortsatte vi, og efter gradvist at have trukket os fra stort

set alle våbenkontrolaftaler, som vi havde forhandlet os frem til i 1980'erne og begyndelsen af 90'erne, begyndte vi at forsøge at påvirke den ukrainske regering og tilbyde NATO-medlemskab. Så jeg mener, at det var en fuldstændig omvending af det diplomati, vi brugte under Den kolde Krig...«

Hans Sataniske Majestæts NATO var dog ikke tilfreds, hverken med Matlocks oprigtighed eller hans timing. Hans bemærkninger kommer trods alt lige før den nyvalgte britiske premierminister Keir Starmer fra Labour-partiet ankommer til USA. Han kommer delvis for at bekræfte, at Joe »Being There« Biden gennem et brev sendt til Kongressen den 29. juli sørger for, at amerikanske atomvåben bliver fuldt tilgængelige gennem en ændring af den britisk-amerikanske gensidige forsvarsaftale fra 1958, så de rent faktisk kan anvendes af »britiske hjerner«. Hverken en fremtidig præsident eller Kongressen vil, i åbenlys strid med USA's forfatning, være i stand til at udfordre dette arrangement. Nogle kalder det »det særlige forhold«. Andre siger sandheden og kalder det forræderi mod USA's forfatning.

I London i går sagde Tony Blinken sammen med den britiske udenrigsminister David Lammy: »Vi taler om det særlige forhold. Jeg vil gerne kalde det essentielt – essentielt for vores nationer, essentielt for vores folk, essentielt for folk langt ud over vores kyster.« Ligesom det babylonske præsteskab overvågende »rådgivende« rolle over for den persiske militærstat, er det i City of London og Wall Street at beslutningerne nu centraliseres. Washington D.C. og dets præsidentskab bliver blot et gennemgangssted. Vil atomkrig, enten på grund af fejlberregning eller planlægning, blive resultatet?

Men, hvad nu hvis hele skakbrættet simpelthen bliver vendt om? Hvad nu, hvis fornuftige stemmer som Jack Matlocks, eller Veterans Intelligence Professionals for Sanitys medstifter Ray McGovern, eller oberst Larry Wilkerson fra Eisenhower Media Network, bliver forstærket og hørt i USA og gentaget af

lignende stemmer i Tyskland, Frankrig, Italien, Sverige og mange andre lande? Det er den proces, der nu sker gennem Den Internationale Fredskoalition. Det er forudsætningen for en ægte sokratiske dialog om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Det er der hårdt brug for, fordi den nuværende diplomatiske situation er i et dødvande. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov gjorde det i går klart, at efter hans mening »handler problemet endnu en gang ikke om territorier, men om folks rettigheder, som er blevet tilsidesat – og alle de politiske initiativer, der florerer, nævner dem ikke.«

Det er Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttets forslag om Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur, der faktisk tager hensyn til alles interesser. Muligheden for, at instituttets forslag med succes kan katalysere et »Fornuftens Råd« blandt de transatlantiske nationer, som vil vælte de »gale hunde og englændere«, der fremprovokerer atomkrig, har skræmt NATO's tankepoliti. De har gennem det, der hedder Intelligence Online, udgivet en historie, »USA's Washington-baserede non-profit-organisation fortsætter med at sprede Kremls budskab«, som begynder med: »Schiller Instituttet har vedvarende samarbejdet med russiske medier, selv mens USA slår ned på udenlandsk indflydelse.« Selv om det er den samme taktik, der blev brugt i 1982, da Præsidentens Rådgivende Udvalg for Udenlandske Efterretninger (PFIAB) blev aktiveret mod økonomien, statsmanden og Schiller Instituttets medstifter Lyndon LaRouche, er der en forskel.

Nu, i 2024, 42 år senere, er dette »beskidte trick« dømt til at mislykkes – ligesom forsøgene på at splitte Rusland ad, inddæmme Kina eller udrydde palæstinenserne. Dengang eksisterede BRIKS-Plus ikke, Kinas Bælte- og Vej-Initiativ eksisterede ikke; Indiens, Kinas og selv USA's avancerede rumprogrammer eksisterede ikke. Den voksende bølge af regeringsbaseret censur af journalister er et forgæves forsøg

på at skabe en kølende effekt mod en vulkan af utilfredshed, en utilfredshed, som vokser med hvert forsøg på at mindske dens stemme og magt. Tulsi Gabbard, som engang var næstformand for Demokraternes Nationale Komité, er (med hendes egne ord) »på en hemmelig terrorliste...«. Nu kalder regeringen mig en terrortrussel.« Er det et fantastisk udtryk for magt – eller for svaghed?

I et overmættet miljø kan et enkelt molekyle, en »svag kraft«, fremkalde krystallisering, den pludselige fremkomst af en veldefineret, ordnet struktur, »som ud af ingenting«. På samme måde kan en idé, der er baseret på et princip, som kun få måneder tidligere blev afvist som »upraktisk«, blive den dominerende intellektuelle valuta i en krisetid. Den idé, som repræsenterer et dybere, usynligt, højere, »poetisk« princip, kan tage form af en effektiv politik, som omfavnes af en stor del af, ja hele menneskeheden, så ufuldkomne mennesker og ledere, »selv om de fornægter og afsværger, alligevel tvinges til at tjene den magt, som sidder på tronen i deres egen sjæl.« Det er derfor, at Percy Shelleys ofte citerede bemærkning om, at »digtere er verdens uerkendte lovgivere«, på trods af alle vores fejl og mangler fortæller os, hvilken metode vi og menneskeheden kan håbe på at sejre med. Det er i lyset af denne sandhed, udtrykt af ambassadør Matlock og andre, at den falske autoritet, som i øjeblikket udøves af den totale og evige krigs vampyrer, fordamper, ligesom en vampyr selvdestruerer i sollys.

Foto: Ambassador Jack Matlock during a Sep. 3 interview with EIR's Mike Billington

At forvandle 'de mange' til 'den Ene' – kampen for en ny strategisk arkitektur

Schiller Instituttets webcast med grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 11. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 11. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chat-siden.

Helga, vi har mange spørgsmål, hvoraf flere handler om de igangværende krige og militariseringen af verden. Men jeg vil gerne begynde med et spørgsmål om, hvordan det går med at opbygge en alternativ arkitektur. Shirley skriver: »Tak til Helga og Harley for jeres indsats for at genoplive den Alliancefrie Bevægelses antikonioniale program. Jeg voksede op i Indonesien, og min familie var stolt af den rolle, vores ledere spillede i kampen for at gøre en ende på den koloniale udnyttelse. Overgangen til et nyt system har taget mange år, men ser ud til at være tilbage på dagsordenen, især med de seneste konferencer som Eurasian Economic Forum (EAEU) og Forum on Africa-China Cooperation (FOCAC). Kan du opdatere om fremskridtene med disse to begivenheder for at erstatte det imperiale system med et retfærdigt, fredeligt og fremgangsrigt

system?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det går godt, for situationen har ændret sig dramatisk i forhold til dengang, den Alliancefrie Bevægelse startede i 1950'erne og 60'erne. På det tidspunkt var de alle sammen stadig udviklingslande, og de kræfter, der forsøgte at forhindre det, var stærke. Nu har vi praktisk talt, især på grund af Kinas fremgang, en meget stærk økonomi, som i mange henseender allerede er den stærkeste økonomi i verden. Der er faktisk en motor i udviklingen, og mange udviklingslande som Indonesien er inde i en god udvikling. Indonesien vil sandsynligvis overhale Tyskland som den tredjestørste økonomi i løbet af meget kort tid. Jeg tænker på FOACAC-mødet i Beijing den 4.-6. september, hvor mere end 50 statsoverhoveder fra de 54 afrikanske nationer var til stede. Mange af dem havde bilaterale møder med præsident Xi Jinping. Jeg synes, der var en meget klar idé om, at fremtiden tilhører det Globale Syd, og at der vil blive gennemført mange udviklingsprojekter.

Jeg siger ikke, at det bliver en let vej, for vi kan også se, at kampen for at forhindre det er meget hård. Der er bestræbelser på at destabilisere flere lande, både af objektive grunde, men også ved at bruge indenlandske sårbarheder. Så det er ikke en let kamp, men jeg synes, at den overordnede tendens er meget lovende. Jeg tror, vi vil se en betydelig konsolidering af bestræbelserne på at opbygge et nyt system på BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober i Kazan i Rusland i næste måned, hvor flere nye medlemmer sandsynligvis vil slutte sig til, og flere andre lande er blevet inviteret som særlige gæster. Jeg tror generelt, at det er en tendens, som ikke kan vendes, medmindre der kommer en tredje verdenskrig. Så stopper alt naturligvis, men jeg tror, at hvis man ikke får tredje verdenskrig – hvilket lige nu er et meget usikkert spørgsmål – så tror jeg, at det Globale Syd; det er lande, som allerede repræsenterer 85 % af verdens befolkning og omkring 70 % af BNP. Jeg tror, det er ustoppeligt, så med al

forsigtighed er jeg meget optimistisk.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål om FN's rolle. Vi begynder med et fra Harry i Colombia, som skrev: »Helga, verdens borgere kræver, at magthaverne stopper aktionerne mod deres borgere. Men FN er en forældet organisation til fordel for den højestbydende, som finansierer dem. Hvorfor sendte FN ikke Blåhjelme som en barriere til Palæstina, hvilket kunne have undgået det nuværende kolossale folkemord?»

Det andet spørgsmål om FN er et spørgsmål om, hvorvidt du forventer, at der vil blive gjort noget ved opfordringen fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og Den Alliancefrie Bevægelse, som opfordrer formanden for FN's Generalforsamling til at handle inden for rammerne af Enhed for Fred for at imødegå Israels manglende opfyldelse af mandaterne mod folkedrab fra Den Internationale Domstol? Personen bemærker, at de hørte dig tale om dette forslag i sidste uge ved IPC-opkaldet.

ZEPP-LAROUICHE: Problemet er, at FN stadig afspejler efterkrigstidens situation med de fem permanente medlemmer i FN's Sikkerhedsråd. Det er et meget vanskeligt spørgsmål at løse, fordi man ikke ønsker at opgive en vis grad af intervention. Det er klart, at de nuværende fem permanente medlemmer ikke er repræsentative for det Globale Syd. Afrika er ikke repræsenteret; Asien undtagen i form af Rusland og Kina, men ikke set fra den udviklende del af det Globale Syds synspunkt. Så det er et problem, og jeg tror, at grunden til, at blåhjelme ikke engang blev taget i betragtning, er, at USA's permanente veto, som nogle gange blev støttet af briterne, eller at briterne undlod at stemme, grundlæggende blokerede for enhver handling. Det er præcis derfor, at denne »uniting for peace«-resolution nu bliver aktiveret. Det er den klausul, der siger, at hvis FN's Sikkerhedsråd ikke er i stand til – af en eller anden grund som et permanent veto fra et af medlemmerne – at handle, så er der mulighed for at bringe hele spørgsmålet op i FN's Generalforsamling. Det vil ske i næste

uge, jeg tror den 17. og 18., hvor forslaget vil blive diskuteret. Jeg kan kun håbe, at dynamikken bliver sådan – og det er der en god chance for, at den bliver – og at uretfærdigheden kan blive taget op og afhjulpet. Jeg tror, at den første dag er en diskussion, og så er det meningen, at den anden dag skal være en beslutning om en eller anden handling.

Jeg synes, det understreger behovet for en seriøs reform af FN. Jeg tror, at minimumskravet vil være, at det Globale Syd er repræsenteret i forhold til deres antal og betydning. Det vil naturligvis møde hård modstand fra de mennesker, som troede, at de var de dominerende indtil nu. Men jeg tror, det er en proces, der er i gang, og som skal være i gang. Jeg tror, at hovedproblemet er, at den eneste måde, man kan få en reel forbedring af FN på, så man forhindrer, at den, der har den største pengesæk, udnytter den, er at gøre præcis det, jeg foreslog i Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det ville i bund og grund betyde, at man skulle give det lovgrundlag, som er fremragende; hvis man ser på FN's charter, bør det ikke ændres. Hele ideen med de fem principper for fredelig sameksistens bør aldrig ændres. Men jeg tror, at det stadig ville kræve noget, jeg ville kalde en metafysisk understøttelse; noget, der placerer disse love eller principper mere i det fysiske univers' evige love. Det er naturligvis noget, der skal diskuteres, så mange repræsentanter for de forskellige kulturer og civilisationer kan finde et fælles sprog; for sådanne principper findes i alle kulturer og på alle sprog, det er bare sådan, at folk giver dem forskellige navne. Men mange gange betyder de præcis det samme; nogle gange kalder man det »naturlov« som i Europa eller »kosmisk orden« som i Indien. Men ideen om, at vi skal bringe forholdene på Jorden i overensstemmelse med de evige love i universet, tror jeg er noget, der helt sikkert ville forbedre FN's situation enormt.

SCHLANGER: OK, for at blive ved Gaza, så har vi dette fra Patricia i Vancouver, Canada. Hun siger »Jeg så med raseri på,

at udenrigsminister Blinken gav en forsinket {proforma} fordømmelse af IDF [Israels forsvarsstyrker], efter at de havde indrømmet, at de havde dræbt Aysenur Eygi, en 26-årig amerikansk statsborger, under en protest på Vestbredden. Jeg råbte til fjernsynet: "Dit hjerteløse skarn, hvornår vil du stoppe de våben, du sender, og som bruges til at dræbe i Palæstina?" Så spørger hun dig, Helga: »Hvornår vågner amerikanerne op til den umoral, der foregår i deres navn?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror helt sikkert, at der kommer bevægelse fra de unge mennesker, de studerende, som lige er vendt tilbage til universiteterne. Jeg synes, jeg har hørt mange rapporter om, at spørgsmålet om folkedrabet er mere varmt i debatterne end nogensinde før. Men jeg vil gerne give folk i almindelighed noget at tænke over, for taberne er helt klart først og fremmest det palæstinensiske folk, som udsættes for dette rædselsfulde show, der foregår i Gaza og i stigende grad på Vestbredden. Der er en anden taber, og det er Vesten, eller de lande, der ser gennem fingre med det, der foregår, og lader, som om de er på Israels side, eller er på den israelske regerings side, som ikke er identisk med Israel som sådan. Jeg tror, at tabet af omdømme og følelsen af integritet er så enormt. Den første forsmag på det får man, når man ser på den nylige pressekonference mellem den jordanske udenrigsminister Ayman Safadi og Annalena Baerbock, den tyske udenrigsminister. Hun stod der som en lille pige, der får skældud i skolen for at have dummet sig totalt. Den jordanske udenrigsminister sagde, at man begår den fejl, at man ikke skelner mellem at forsvare Israels interesser og den nuværende israelske regeringsleders interesser, og at man peger på Vestens tab af omdømme, men også på hele systemets integritet. Verdenssystemet er ved at gå i opløsning som følge af dette tab af moral hos dem, der tolererer dette. Og jeg tror ikke, at det kan repareres hurtigt; det ville virkelig kræve en fuldstændig omvending på 100 %. For eksempel hvis landene i Vesteuropa eller Europa nu ville sige, at vi fortryder, hvad vi gjorde, dette skulle ikke være sket, og vi forpligter os nu

fuldstændigt til at genopbygge ikke bare Palæstina, men hele den krigshærgede region, herunder Syrien, Yemen, Irak, Afghanistan. Og vi vil hjælpe med at realisere Oase-planen ved at foretage investeringer i infrastruktur, kunstvanding, bygge byer, opbygge skovbrug, skabe nyt, ferskvand med Oase-planen. Hvis det kom som et budskab fra FN's generalforsamling, tror jeg, at verden ville være villig til at tilgive. Men jeg tror ikke, at chancen for, at det sker, er særlig stor.

Jeg forudser, at Vesten vil – hvis vi ikke tager os sammen i Europa og USA i verdensoffentlighedens og historiens øjne, har vi på ingen måde gjort os selv en tjeneste ved at lade dette ske. Der er stadig tid til at ændre det; derfor bør vi mobilisere for Oase-planen og et nyt paradigme og ideen om, at det nye navn for fred er udvikling. Det ville afhjælpe situationen. Hvis vi nu opbygger en ny økonomisk verdensorden og begynder at samarbejde med det Globale Syd i forsøget på at overvinde fattigdom og underudvikling, ville det være grundlaget for sjælens forløsning og også en vis orden i verden.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Hun er drivkraften bag Den Internationale Fredskoalition, som mødes via Zoom hver fredag. Du kan deltage i det, hvis du vil; bare gå til schillerinstitute.com for at finde ud af, hvordan du logger på for at se det. Der er endnu et møde på fredag kl. 11 østlig tid.

Her er et spørgsmål fra Ali i London, som er meget aktiv i fredsbevægelsen der, »Nej til NATO«-bevægelsen. Han skriver: »Blinken er her; Starmer tager til Washington for at mødes med Biden. Jeg frygter, at de vil offentliggøre en beslutning om at give Ukraine grønt lys til at bruge langtrækkende missiler til at ramme Rusland. Hvad tror du, de vil gøre?«

ZEPP-LAROUCHE: Præcis det, du lige sagde. Alt er parat til at kunne gøre det. Starmer vil tale med Biden på fredag, og Blinken vil være i London i flere dage og tale med Lammy, hans

håndlanger, og så vil de sammen tage til Kiev og give Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS til dybe angreb ind på russisk territorium. Dette bringer os skridt for skridt tættere på tredje verdenskrig; ideen om, at der ikke er nogen røde linjer, er tåbelig. Disse mennesker spiller hasard med verdens skæbne. På en måde er jeg overrasket over, hvor tålmodig Rusland har været, men jeg er bange for, at den tålmodighed er ved at slippe op. Jeg tror, vi er nødt til at øge fredsbevægelsens aktiviteter. På kort sigt tror jeg, at det er en helt uundværlig ingrediens, for problemet er, at vi stadig har en situation, hvor der i alle lande er et mindretal af mennesker, som er – jeg vil sige – virkelig bange. Hvis man tænker over, hvad der er på spil, så er det eksistensen af alt, hvad vi kender til, af millioner af år på jorden. Titusinder af år med registreret civilisation, alt, hvad der nogensinde er blevet produceret af mennesker med hensyn til videnskab, teknologi, kultur, kunst; alt det vil forsvinde. Ingen vil have en erindring om det. Der vil ikke være noget efter en atomkrig. Det er det, der står på spil, og jeg tror, at den bedste eller en af de absolut nødvendige forudsætninger er, at vi har demonstrationer den 21. september, hvor der er international fredsdag. Jeg tror, der vil være mange aktiviteter i mange lande; hjælp med at opbygge dem. Den 28. og 29. september er der begivenheder i USA, som Scott Ritter og Rage against the War Machine har opfordret til. Og den 3. oktober vil der forhåbentlig være store demonstrationer i Tyskland, især i Berlin. Jeg mener, at det skal manifesteres på samme måde, som fredsbevægelsen gik på gaden i begyndelsen af 1980'erne, hvor hundredtusinder og til sidst en million mennesker gik på gaden. Det skabte et miljø, hvor INF-traktaten måske ikke blev opfundet og udformet, men den var med til at skabe det miljø. Det er det, vi er nødt til at gøre mere påtrængende end nogensinde.

Men det er ikke nok; vi er også nødt til at have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. For jeg tror ikke,

at hvis man udelader det ene eller det andet land, fordi man har overbevist sig selv om, at det er et diktatur eller et autokrati eller et dårligt land, så tror jeg ikke, at det vil fungere. Vi sidder alle i samme båd på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Du kan udløse en pandemi på én dag ved at rejse med et fly, og du kan inficere næsten et helt kontinent. Vi er forbundet; vi sidder i samme båd. Hvis det går galt, går det galt for alle. Derfor mener jeg, at vi er nødt til at have et nyt system, hvor man siger, at sikkerheden er udelelig; at det bedste princip, der kom ud af den Westfalske Fred, var, at man skal tage hensyn til den andens interesser, ellers skaber man kimen til den næste krig.

Jeg tror, vi er nødt til påtrængende at diskutere, hvad der er hvert lands sikkerhedsdoktrin; er det i det lands interesse at have en sådan doktrin? For det, der er sket nu, er, at der træffes vidtrækkende beslutninger hen over hovedet på de mennesker, der ikke engang ved, hvad der foregår; som opstillingen, den amerikanske regerings beslutning – hvem det så end er på dette tidspunkt – om at placere langtrækkende missiler i Tyskland. Som Scholz så fåret sagde, at USA traf beslutningen, og at det er en god beslutning. Denne fyr er virkelig – jeg vil ikke gå ind i en lang beskrivelse af, hvad jeg synes, men du kan forestille dig det. Vi er nødt til at have folkets deltagelse i sådanne beslutninger. Regeringens legitimitet kommer fra de regeredes samtykke; det er et af de principper, som bør være normale. Det blev opdaget af Nicolaus af Cusa i det 15. århundrede, og det indgik i selve ideen om forfatninger og regeringens legitimitet. Lige nu er vi meget langt fra det, hvilket kommer til udtryk ved, at folk ikke længere stemmer på disse regeringer. Nu har Scholz opdaget, at han pludselig gerne vil have fred, fordi SPD lige har tabt to valg i Østtyskland. Man kan kun håbe, at den anerkendelse holder lidt længere end til næste valg, som er om en uges tid.

SCHLANGER: Med hensyn til Europas forhold til USA har vi et spørgsmål fra professor Larafi. Han spørger: »Tror du, at en

afkobling af forholdet mellem USA og NATO kan bidrage positivt til en ændring af den europæiske sikkerhedsarkitektur og dermed til båndene mellem Rusland og EU?« Jeg tror, at dette til dels afspejler diskussionen om at »Trump-sikre« NATO af frygt for, at Trump vil tilbageholde midler fra NATO, hvis han bliver valgt. Men det har også noget at gøre med hele spørgsmålet om Europa og Rusland. Ville en afkobling fra USA gøre en forskel?

ZEPP-LAROUICHE: Lige nu er der et stort pres på alle for at gøre Europa »Trump-sikkert«, for hvis Trump vinder valget, forventes det, at han vil kræve flere betalinger fra europæerne til deres eget forsvar og muligvis ikke bakke op om NATO på samme måde. Men problemet er, at jeg går ind for mere suverænitet til nationalstaterne i Europa, og sammen kan de arbejde som en enhed, ligesom de Gaulle foreslog ideen om en alliance af suveræne fædrelande. Man er ikke nødt til at have en overnational struktur som EU-Kommissionen til det. Men det ville kræve en fuldstændig holdningsændring; den ændring er synlig blandt nogle kræfter i Europa. Viktor Orbán har bevist, at selv et lille land kan handle på en suveræn måde. Da han overtog EU-formandskabet, tog han straks til Kiev, til Moskva, til Beijing, til Washington, til Mar-a-Lago og foreslog en anden tilgang til Ukraine-krisen. Det blev fuldstændig afvist af EU-Kommissionen, og det er de ikke kommet sig over endnu.

Det ville kræve en anden måde at tænke på. Lige nu er der en enorm debat, hvor parlamentsmedlem Sahra Wagenknecht i det seneste tv-talkshow kaldte Scholz for en vasalkansler. Der er en enorm debat om, hvorvidt man kan bruge sådan et ord om kansler Scholz? Alle europæiske nationer, med få undtagelser, opfører sig som komplette vasaller for USA og briterne. Så det skal brydes, og jeg tror, at hvis de europæiske nationer ville tage en uafhængig tilgang og sige, at vi ønsker at samarbejde med BRIKS, med det Globale Syd, med Rusland, med Kina, med de andre lande i det Globale Syd, så tror jeg, at det sandsynligvis ville være et sundt chok for USA. På den anden

side er jeg ikke sikker på, at idéen om at gå i en uafhængig retning uden at forsøge at få USA med om bord ville løse problemet. For hvis verden deler sig i to blokke, er der stadig en absolut fare for, at det kan gå grueligt galt. Man er nødt til at bryde med den nuværende vilje til at bevare NATO's, Vestens og briternes hegemoni, som i virkeligheden ikke længere eksisterer. Jeg tror, at vi befinder os i det farligste øjeblik, for hvis vi ikke finder en fredelig tilgang, en bevidst beslutning om at stoppe konfrontationen og gå i retning af samarbejde, tror jeg, at vi er i fare for at miste hele civilisationen. Det er derfor, jeg skubber på denne idé om en sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til alle nationers interesser. Det inkluderer naturligvis alle nationer; det inkluderer Rusland, Kina, Nordkorea, Iran, USA og mange andre nationer. Jeg tror, det kræver en anden tilgang, men jeg er af den dybeste overbevisning, at hvis man ikke løser det problem, vil det ikke ende fredeligt.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Hendrik fra Tyskland. Han siger »Når jeg hører dig tale om den forfærdelige koalitionsregering i Tyskland, er jeg enig med dig i, at det er den værste regering i efterkrigstiden. Men jeg vil gerne vide, hvad du mener, der bør gøres. Er der mulighed for et tidligt valg? En mistillidsafstemning? Eller skal vi holde ud indtil det næste planlagte nationale valg i september 2025?«

ZEPP-LAROUCHE: Lad os se, hvad der sker med lokalvalget i Brandenburg den 22. september. Hvis disse mennesker ville bekymre sig om landets udvikling, ville de allerede have trukket sig tilbage. De får den ene afvisning af vælgerne efter den anden. Koalitionen har mindre end 30 % på nuværende tidspunkt. De er den mest upopulære, forhadte og afviste regering, den tyske forbundsrepublik nogensinde har haft siden Anden Verdenskrig. Jeg tror, de forsøger at blive siddende uanset hvad. Lige nu havde de f.eks. et topmøde om migration; koalitionsregeringen og CDU, CSU-oppositionen. Det eksploderede, fordi de ikke kunne nå frem til en aftale;

ingen, nul. De kan heller ikke blive enige om budgettet for næste år. Det er uhåndterligt.

Jeg tror, de vil undgå et mistillidsvotum, for de kan bedre lide deres position og de privilegier, der følger med den, end noget andet. Derfor tror jeg, at de vil forsøge at holde fast i den til den bitre ende, uanset hvad der sker strategisk i mellemtiden. Jeg tror, at det eneste, man kan gøre under disse omstændigheder, er at organisere befolkningen, så de begynder at tage ansvar for, hvad der sker med Tyskland. Tyskland er lige nu et skrækscenarie; økonomien er i frit fald. Nu, endelig, efter lang tid, begynder selv brancheforeningerne at advare om, at det er ved at ske. Men de foreslår ikke en ændring, for de foreslår ikke et brud på den grønne aftale; de taler stadig om overgangen til den grønne økonomi, som er en af hovedårsagerne til, at vi er ved at tabe Tyskland på så mange måder. Se på, hvad der sker i sundhedssektoren; den utrolige nedskæring af – Lauterbach har netop foreslået en reform, som vil lukke mange små hospitaler rundt omkring på landet – er allerede forsvundet. I visse områder er forsyningen af mennesker ikke længere sikret; man skal vente otte til ni måneder på at komme til en specialist, selv hvis man har akutte problemer. Det tyske sundhedssystem er ved at falde fra hinanden, bunden er ved at gå ud. Jeg kan kun forestille mig, hvad der vil ske, hvis det bliver værre. De værste ting kan gentage sig med hensyn til vold; det er allerede ret slemt, men den måde, regeringen forsøger at orkestrere det på, er at skyde skylden på alt andet end deres forkerte politik.

Jeg tror, at det eneste middel er at uddanne borgerne. Se på, hvad vi gør – Schiller Instituttet og vores internationale bevægelse, IPC. Der er andre kræfter i Tyskland, som er ved at vågne op, men jeg tror, vi er nødt til at forene os, for jeg kan kun sige, at krisen er ved at nå et kogepunkt, og vi har ikke nok borgere, som har modet under disse omstændigheder, eller forpligtelsen til at kvalificere sig til at finde en

bedre løsning end den nuværende regering. Jeg kan kun bede jer om at slutte jer til os, og lad os gøre det bedste, vi kan.

SCHLANGER: Her er et sidste spørgsmål til dig fra en mangeårig tilhænger, som sagde, at han var meget taknemmelig for markeringen forleden af Lyndon LaRouches 102-års fødselsdag. Han sagde, at han i den forbindelse gerne ville komme med et forslag. »Det er i dag 23 år siden, den 11. september 2001, at operationen med at fremme den nationale sikkerhedsstat blev fremmet af de såkaldte 'terroristers' angreb på New York City og Washington. Lyndon LaRouche forudsagde i januar samme år, at der ville komme en rigsdagsbrand, som ville give de neokonservative en begrundelse for at gå videre med den nationale sikkerhedsstat til dataindsamling, overvågning, censur og så videre. Nu ser vi, at dette angreb på det første forfatningstillæg er ved at tage fart, så det truer forfatningens beskyttelse af ytringsfriheden. Kunne du udgive en pamflet om LaRouches advarsel i januar 2001 om truslen om rigsdagsbrand og spore konsolideringen af en fascistisk stat fra dengang til i dag for at give folk en mulighed for at kæmpe tilbage?«

ZEPP-LAROUCHE: Tak for dette forslag; jeg synes, det er et fremragende forslag. Det gør mig meget glad, for du har lige svaret på det, jeg sagde før, nemlig at vi er nødt til at lade borgerne tage ansvar for tingenes tilstand. Det, du lige har foreslået, synes jeg er et glimrende eksempel på netop det. Jeg vil stadig i dag diskutere det med mine kolleger, for det er helt på sin plads. Da min afdøde mand Lyndon LaRouchelavede denne video, og du kan se den på internettet. Jeg tror, det var den 3. januar 2001, tre uger før Bush-regeringen tiltrådte. Han sagde, at denne regering vil stå over for så enorme finansielle vanskeligheder i det finansielle system, som de ikke er forberedt på at håndtere. Derfor vil de have en tendens til at gå efter et påskud med en ny rigsdagsbrand for derefter at gennemføre præcis det, som rigsdagsbranden gjorde i første omgang; nemlig at gå over til fascistisk politik. Det

var det, der skete præcis ni måneder senere den 11. september. En del af den dokumentation, du henviser til, er, at han ved et rent tilfælde gav et live-interview til radioen i Salt Lake City, Utah. Han havde ingen andre oplysninger; han tænkte bare på det. Det var omkring kl. 9, da de første fly ramte World Trade Center. Han sagde, at det kun kunne være sket i samarbejde med korrumperte kræfter i det amerikanske sikkerhedsapparat. Han havde viden om, hvordan flyforholdene var, og om sikkerheden under flyvningerne. Så det er præcis det, der stadig er spørgsmålet. Der var en indsats fra 9/11-kommissionen, men den blev undertrykt. Jeg tror, det ville være meget nyttigt, for under påskud af terrortrusler blev krigen mod terror, hele interventionskrigen, startende med Afghanistan og Irak og Libyen, resultatet af alt dette. Vi nåede frem til den nuværende katastrofe; i en vis forstand kan man sige, at det var Maidan-kuppet for USA. Jeg vil helt sikkert foreslå mine kolleger, hvad du lige har sagt.

SCHLANGER: Vi er nået til slutningen af spørgsmålene. Helga, kan du give os et hurtigt overblik over, hvad der vil blive diskuteret på Den Internationale Fredskoalitions møde på fredag?

ZEPP-LAROCHE: Ja. Jeg vil bede folk om at se på referatet af IPC-mødet fra sidste fredag, den 6. september, som var et absolut gennembrud. Vi havde ekstraordinære patrioter fra flere lande, men især fra USA. Ambassadør Jack Matlock; Ted Postol; oberst Larry Wilkerson; så havde vi en meget vigtig tysk professor, Wilfried Schreiber; vi havde oberst Ralph Bosshard fra Schweiz; tidligere præsident Donald Ramotar fra Guyana. Den diskussion er allerede et absolut must for alle, der ønsker at finde ud af, hvorfor vi befinder os i en så farlig situation, for det, som ambassadør Matlock sagde, var, at de løfter, der blev givet til Gorbatsjov i 1990 – han er en autoritet; han var et tidsvidne. Det, han siger, er i skarp modstrid med mange af de fortællinger, der kommer ud i dag. Så gik professor Postol, en førende atomekspert, naturligvis ind

i forfærdende detaljer om, hvorfor den nuværende situation med atomvåben er så farlig, og mange andre ekstremt vigtige bidrag. Så se venligst på det.

Jeg tror endda, der er en kort version af det nu som en teaser, så du kan få en fornemmelse af, hvad du kan forvente. Og vi har et separat interview med ambassadør Matlock, som han gav til Schiller Instituttet og {EIR}, som også kan findes på Schiller-siden, og som er et absolut must-foredrag om de sidste 30 års historie. Det har skabt en del røre; det er blevet genudgivet eller refereret til i interviews og artikler om det flere gange.

Så vi vil have en fortsættelse af diskussionen; jeg tror, at professor Postol er en af talerne igen. For folk er nødt til at vågne op og indse, hvilken fare vi befinder os i. Så vær med; hjælp os med at forene fredsbevægelsen internationalt. Kun hvis vi står sammen, vil vi forhåbentlig være stærke nok til at få vores stemme hørt.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du er med os igen i dag, og vi ses fredag morgen.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til fredag.

Vigtige diplomatiske skift på vej, men der er brug for mere

JASON ROSS

Den 9. september 2024 – EIRNS

Er de igangværende, meningsfulde diplomatiske fremskridt mod fred tilstrækkelige til at ændre regeringerne i de

angloamerikanske NATO-lande?

Der er store diplomatiske bestræbelser i gang i forbindelse med Israels overtrædelse af folkeretten i dets angreb på det palæstinensiske folk. For det første har Den Arabiske Liga, Organisationen for islamisk Samarbejde og Den Alliancefrie Bevægelse skrevet et fælles brev til den nuværende formand for FN's Generalforsamling og bedt ham om at genindkalde forsamlingen i næste uge inden for rammerne af Uniting for Peace, som blev etableret ved UNGA Resolution 377, for at tage fat på Israels manglende overholdelse af Den Internationale Domstols (ICJ) udtalelser. De kræver handling i næste uge med et hastemøde, der begynder tirsdag den 17. september, og handling onsdag den 18. september.

En rapporteret resolution, som Det Palæstinensiske Selvstyre har sendt i omløb, viser, hvordan denne handling kan udformes. Den minder om vigtigheden af international lov, Israels afvisning af at overholde ICJ, kræver, at Israel »straks afslutter sin ulovlige tilstedeværelse i de besatte palæstinensiske områder«, kræver ret til at vende tilbage for alle dem, der er blevet fordrevet siden grænserne i 1967, og opfordrer blandt andet FN's medlemslande til at ophøre med at støtte Israels militære aktiviteter i disse områder.

Som svar på dette initiativ har Israels udenrigsminister, Israel Katz, truet med at »knække og opløse« Det Palæstinensiske Selvstyre, hvis det ikke ophører med sine bestræbelser på at holde Israel ansvarlig over for international lov.

Hvad angår ICJ, har Sydafrika en deadline den 28. oktober til at indsende yderligere materiale for at opretholde sin sag mod Israel, hvis diplomater arbejder på overtid for at få USA til at lægge pres på Sydafrika for at få landet til at droppe sagen.

Det virker ikke sandsynligt, at det vil lykkes for Israels

diplomater. I dagene op til Forum on China-Africa Cooperation mødtes Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa og Kinas præsident Xi Jinping og udsendte en fælles erklæring, som indeholdt nedenstående:

“De to parter er dybt bekymrede over den alvorlige humanitære katastrofe i Gazastriben, der er forårsaget af den israelsk-palæstinensiske konflikt og dens afsmittende følgevirkninger. ... Kina roste den positive rolle, som Sydafrika har spillet i at aktivere det internationale samfunds rolle i konflikten i Gaza, og er villig til at arbejde sammen mod en omfattende, retfærdig og varig løsning på et tidligt tidspunkt. Sydafrika udtrykte sin påskønnelse af Kina for med succes at have inviteret forskellige palæstinensiske fraktioner til at holde en forsoningsdialog i Kina og for at have underskrevet Beijing-erklæringen.»

(De roste også Kinas og Brasiliens samt Den Afrikanske Unions indsats for at afslutte konflikten i Ukraine).

I mellemtiden gav Jordans udenrigsminister sin tyske kollega en alvorlig opsang om, at ofrene for den nuværende israelske regering ikke kun er det palæstinensiske folk, men også selve folkeretten og anseelsen af nationer som Tyskland, der præsenterer sig selv som menneskerettighedsforkæmpere. »Hvornår vil Tyskland indføre sanktioner mod dem, der klart overtræder folkeretten og den humanitære folkeret?« spurgte han hende under deres fælles pressekonference.

Den tyske kansler Olaf Scholz, som gentagne gange har understreget sit ukuelige engagement i Ukraine, har måttet indrømme, at fremtidige fredsdiskussioner i Ukraine må omfatte Rusland, noget som han sagde, at selv Zelenskyj anerkender.

Selv CNN har ikke været i stand til at fremstille Ukraines militær i et positivt lys. Tv-stationen har måttet indrømme, at moralen er lav, mens antallet af deserteringer og ulydighed

er højt.

Så langt, så godt, men tro ikke et øjeblik, at nogen af disse udviklinger vil forhindre det angloamerikanske herredømme i at risikere alt, selv atomkrig, for at opretholde dets ubestridte forrang i verden!

Der er rapporter om endnu et kommende forsøg fra de ukrainske styrker i Kursk på at angribe atomkraftværket, hvilket ville være blandt de mest optrappende tiltag, man kunne forestille sig.

Den anden side af krigsførelsen er mental – herunder krigen mod tanke- og ytringsfrihed. Mens de fleste europæiske lande aldrig har nydt godt af den stærke beskyttelse, der er nedfældet i det første tillæg til den amerikanske forfatning og i flere højesteretssager, går situationen fra slemt til værre. I Storbritannien har ingen ringere end den tidligere ambassadør Craig Murray f.eks. besluttet at flygte fra sit hjemland på grund af risikoen for, at han (igen) bliver fængslet for sin politiske aktivitet. Den seneste, meget mærkelige rapport i USA om russiske agenter, der angiveligt betaler absurd store beløb til influencere på de sociale medier, peger på de igangværende og kommende forsøg på at kontrollere alle politiske budskaber under »Russiagate«-lignende undskyldninger. Betänk også anholdelsen af Pavel Durov fra Telegram i Paris, Frankrig.

Selv de gensidigt fordelagtige projekter, der vil bringe verden ud af fattigdom og menneskeheden til stjernerne, har deres modstandere. Energiprojekter i Afrika angribes som bekendt for deres angiveligt forfærdelige miljøeffekter, mens *hundredtusinder* af mennesker på hele kontinentet *hvert år* dør af indendørs luftforurening forårsaget af madlavning med træ, møg eller anden biomasse i stedet for elektricitet eller gas.

Hvor mange mennesker, som burde arbejde for at stoppe den kommende verdenskrig, bruger i stedet deres tid på at fokusere

på klimaforandringer? Hvilke andre undskyldninger – hvilke andre »problemer« – søger folk for at undgå at se det store billede?

LaRouche-bevægelsen har i årtier beskæftiget sig med verdens historiske retning fra højeste niveau, herunder den højere vision om udvikling, der gør det muligt at løse kriserne i Sydvestasien. Den Internationale Fredskoalition, indkaldt af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, påtager sig opgaven med at forstærke indsatsen for at stoppe krig, samtidig med at den præsenterer parametrene for en *aktiv, energisk* fred, der sømmer sig for vores menneskelige arts iboende værdighed.

Foto: GovernmentZA

LaRouche og historiens ustoppelige kraft

STEWART BATTLE

Den 8. september 2024, EIRNS

Den 8. september markerede Lyndon LaRouches (1922 – 2019), 102-års fødselsdag – den verdenshistoriske statsmand og sin tids mest præcise økonomiske prognosemager. Der er ingen, hvis liv og bidrag står mere i centrum af den aktuelle verdenshistorie end LaRouche, og samtidig hvis fjender hårdere forsøgte at lukke munden på, bagtale og eliminere. Da det nuværende verdenssystem er i færd med at bryde sammen og skifte fra efterkrigstidens orden til en ny, post-kolonial arkitektur (hvis vi overlever en sådan overgang), er der ingen, hvis arbejde vil spille en mere afgørende rolle for et

nyt systems succes end Lyndon LaRouche – hvis arv i øjeblikket bæres videre af hans kone, Helga Zepp-LaRouche.

I et interview i 1976 insisterede LaRouche på, at »efterkrigstidens internationale monetære system er i færd med at kollapse«, og advarede om at hvis det ikke blev erstattet, var verden på vej mod en depression værre end i 1930'erne, og en atomkrig mellem supermagterne. Men han opstillede også forudsætningerne for en løsning på denne krise:

»Det er klart, at der ikke er noget problem mellem Sovjetblokken og NATO-landene som nationer, der ville berettige en atomkrig. Det er udelukkende den monetære krise, som har bragt os i denne situation. Så derfor, hvis vi får et nyt valutasystem, fjerner vi ikke kun faren for en generel depression – der behøver ikke at opstå en depression – men vi fjerner også den verdenssituation, der ville føre til atomkrig.»

Derfor, sagde LaRouche, »er den grundlæggende form for løsning i det væsentlige denne: OECD-landene er bankerotte, udviklingssektoren er bankerot. Men det behøver ikke at være en katastrofe... Man tager simpelthen denne masse af ubetalelige papirer, skubber dem til side til fremtidig genforhandling, opretter et nyt pengesystem for at skabe kredit til at holde basisproduktionen og landbruget og industrien i gang. På nuværende tidspunkt kan vi få, dvs. enhver i Det Hvide Hus, der ønsker det, kan få et nyt internationalt pengesystem, som ville formidle ca. 300 mia. dollars om året i langsigtet kredit, primært til eksport af industrivarer fra den avancerede sektor til udviklingssektoren, hvoraf USA's andel ville udgøre ca. 100 mia. dollars om året. Det ville få os ud af depressionen; det ville få verden ud af depressionen, og det ville tilvejebringe et stabilt pengesystem og et langsigtet perspektiv for vækst. Uden en sådan foranstaltning er der intet håb om at undgå depressionen, og jeg tror, der er meget lidt håb om at undgå krig.«

I et senere spørgsmål uddybende LaRouche, hvordan dette ville fungere, herunder de vigtigste investeringsområder for global økonomisk vækst: »Vi har i udviklingssektoren en kapacitet i form af veldefinerede projekter ... landbrugsudvikling, udvikling af industricentre, byudvikling og udvikling af infrastruktur. Vi er i stand til at investere op mod en halv billion dollars om året i udviklingssektoren – det er verdens kapacitet. Det indebærer massiv landbrugsudvikling på det asiatiske subkontinent, vi kan gøre Rio de la Plata-regionen i Sydamerika, det vil sige det nordlige Argentina, det sydlige Brasilien og Uruguay, til et af verdens store landbrugs- og industriområder med hensyn til produktion; alt der kræves er traktorer, gødning og så videre. Sahel, som nu er et hjemsted for pest, sult og sygdom, kan i løbet af 15-20 år ikke kun på kort sigt bringes ud af sin nuværende elendighed, men kan blive den store brødkurv for hele Afrika. Derudover har Indien ... selv om det på den ene side er et fattigt land med hensyn til landbrug, har Indien den tredjestørste befolkning af videnskabsfolk og ingeniører i verden – et stort industrielt potentiale samt midlerne til at udvikle sit landbrug...

»Biproduktet af at øge verdens eksport til udviklingssektoren med 300 milliarder dollars til denne type arbejde ville betyde, at man ville opnå en yderligere vækst i de industrielle behov, en vækst i verdenshandlen, hvilket ville betyde, at vi ville være i gang med det største industrielle opsving i moderne historie.«

Med andre ord opfordrede LaRouche til at skabe en ny, win-win finansiel arkitektur, som ville fremme global økonomisk vækst. Det ironiske ved den nuværende situation, især i anledning af LaRouches 102-års fødselsdag i september, er, at LaRouches prognose fra 1976 på en måde er sammentrængt til den nuværende situation i verden i dag. Overvej følgende:

Det vestligt dominerede finanssystem er overbelånt og balancerer på randen af kollaps, kun holdt flydende af enorme mængder af dollars, som er blevet pumpet ind i systemet i

løbet af de seneste år på bekostning af drastisk faldende levestandarder for amerikanere og borgere over hele verden. Samtidig kaster nationerne i Vesten sig hovedkulds ud i en potentiel atomkrig mod Rusland, med Kina inden for rækkevidde, som følge af de to sidstnævntes afvisning af at indføre det stadigt mere bankerotte og dysfunktionelle system, som LaRouche beskrev for næsten 50 år siden. Det er også ironisk, at både Rusland og Kina i sidste uge var værter for deres egne respektive topmøder, Eastern Economic Forum (EEF) i Vladivostok og Forum on China-Africa Cooperation (FOCAC), hvilket er et udtryk for, at voksende dele af verden netop tager spørgsmålet om fysisk økonomisk udvikling op som hjørnesteinen i en ny win-win økonomisk arkitektur til at erstatte det uddøende transatlantiske.

Det er netop et sådant truet nyt system, som angloamerikanerne har erklæret, at de vil gå til atomar verdenskrig for at stoppe.

Lørdag den 7. september blev cheferne for de amerikanske og britiske efterretningstjenester kørt i stilling foran et publikum i London for at advare verden om den »fare«, som Rusland og Kina udgør, og samtidig insistere på, at det »særlige forhold« mellem USA og Storbritannien vil understøtte verden »ind i det næste århundrede«. De undlod at nævne, at USA i øjeblikket er ved at revidere sin atomdoktrin, mens USA og Storbritannien er ved at afskaffe kravene om fornyelse af deres atomdelingsdoktrin som forberedelse til en potentiel forebyggende atomkrig mod Rusland. De undlod også at nævne, at der er en stadig større indsats i gang for at konfrontere Kina, herunder den potentielle udstationering af Tomahawk-missiler med mellemlang rækkevidde i Indo-Stillehavet.

Mens mange måske lader sig narre af den slags tegneserieagtige fortællinger, er sandhedens magt – som LaRouche udøvede den – langt stærkere. Historien kan ændres gennem en fælles indsats fra små, men intellektuelt overlegne grupper af organisatorer, som er i stand til at formidle ovennævnte sandhed til andre –

især i krisetider, hvor tidligere accepterede fortællinger bryder sammen. Sådan er det med den Internationale Fredskoalition, som netop har holdt et banebrydende møde i sidste uge. Fat mod i denne proces, og udbyg koalitionen i de kommende dage og uger.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

NYHEDSORIENTERING juni-juli-august 2024: Et fornuftens råd, ikke et krigsråd

Indhold:

Opfordring til at skabe et Fornuftens Råd, 1

Sidste udkald før tredje verdenskrig – eller første skridt mod et nyt fredsparadigme? Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 62 den 9. august 2024, 2

Helga Zepp-LaRouche interview med Dialogue Works:

Er NATO blevet fuldstændig vanvittigt?

Israels satsning, der kan udløse kaos!, 4

Deltag i Den Internationale Fredskoalitions Zoom-møder hver fredag kl. 17-19, bagsiden

Download (PDF, Unknown)

Video: USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig: Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

Ikke korrekturlæst

USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig:
Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

ANASTASIA BATTLE: Mit navn er Anastasia Battle. Tak, fordi I er kommet. Jeg vil være jeres ordstyrer. Dette er Den Internationale Fredskoalition, vi har folk fra over 50 lande, som er kommet til disse møder i løbet af de sidste 66 uger, som vi har gjort i træk for at koordinere alle vores bestræbelser som fredsbevægelse rundt om i verden. Jeg har mine to medordstyrere, Dennis Speed og Dennis Small. Bare for at give jer en fornemmelse af, hvordan dette forum fungerer, så har vi en overordnet åbning med talere, relevante eksperter, embedsmænd, som vil holde en præsentation i dag, og så har vi en fælles diskussion.

Grunden til, at vi oprettede dette forum for 66 uger siden, var at forene den internationale fredsbevægelse; at bringe folk sammen over deres ideologier, over deres forskelle, og at sige, at vi er nødt til at skabe ægte fred nu, ellers står vi over for en atomar tredje verdenskrig. For et år siden troede jeg, at det var så tæt på, som vi overhovedet kunne være; jeg havde aldrig forestillet mig, hvor vi er i dag. Jeg giver ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller

Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne byde jer alle velkommen. Jeg er meget taknemmelig for, at vi i dag har en lang række ekstremt vigtige eksperter, fordi det er så påtrængende at bringe videnskabelig klarhed ind i den strategiske debat. Vi befinder os tydeligvis ikke kun midt i to egentlige regionale krige, men i en førkrigssituation, som er domineret af informationskrigsførelse i forsøget på at kontrollere fortællingen. Vi ser mange ekstremt bekymrende eksempler på, at ytringsfriheden og pressefriheden bliver undertrykt. Resultatet af alt dette er, at befolkningen for størstedelens vedkommende befinder sig i en tilstand af forvirring.

Vi er alle ekstremt bekymrede for, at situationen i Ukraine er ved at komme ud af kontrol. I dag er der møde i kontaktgruppen Ramstein-Ukraine. Præsident Zelenskyj er der, og han kræver, at Ukraine får flere langtrækkende missiler med tilladelse til at ramme dybt inde på Ruslands territorium, fordi målet angiveligt stadig er at »påføre Rusland et strategisk nederlag«, hvilket i betragtning af, at det er den største atommagt, er praktisk talt umuligt uden at forårsage ødelæggelse af hele verden. Forsvarsminister Austin svarede straks Zelenskyj og sagde: "Jeg forstår, at det haster. Vi vil gøre alt, hvad vi kan.«

Mens situationen i Donbass ser ret dystert ud for ukrainerne – russerne vinder hurtigt kontrol – er situationen i Kursk heller ikke holdbar. Flere og flere droner og missiler bliver sendt ind i Rusland. I går kom det russiske udenrigsministeriums talskvinde Zakharova med et meget stærkt angreb og sagde, at London står bag droneangrebene inde i Rusland; og at det er London, der ubarmhjertigt stræber efter at optrappe konflikten. Derefter gav hun en lang liste med eksempler på, at det har været tilfældet i de sidste mange år. Hun mindede også om, at det russiske udenrigsministerium den

6. maj i år havde udsendt en advarsel om, at alle britiske militære anlæg og udstyr på ukrainsk territorium og udenfor vil blive ramt, hvis dette ikke stoppes. På sidelinjen af Eastern Economic Forum sagde Zakharova også, at europæerne ikke forstår, hvad de bliver trukket ind i af USA, af angelsakserne.

Den 29. juli underskrev Biden en ændring af den amerikansk-britiske gensidige forsvarsaftale fra 1958. Denne nye aftale fjerner udløbsdatoen, fordi der var en bestemmelse om, at denne aftale skulle fornyes hvert tiende år. Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør i den britiske tænketank RUSI, sagde, at det er meget godt, for nu behøver man ikke længere at bekymre sig om skiftende regeringer, for på denne måde er det åbenbart tanken at gøre aftalen permanent eller »Trump-sikker«.

Hvad er det, europæerne bliver trukket ind i? At finde sandheden er lidt som at skrælle et løg. Lad mig skrælle et lag: I slutningen af august rapporterede {New York Times}, at Biden allerede i marts havde underskrevet en ny amerikansk atomar doktrin, som er aldeles hemmelig og angiveligt ikke engang findes i elektronisk form; der er kun udleveret en håndfuld trykte eksemplarer til meget udsøgte personer. Ifølge {New York Times} står der, at USA skal forberede sig på en trefrontskonfrontation mod Rusland, Kina og Nordkorea. Et par måneder senere, efter marts, i juli på NATO-topmødet, meddelte den tyske kansler Scholz bare nonchalant, at USA havde besluttet at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, og at det var en god beslutning. Ingen debat i Forbundsdagen, ingen offentlig debat i Tyskland, ingen diskussion med europæiske allierede, i modsætning til i 1979, da beslutningen om at omstille NATO blev truffet, og der var en bred offentlig diskussion blandt de allierede. Fire allierede delte beslutningen sammen med Tyskland. Det er klart, at hvis USA placerer missiler i Tyskland, påvirker det alle de allieredes sikkerhedsinteresser.

I en diskussion med militære eksperter fandt jeg ud af, at

beslutningen om at placere disse missiler i Tyskland i 2026 ikke blev truffet på sidelinjen af NATO-topmødet eller endda i bilaterale diskussioner før. Beslutningen blev allerede truffet i 2021, nemlig at det er en del af USA's avancerede nationale system, og derfor er der ikke behov for nogen diskussion med de allierede. Hvad dette gør, er meget indlysende: Det gør Tyskland til den strategiske scene for en konfrontation mellem de to mest magtfulde atommagter og nu for et potentielt sammenstød mellem det Globale Nord og Rusland, Kina og Nordkorea.

Lad mig hurtigt se på, hvordan vi er nået dertil. I december 2017 udgav USA den nationale sikkerhedsstrategi (NSS) under ledelse af H.R. McMaster, som på det tidspunkt var national sikkerhedsrådgiver. I dette dokument blev Rusland og Kina for første gang nævnt som geopolitiske rivaler. Det skete præcis fire år efter, at Xi Jinping i 2013 havde annonceret Den Nye Silkevej, som var begyndt at tage sig af udviklingsprojekter i mange udviklingslande. Dette dokument siger det ikke udtrykkeligt, men kræver en gentænkning af politikken og siger, at integrationen af Kina i WTO var en fejl, og at det var nødvendigt for USA at hævde sin militære dominans. Kort tid efter, den 19. januar 2018, udsendte Pentagon den nationale forsvarsstrategi (NDS), som jeg tror stadig er klassificeret den dag i dag. Den kræver, at afskrækkelse opgraderes i tre regioner – Indo-Stillehavet, Europa og Nærøsten – og at alle våbensystemer, inklusive atomvåben, moderniseres. En måned senere, den 3. februar 2018, offentliggjorde de Nuclear Posture Review (NPR), som opfordrede til modernisering af triaden, herunder udstationering af atombomber med lavt energiindhold på Trident-ubåde og andre steder.

Nu, en måned senere, den 1. marts 2018, annoncerede præsident Putin de nye atomvåben, som Rusland havde udviklet – de hypersoniske missiler, Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, som kan gå Mach-20 og har meget høj

manøvredygtighed, og forskellige andre undervandsdroner og laservåben. Kort tid efter annoncerede USA den opdaterede amerikanske rumdoktrin, og den daværende chef for den amerikanske rumkommando, James Dickinson [faktisk først chef for den amerikanske rumkommando i 2020], sagde: »Vi vil forsøge at undgå konflikt, men hvis det mislykkes, vil vi vinde krigsførelse i rummet.«

Alt dette var tæt koordineret med briterne. Den britiske forsvarsminister Mark Lancaster sagde: »Politikken for NSS, NDS og NPR er også den britiske regerings politik.« Det omfattede Obamas drejning mod Asien, og for omkring tre år siden blev hele denne politik opgraderet ved at opfordre til et netværk af regionale partnere og allierede. AUKUS blev oprettet, som først kun var USA, Storbritannien og Australien, derefter Quad-systemet med Japan, Sydkorea og Indien, og nu tales der om, at New Zealand skal være med. Ideen om et globalt NATO kom mere og mere i forgrunden. Der var et møde mellem von der Leyen og Stoltenberg, hvor de sagde, at EU og NATO nu er fuldt integreret og vil arbejde sammen.

Så NATO er helt klart broen til, hvordan Europa bliver trukket ind i den kommende konflikt mellem USA og Kina – eller det skulle være planen. Og Tyskland deltog i en typisk forventningsfuld lydighed for flere uger siden i en Stillehavsmanøvre. Den tyske forsvarsminister Pistorius løb rundt på Hawaii og proklamerede stolt, at Tyskland havde bidraget med to små skibe til disse krigsmanøvrer. Så dette er fuldt ud under forberedelse. For to dage siden besøgte kansler Scholz Todendorf, hvor luftforsvarssystemet IRIS-T blev vist frem; og han sagde offentligt – og det blev transmitteret af tysk tv – »Rusland har opsagt INF-traktaten.« Det er en del af fortællingen; det er absolut ikke sandt. INF-traktaten, som for en stor dels vedkommende var resultatet af de store demonstrationer i begyndelsen af 1980'erne, hvor en million mennesker til sidst gik på gaden for at protestere mod de mellemdistancemissiler, der blev udstationeret – SS-20 og

Pershing II. Dette var effektivt, indtil INF-traktaten den 5. februar 2005 ødelagde alle amerikanske og russiske systemer, der tilhørte denne kategori. Det, der var nyttigt, var et unikt kontrolsystem, som ikke kun kunne kontrollere systemernes eksistens, men også deres konstruktion og endda designet på de kontorer, hvor ingeniørerne udarbejdede disse planer. Den traktat udløb i 2015. USA ventede fire år mere, og i februar 2019, med seks måneders varsel, opsagde USA INF-traktaten pr. 1. august 2019. En dag senere, den 2. august 2019, sagde Rusland, at hvis en traktat, som kun har to partnere, bliver opsagt af den ene part, er der ingen grund til at beholde den, men vi opretholder et moratorium, som jeg tror, de stadig holder den dag i dag, om ikke at opstille sådanne missiler lige siden.

Den anden fejltagelse eller løgn, som Scholz udtalte i Todendorf, var, at sådanne missiler også ville blive opstillet i Kaliningrad. Da Berlin kun ligger 530 km væk, kunne de ramme Berlin. Han talte tydeligvis om Iskander-missilerne, som har en rækkevidde på under 500 km. Hvordan de kunne ramme Berlin 530 km væk, skal man have et særligt regnestykke for at komme frem til. Det sker hele tiden.

Der er en meget enkel måde at løse det på. Begge sider bør genindføre det kontrolsystem, som fungerede så godt i hele INF-traktatens løbetid.

Jeg vil gerne stoppe her, for jeg vil bare sige, at dette ikke er noget, der er sket på grund af krigen i Ukraine eller noget andet i den seneste tid. Planen om at dæmme op for Kinas fremgang tror jeg har været synlig i hvert fald siden 2017. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en påtrængende strategisk debat; en inkluderende debat om, hvilken slags sikkerhedssystem vi virkelig er nødt til at have for at bevare eksistensen af alle vores nationer. Tak for det.

{{Under diskussionen:}}

DENNIS SPEED: Vi har haft en omfattende diskussion om

spørgsmålet om den nuværende fare, og hvordan vi er havnet her. Der har været mange forskellige præsentationer, forskellige aspekter. Og især vores europæiske gæster, professor Dr. Wilfried Schreiber fra Tyskland og oberstløjtnant Ralph Bosshard fra Schweiz, har givet et godt indblik i, hvordan det ser ud fra folk uden for USA's synspunkt, hvilket er et ekstremt vigtigt element. Jeg vil bare spørge dig, for at få os i gang, for vi havde en video fra dig, som vi ikke viste; vi ville vente og se, om vi fik fat i dig. Kan du ud fra din erfaring – for du var der; du var med, da muren faldt, og kom så ind under Reagan-administrationen og forhandlede om den situation. Hvorfor er det, at vi har forrådt den forståelse, og hvad har det betydet for verden, at USA ikke gjorde det, som du og andre forsøgte at gøre på det tidspunkt?

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Hvis du taler om løftet om ikke at udvide NATO mod øst, ja, så vil jeg sige, at min udenrigsminister, Baker, den tyske udenrigsminister og den britiske premierminister alle forsikrede Gorbatsjov om, at hvis han godkendte sammenlægningen af de to tyske stater – dvs. sammenlægningen af Den Tyske Demokratiske Republik og Vesttyskland – så ville der ikke ske nogen udvidelse af NATO. På et tidspunkt sagde udenrigsminister Baker faktisk, at hvis der ikke sker nogen udvidelse af NATO, ikke en tomme, ville det så ikke være bedre at have et forenet Tyskland i NATO? Og Gorbatsjov svarede, at enhver udvidelse naturligvis ikke er tilladt. Men han fortsatte med at sige, at han godt kunne forstå, hvorfor vi måske ville beholde NATO, selv med et forenet Tyskland.

Da traktaterne skulle skrives, kom det ikke med i de formelle traktater. Det var, vil jeg sige, diplomatiske løfter. Jeg vil sige, at dette løfte blev givet på baggrund af en tidligere erklæring fra den første præsident Bush, som på sit møde med Gorbatsjov på Malta aftalte, at hvis Sovjetunionen lovede ikke at bruge magt i Østeuropa for at forhindre politiske

forandringer – det vil sige demokratisering – og præsident Bush lovede, at vi ikke ville drage fordel af demokratiseringen. Så baggrunden var ret klar: Gorbatsjov følte, at han havde sikkerhed for, at der ikke ville ske flere udvidelser af NATO.

Da den formelle aftale blev indgået, blev der gjort en undtagelse for det tidligere Østtysklands territorium, idet det ganske vist fik lov til at være en del af NATO, men der måtte ikke være udenlandske tropper eller atomvåben stationeret der. Det stod formelt i traktaten.

Lad mig lige tilføje, at for Rusland har problemet ikke så meget været udvidelsen af NATO. Det vil sige det faktum, at USA i realiteten ville garantere sikkerheden. Det, de har været mest imod – og det blev påpeget over for os i 1990'erne – var udstationeringen af amerikanske eller andre vestlige baser i disse lande. Så vi skal huske, at præsident Putin faktisk ikke havde noget imod den første udvidelse af NATO – han var ikke premierminister dengang – men den yderligere udvidelse til de tre baltiske lande, da den blev foreslået, var han i New York til et møde i Council on Foreign Relations, tror jeg, det var. Jeg spurgte ham direkte, hvad han mente om udvidelsen af NATO til de tre baltiske lande. Han sagde, at han mente, det var unødvendigt, men så længe der ikke var nogen baser, havde han ingen indvendinger.

Så problemet har været kombinationen. Samtidig var det meget klart, at der ville være en forskel i Moskvas holdning til NATO; man kunne sige landene i Østeuropa og de baltiske stater og dem, der var tidligere sovjetrepublikker og anerkendt som sovjetrepublikker af USA og andre. Så tanken om at udvide NATO til for eksempel Georgien, Ukraine eller Hviderusland ville have været en rød linje for enhver russisk præsident, tror jeg. Og jeg må sige, at den russiske regering respekterede de grænser, der var aftalt, indtil spørgsmålet om NATO-udvidelse begyndte, og visse vestlige magters forsøg på at blande sig i Ukraines politik. Det var noget, som enhver, der forstår

historien om dette, som er meget kompleks, ville forstå, at russerne ville modsætte sig.

Intet af dette betyder, at det, der er sket, har været godt, eller at jeg er enig i, at det burde være sket. Men jeg tror, at det, vi er nødt til at forstå, er, at udvidelsen af NATO og især baserne – og i dette tilfælde var det baserne, der var planlagt i Polen og Rumænien til antiballistiske missiler. Det viste sig, at selv om det var defensive våben, kunne de let omdannes til offensive våben. Så det var forståeligt, at den russiske leder var meget imod. Alligevel gik vi videre, og efter gradvist at have trukket os fra stort set alle våbenkontrolaftaler, som vi havde forhandlet i 1980'erne og begyndelsen af 90'erne, begyndte vi at forsøge at påvirke den ukrainske regering og tilbyde NATO-medlemskab. Så jeg mener, at dette var en fuldstændig omvendning af det diplomati, vi brugte under den kolde krig, og for at afslutte atomtruslerne mod Europa....

JOSE VEGA: Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til professor Postol og oberst Wilkerson. Jeg vil gerne takke jer begge for jeres præsentationer samt resten af panelet. Jeg vil også gerne anerkende, at mange af deltagerne i dette opkald ikke bare er tilskuere og lyttere, men aktivister og organisatorer. Jeg har selv gjort dette i ti år; jeg har været tilknyttet Schiller Instituttet i ti år, og nu er jeg kandidat til Kongressen her i Bronx. Jeg er stolt over at kunne sige, at jeg ser mange navne på deltagerlisten, som jeg ved også er organisatorer og aktivister. Jeg beder til, at folk, der lytter til disse præsentationer, vil bevæge sig og handle på dette.

Jeg vil gerne bede panelet om at kommentere noget, men jeg vil især gerne høre fra professor Postol og oberst Wilkerson og selvfølgelig Helga. Da Daniel Ellsberg så, at USA truede med krig mod Kina over Taiwan i 2021, lagde han klassificerede dokumenter online, som oprindeligt var kopieret i 1970'erne, og som viste, at de amerikanske militærplanlæggere pressede på

for atomkrig mod det kinesiske fastland så tidligt som i 1958. Det var planer, som Ellsberg selv var en del af, som han indrømmede i et interview med CBS]. Det skulle ikke kun gå ud over Kina; de ville ramme hver eneste by i Sovjetunionen og hver eneste by i Kina. Der var ingen plan, som ikke også indebar udslettelse af den kinesiske befolkning. De var klar til at begå 100 holocausts og slippe af med de dengang 600 millioner kinesere. Jeg vil gerne sætte det i kontrast til det, vi for nylig har fundet ud af, nemlig at Biden tilbage i marts havde beordret eller havde planer om at være klar til en atomar konfrontation mellem Kina og Rusland.

Men endnu vigtigere vil jeg gerne spørge, hvorfor vi kender til den slags planer, og hvorfor de bliver frigivet eller lækket til offentligheden? Er der nogen i udenrigsministeriet med samvittighed, som trygler den amerikanske befolkning om at gribe ind på en eller anden måde? Er der overhovedet nogen, der træffer den slags beslutninger om at gå i krig med en samvittighed? Og hvis vi antager, at der er nogen i Repræsentanternes Hus eller i Udenrigsministeriet med en samvittighed, hvad er det så, de forventer, at den amerikanske befolkning skal gøre?

COL. LARRY WILKERSON: I slutningen af Dans liv – og lad mig i parentes tilføje, at jeg synes, Dan var en af de største helte i anden del af det 20. århundrede og første del af det 21. århundrede. Dan og jeg havde mange samtaler. Jeg var faktisk med til at arbejde sammen med Paul Jay i Canada, som er ved at lave den, tror jeg, definitive dokumentarfilm om Dan og atomvåben. Forhåbentlig udkommer den snart; den koster meget mere, end Paul havde forestillet sig. Men jeg tror, at den bliver ekstremt stærk, når den kommer ud.

Dan og jeg havde nogle samtaler om nogle af de afsløringer, du lige har nævnt. En af de ting, jeg forsøgte at dæmpe – hvis det er det rigtige ord – hans bekymringer med, var, at det amerikanske militær i sine krigsplanlægningsafdelinger planlægger for alle mulige eventualiteter. Det planlægger for

ting, som du nok ikke ville tro på. For eksempel planlægger det krig med Storbritannien; det planlægger krig med Tyskland; det planlægger krig med næsten alle lande i verden, som har kapacitet til at gøre skade på USA. Disse planer er ikke faste planer, der – som vi siger i dag i moderne terminologi – er tip-fitted (data om tid, fase, styrke og indsættelse); med andre ord klar til udførelse. Det er bare de planer, som militær over hele verden formentlig har, men som USA helt sikkert har. Vi er det eneste land i verden, der deler verden op i territorier og sætter en firestjernet general eller admiral i spidsen for hvert territorium. Jeg tror ikke, der er noget imperium i menneskehedens historie, der har gjort det. Vi er også det eneste land i verden, der har 800 oversøiske baser. Kina og Rusland har f.eks. ikke engang 80 tilsammen. Al denne planlægning bliver nogle gange lækket, og det bliver lækket på forskellige måder. Det kan være en Julian Assange, det kan være en anden journalist. Og når det kommer ud, ser det dramatisk farligt ud. Det ser endda vanvittigt ud i forhold til imperiet. Og nogle gange vil jeg være den første til at indrømme, at det nok er sindssygt. Men mange af de ting, der sker med hensyn til krigsplanlægning i Kina og Rusland, som på en eller anden måde er sluppet ud bagefter, og som Dan henviste til, var ting, som ledelsen ikke overvejede at udføre. De blev simpelthen overvejet af de militære planlæggere til den eventualitet, at en af lederne forhåbentlig begge ledere på det tidspunkt, for vi har to – forsvarsministeren og præsidenten – i den civile kommandokæde ville bede om at blive gennemført eller ville bede om at blive taget ned fra hylden og støvet af og muligvis gennemført.

Mange af de ting, som Dan kiggede på, og mange af de ting, som andre har kigget på siden, var af den karakter. Jeg tror ikke, der var andre end måske en general Curtis LeMay eller en anden fuldstændig sindssyg militærofficer, der overvejede at gennemføre dem; de gjorde bare deres arbejde. For eksempel var der en plan – og Dan og jeg har talt om det – der var en plan om at smide atomvåben over Korea, lige efter at kineserne

havde grebet ind. Der var 400.000 frivillige, og vi blev kørt grundigt i sæk. Folk i Washington talte om at opgive halvøen; de talte seriøst om det. General MacArthur foreslog at smide atomvåben på tværs af hovedaksen fra øst til vest i Nordkorea, og derfor kunne der ikke komme flere styrker ned, fordi det ville være for radioaktivt. Det var en plan, det var et forslag fra den øverstbefalende for hele området. Det blev ikke engang taget alvorligt af de civile, i hvert fald fremgår det ikke af referatet, at de civile tog det alvorligt. Så det er noget af det, der kendetegner militær planlægning, især når man har et militær, der er så stort og dygtigt som imperiets. De civile, som senere opdager, hvad de »planlagde«. Det er ikke nødvendigvis så slemt, som det kan se ud, selv om man samlet set kan sige: »Jeg ville ønske, at jeg ikke var et imperium.« For det er det, imperier gør; de planlægger at bekæmpe alle i verden på et eller andet tidspunkt, eller alle med kapacitet og mulige intentioner om at gøre skade på dem hele tiden.

Det får sit eget liv. Og jeg tør godt sige, at folk som general Wes Clark, der fortalte mig – og jeg så selv nogle af tegnene på dette, før jeg fik forbud mod at tage til Pentagon af Donald Rumsfeld, den daværende forsvarsminister. Vi havde planer om at gå efter Syrien; vi havde planer om at gå efter Iran; vi havde planer om at gå ind i Libanon; vi havde planer for hele Levanten. Jeg tror, og jeg tror, at general Clark ville bakke mig op i dette – tidligere NATO-kommandør – at vi ville gennemføre disse planer, hvis Irak gik virkelig let i 2003. Vi ville indtage Syrien, vi ville indtage Iran, vi ville indtage Libanon; vi ville indtage hele Levanten. Udførte vi de planer? Nej, for i dette tilfælde tror jeg, at den primære grund var, at Irak ikke var et let mål, og det er stadig fyldt med problemer på grund af det, vi gjorde. Som jeg tror, du sagde, var det en ulovlig krig. En af de første ting, Kofi Annan sagde, var, at det var en ulovlig krig. Det gør de kommentarer, som Tony Blinken kom med forleden om grænsers ukrænkelighed og alt muligt andet, til det rene hykleri. For

vi startede kränkelsen af grænsernes ukrænkelighed i den moderne tidsalder med Irak i 2003.

Nå, men Dan var en fantastisk fyr: Han var en helt. Nogle af de historier, Dan fortalte mig om, hvad han gjorde, da situationen med atomvåben var på sit højeste, var, at han kørte en jeep ud gennem pigtråden i Nevada med en anden mand i jeepen sammen med ham. Han kørte en jeep gennem pigtråden og ud til Ground Zero for at forhindre Ronald Reagan i at foretage en atomprøvesprængning den dag. Han tog ud til testområdet i en jeep sammen med en anden person – det var alt, hvad der var. Og han stoppede demonstrationen: Han stoppede den atomare detonation. Han var en amerikansk helt {par excellence}.

PROF. TED POSTOL: Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg er enig i alt, hvad oberst Wilkerson sagde. Men jeg har et lidt andet syn på det, fordi jeg ikke har fordel af at være soldat. Men jeg har fordel af at være uddannet som videnskabsmand. Jeg havde også det store privilegium at arbejde tæt sammen med en masse dygtige soldater, da jeg var i Pentagon, så jeg har et glimt af den verden, selv om jeg ikke vil påstå, at jeg har den samme ekspertise som de meget dygtige og kompetente soldater, jeg arbejdede sammen med.

Men en af de ting, jeg vil sige, der er anderledes ved atomvåben og planlægning af atomvåben, er, at der er problemer med begrebsliggørelsen af disse våbens sande kapacitet og virkninger, hvis man ikke har en særlig uddannelse, og hvis man ikke gør en særlig indsats for at forstå, hvad der faktisk foregår; med andre ord de fysiske virkninger. Så jeg vil gerne gøre det klart, at der er mange mennesker, der siger: »Jeg er videnskabsmand, jeg ved det.« Det er noget vrøvl; de ved det ikke. Men hvis du er videnskabsmand, og du er uddannet som sådan, og du arbejder seriøst med det, bør du have en rimelig forståelse af virkningerne af disse våben. Jeg var involveret i planlægningen af atomart arbejde; jeg havde tilsynsansvar, så jeg kunne se, hvordan tingene blev gjort. Og det, der slog

mig, var, at planlægningsprocessen var en meget ritualiseret proces. Folk havde de her små cirkulære nøgler, som man satte over et mål og flyttede lidt rundt på, og så kunne man måske justere punktet, hvor atombomben skulle detonere. Men de vidste virkelig ikke, hvad våbnetes sande effekt var, for de var ikke uddannet til at kende disse effekter. De var soldater; de blev hentet ind fra at være højt kvalificerede kampvognsoperatører, piloter, navigatører, skibsførere. Men deres træning omfattede virkelig ikke nogen detaljer om atomvåben.

Jeg plejede at holde et foredrag, jeg plejede at joke, jeg vil give folk en fornemmelse af min sorte humor. Jeg plejede at holde et foredrag, jeg kaldte mit »Shake and Bake«-foredrag, som var en meget nøgtern, detaljeret beskrivelse af virkningerne af atomvåben. Jeg holdt det, da jeg var på Stanford. Det var en stor klasse, hvor jeg holdt nogle af forelæsningsforedragene. Jeg fik studerende til at skrive til mig efter undervisningen, at de havde mareridt efter den time. Og for at være helt ærlig, så var jeg selvfølgelig glad for det. Jeg forsøgte ikke at overdrive, jeg forsøgte meget ærligt og på en måde, der var let at forstå, at vise folk, hvad virkningerne af atomvåben ville være, hvis de blev brugt. Det var et foredrag, jeg gjorde en stor indsats for. Men et af de fænomener, jeg oplevede flere gange, var, at unge soldater, som tilfældigvis var blandt publikum – de var sandsynligvis på besøg i disse militære udvekslingsprogrammer – kom op efter foredraget og sagde til mig: »Jeg ville ikke gøre sådan noget. Det er kriminelt. Det er imod min ed som officer om ikke at myrde folk vilkårligt. Jeg er forfærdet over det, du viser. Jeg vil bare have, at du skal vide, at jeg aldrig bevidst ville være involveret i det her.« Og det var en interessant oplevelse for mig, for på dette tidspunkt var jeg allerede på Stanford, men jeg havde været involveret i planlægningen af atomkrigen og havde observeret, hvordan det blev gjort på denne rutineprægede måde, denne ritualiserede måde, det blev gjort på. Og jeg indså, at det var soldater, som bare gjorde,

hvad de fik besked på, uden tilstrækkelig teknisk baggrund til at forklare dem de fulde konsekvenser af det, de gjorde. De var bare blevet sat til at gøre det. Og de havde meget stærke moralske og etiske standarder, som mange af de soldater, jeg har været så heldig at arbejde sammen med, havde. Men de havde ingen anelse om, hvad der virkelig foregik.

Og jeg tror, det er tilfældet med planlægning af atomkrig generelt. Jeg synes, at det var modigt af Dan at offentliggøre disse planer. Og jeg tror, at disse planer ville være blevet udført, som de var planlagt, hvis en række begivenheder skabte en situation, hvor der blev truffet en beslutning om at bruge atomvåben. Jeg skrev en artikel, som skabte en masse problemer – heldigvis – og det var det, jeg håbede på. Den blev holdt på et symposium på National Academy of Medicine i Washington, hvilket var et godt forum, fordi det blev dækket af den internationale presse. Jeg kaldte det "Ofre fra superbrande fra atomare angreb på byer". Hvad artiklen gjorde – den er stadig tilgængelig fra National Academy of Sciences for dem, der vil have den, eller jeg kan gøre den tilgængelig for jeres folk. Den viste, at brande, der opstår som følge af et atomvåben – atomvåben er ikke store eksplosive enheder. En eksplosion når aldrig en temperatur over ca. 5.000° Kelvin. Et atomvåben har oprindeligt en temperatur på 100 millioner grader Kelvin, og det skaber denne ildkugle, der er så varm, at den er varmere end solens overflade i brøkdele af et sekund, og sætter ild til en enorm rækkevidde. Hvis du har en by på 200, 400 eller 500 kvadratkilometer, der brænder samtidig, vil du se et miljø som Dresden, men mere intenst. For al denne varme fra forbrændingen skaber en opadgående luftstrøm og en indadgående strøm af kølig luft fra omgivelserne. Og du har vindstød af orkanstyrke på gaden, som er over temperaturen på kogende vand. Ingen overlever det; intet overlever det. Så du ville have bybrande på hundredvis af kvadratkilometer ad gangen; og det er ikke inkluderet i krigsplanlægningen. Jeg havde en lang diskussion med Dan om dette engang, da jeg var i Tyskland, hvor dette fænomen ikke

engang var inkluderet. Han var ikke klar over det, før jeg skrev denne artikel.

Det er stadig ikke inkluderet i amerikansk krigsplanlægning, så fire eller fem gange flere mennesker ville blive dræbt med det samme af disse atomvåben – ikke at det ville betyde noget, for der ville være sekundære effekter, som ville være enorme. Men de får ikke engang de grundlæggende fysiske virkninger med i planlægningen. Så det er en meget farlig situation. Og selvfølgelig er planlægningen af atomkrig meget hemmelig. Det er meget svært at få adgang til denne planlægningsproces. Civile får ikke rigtig noget af det. De civile, som har ansvaret i Pentagon, og som jeg mødte, var for det meste, hvad jeg vil kalde, ikke særligt raffinerede politologer, som var optaget af at gentage argumenter på en abelignende måde, som ikke gav nogen mening; som ikke havde noget at gøre med, hvad der rent faktisk ville ske, hvis man brugte atomvåben. Det er en skræmmende situation, i hvert fald set fra mit perspektiv, fordi de mennesker, der har ansvaret for hele denne planlægningsproces, ikke har nogen idé – slet ingen – om, hvad de laver.

Så der er denne ekstra funktion, som Lawrence ikke tog med i sin diskussion, fordi soldaterne ikke er klar over det, fordi systemet ikke er klar over det. Så det uddanner ikke soldaterne i disse virkninger. Du tager en soldat og giver ham en ammunition. Den soldat ved, hvad ammunitionen vil og ikke vil gøre; de er trænet meget godt. De har en ekstraordinær raffineret forståelse af, hvad de gør. Med atomvåben kan man ikke gå ud fra noget som helst; så der er et lag af, jeg vil kalde det illusion, som er forbundet med hele planlægningsprocessen, og som er ekstraordinært farligt.

WILKERSON: Jeg vil bare sige én ting. Så vidt jeg ved, opererer vi stadig med princippet om civil kontrol med militæret. For det andet, og det siger jeg med en vis forsigtig kynisme, fordi jeg har set tingene anderledes i de sidste par år. Men min erfaring efter 31 år i militæret var,

at jeg var mere bange for de civile ledere, end jeg var for mine militære chefer.

POSTOL: Det var jeg også. Jeg var aldrig bange for de soldater, jeg arbejdede sammen med.

WILKERSON: Og Joe Biden giver mig helt ærligt kuldegysninger.

POSTOL: Ja, jeg synes, han er en forbryder.

WILKERSON: Det er helt utroligt, at han gik fra den atomare position, der var, til det, der sker nu.

POSTOL: Den krig, han startede i Ukraine? Han startede den. Vi prøvede og dømte folk ved Nürnberg-processerne for bevidst at starte en krig efter eget valg; det var en del af anklagerne mod dem. Hvad er anderledes her?

WILKERSON: Jeg er enig.

ZEPP-LAROUCHE: Meget kort. Så vidt jeg ved, havde Daniel Ellsberg i et af de sidste interviews, han gav, før han døde, opfordret folk i Pentagon til at rapportere om, hvad den faktiske diskussion er om brugen af atomvåben. Jeg synes måske, vi skal gentage hans anmodning.

{{Slutbemærkning:}}

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun håbe, at det program, vi producerer i dag, vil blive distribueret bredt over hele verden. Jeg vil gerne appellere til jer alle om at hjælpe med at gøre det ved at bruge alle de lister, kanaler og platforme, I har. For jeg tror, at hvis vi kunne få et publikum på lad os sige ti millioner mennesker, så ville det gøre en forskel. Så jeg beder jer om at hjælpe med at gøre det.

Jeg tror også, at behovet for at gå hurtigt på gaden er vigtigt. Vi har den 26. september, som du sagde Anastasia, den 28. september Scott Ritter-rally, Rage Against the War-rally, den 3. oktober er der planlagt en stor demonstration i Berlin

– det er den nationale genforeningsdag – og en masse grupper opfordrer til det. Men jeg tror bare, at vi virkelig er nødt til at organisere alle for at få regeringerne til at forstå, at de ikke kan gøre, hvad de vil hen over hovedet på folket. I 1980'erne bidrog dette i høj grad til et miljø, hvor INF-traktaten blev muliggjort.

Men jeg mener ikke, at det er godt nok. For den underliggende årsag til konflikten er på den ene side det truende sammenbrud af det transatlantiske system, der hviler på USA's gæld på 33 billioner dollars, men derudover er der 2 billioner dollars i udestående derivater, som kan detonere når som helst. For det andet, at den virkelige årsag og ændringen i de strategiske doktriner i USA, som derefter blev ledsaget af en ensartet beskydning af Rusland og Kina fra alle de transatlantiske tænketanke, som virkelig startede i 2017. Årsagen var Kinas fremgang og fremkomsten af BRI, hvor Kina udvidede den kinesiske økonomiske model til andre udviklingslande. I fire år lagde Vesten ikke mærke til det; vi fulgte det meget tydeligt. Som nogle af jer måske ved, var Den Eurasiske Landbro vores bud på en fredsorden i 1991, da Sovjetunionen brød sammen. Meget af det, Kina gør nu, er i familie med det, min afdøde mand og vores bevægelse gjorde i et halvt århundrede.

Derfor løser man ikke problemet ved bare at lave en ny forsvarstraktat eller nedrustningstraktat eller noget lignende. Man er nødt til at tage fat på de grundlæggende årsager, hvilket betyder, at man er nødt til at ændre paradigmet. Jeg tror, vi kan blive venner igen med ikke bare russerne, men også alle andre lande eller mennesker i verden, hvis vi tænker på, at vi er én menneskehed. Uanset hvilke historiske, etniske og andre skel, der måtte adskille os, må vi tage springet og først tænke på menneskehedens interesser som helhed og derefter på vores nationale interesser. I en vis forstand er det det modsatte af America First. America second, eller American in line with humanity first. Jeg tror, at det

mentale spring skal foretages.

Jeg tror, vi er nødt til at tage fat på den konflikt, som præsident Ramotar sagde, at verden er ved at falde i to blokke. Det bør ikke ske. Vi er nødt til at have en situation, hvor USA og de europæiske nationer stopper dette geopolitiske nonsens og siger, at vi samarbejder med den Globale Majoritet. Hvis landene i det Globale Syd nu endelig efter 600 års kolonialisme har tænkt sig at opbygge deres eget system, som giver mulighed for deres økonomiske udvikling, skal vi ikke bekæmpe det, vi skal støtte det. Hvis du vil håndtere migrantkrisen ved grænsen mellem Mexico og USA, eller hvis du ikke ønsker, at Middelhavet skal blive til en massegrav, så hjælp med at skabe 2-3 milliarder produktive jobs i Afrika, Latinamerika og Asien. Alle mennesker vil med glæde opbygge deres egen økonomi og overvinde fattigdommen, som er en krænkelse af menneskerettighederne, hvis jeg nogensinde har set en. Hvis man er fattig, hvis man forsøger at få et måltid om dagen, og man ikke ved, om man har et til i morgen, så er ens menneskerettigheder krænket, fordi man bliver frataget det vigtigste, der gør os til mennesker, nemlig vores kreative potentiale, som vi kun kan udfolde og udvikle, hvis vi har de grundlæggende materielle behov til at gøre det.

Derfor har jeg foreslået, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som varetager interesserne for alle mennesker på planeten, alle nationer. Og jeg har foreslået ti principper, som kunne være udgangspunktet for en diskussion af, hvordan en sådan arkitektur kunne se ud. Det, Suzanne Schwartz sagde, passer perfekt ind her, og jeg synes virkelig, vi skal bevæge os i retning af løsninger. For hvis vi kun protesterer mod det negative, er det ikke nok. Vi er nødt til at komme med konstruktive løsninger. Hjælp os derfor med at opbygge IPC; kom med tre eller ti gange så mange mennesker i næste uge; og bliv ved med at organisere med dette program.

Mange tak.

USA's nye doktrin for atomkrig: Grund til bekymring for verden

Møde på Zoom i Den Internationale Fredskoalition 6. september 2024, kl. 17.00

Mød os sammen med:

- –**Ted Postol**, professor emeritus ved MIT og en af verdens førende eksperter i atomvåben.
- –**Ambassadør Jack Matlock**, en forsker i russisk historie og kultur, som var præsident Reagans valg til den vigtige post som ambassadør i Sovjetunionen.
- –**Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber**, seniorforsker ved WeltTrends Institute for International Politics i Potsdam, Tyskland.
- –**Oberst a.D. Ralph Bosshard** fra de schweiziske væbnede styrker, konsulent i militærstrategiske anliggender
- –**Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet
- –**Præsident Donald Ramotar**, tidligere præsident i Guyana

RSVP til zoom-linket

Tysk, spansk og fransk tolkning

tilgængelig

Den 20. august rapporterede New York Times, at Biden-administrationen i marts sidste år i al stilhed havde godkendt en ny » vejledning i brug af atomvåben«, som gik ud på at forberede sig på at udkæmpe og »vinde« en tre-fronts atomkrig mod Rusland, Kina og Nordkorea.

Der er flere antydninger af, at en sådan krig skal omfatte forebyggende amerikanske atomare førsteangreb: den amerikanske beslutning om at placere langtrækkende missiler med atomkapacitet på tysk territorium; den NATO-støttede invasion af Ruslands Kursk-region for at skabe præcedens for direkte angreb på russisk territorium; den forestående tilladelse til at levere JASSM og andre raffinerede langtrækkende missiler til Ukraine for at udføre sådanne angreb; »super-sikring« og andre tekniske tilpasninger af amerikanske atomspræghoveder, hvis eneste formål er at øge » drabsraten« ved et forebyggende atomangreb.

Læg dertil rapporten fra 2. september i Londons *Financial Times* om, at den amerikanske Biden-administration og Storbritannien er ved at revidere deres eksisterende aftale om gensidigt forsvar (MDA) – som forbinder de to landes programmer for atomvåben på kryds og tværs – for at forlænge den på ubestemt tid *uden at kræve fornyelse*. Med andre ord vil MDA de facto blive en amerikansk traktat – uden besværet med at skulle have den godkendt af Senatet, som forfatningen kræver.

Malcolm Chalmers, vicedirektør for Royal United Services

Institute (RUSI, det Britiske Imperiums ældste og mest prestigefyldte tænketank), som i 2022 havde opfordret til at spille en atomart hvem-tør-blive-spil med Rusland over Krim, fejrede MDA-sejren: »Det er gode nyheder for Storbritannien, at det ikke behøver at bekymre sig om, at en fremtidig amerikansk regering bruger en fremtidig fornyelse som pressionsmiddel.«

Ligesom de aftaler, der blev indgået på NATO-topmødet i Washington den 9.-11. juli, er det, der præsenteres som en »Trump-sikring« af NATO's krigsstrategi mod Rusland, i virkeligheden beregnet på at »nationssikre« denne vanvittige politik og placere den uden for enhver regerings rækkevidde i ethvert land til enhver tid.

Det er derfor ikke underligt, at Kremles talsmand Dmitry Peskov den 4. september sammen med præsident Putin, udenrigsminister Lavrov, viceudenrigsminister Ryabkov og andre højtstående russiske talsmænd meddelte, at deres regering var i færd med at revidere deres egen doktrin om ikke-førsteangreb på atomart materiale »på baggrund af udfordringer og trusler fra lande i det såkaldte kollektive Vesten«.

Nogle af de mest respekterede statsmænd og eksperter i Vesten hæver stemmen mod det politiske vanvid, der nu præger Washington og de europæiske hovedstæder, og de vil tale på den 66. ugentlige konference i træk i Den Internationale Fredskoalition (IPC) på fredag den 6. september. De omfatter **Dr. Ted Postol**, MIT-professor emeritus og en af verdens førende eksperter i atomvåben; ambassadør **Jack Matlock**, en forsker i russisk historie og kultur, som var præsident Reagans valg til den vigtige post som ambassadør i Sovjetunionen; og Schiller Instituttets grundlægger **Helga Zepp-LaRouche**.

I et interview den 29. august med den tyrkiske professor Dr. Hasan Ünal til **Haricis YouTube-kanal**, som blev vist under titlen »Risikoen for en tredje verdenskrig vokser! Vi står

over for en atomar trussel, der kan ødelægge menneskeheden«, sagde Zepp-LaRouche:

»Jeg tror, at vi virkelig befinder os i et ekstremt farligt øjeblik i historien. For der findes et mindretal i alle lande, som er ekstremt bekymrede for, at vi kan ende i en atomkrig, hvilket ville være udslettelsen af hele menneskeheden...

»Problemet er, at det vestlige samfund er gået i den modsatte retning og ikke tænker på den fysiske økonomi, men tænker på penge. Det var en ændring, som faktisk fandt sted den 15. august 1971, så for bare et par dage siden var det 53 år siden, at præsident Nixon traf den skæbnesvangre beslutning, da han afkoblede dollaren fra guldstandard og erstattede faste valutakurser med flydende valutakurser. Og min mand Lyndon LaRouche var den eneste økonom, der på det tidspunkt profetisk sagde: Hvis I fortsætter på den monetaristiske vej, vil vi ende i en ny depression, i en ny fare for fascisme, en ny fare for en ny verden, medmindre vi går i retning af et helt andet økonomisk system.

»Og vi oplever lige nu præcis realiseringen af hans prognose: Vi er i en ny depression; vi er i fare for en ny fascisme; og vi er truet af en ny verdenskrig.«

Stop galskaben, mens vi stadig kan. Deltag i IPC's kommende 66. møde den 6. september.

Deltag i mødet på Zoom kl. 17

Biden-regimet forbereder sig

på trefrontskrig, mens tyskerne stemmer for fred Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche, onsdag den 4. september 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 4. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende os dine kommentarer og spørgsmål via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chatten.

Under sidste fredags Zoom-opkald fra Den Internationale Fredskoalition talte du om den påtrængende nødvendighed af, at borgerne handler, så de kan få deres stemme hørt for at stoppe NATO's etablissemments stadige march mod en atomkrig. To bestanddele af denne march var NATO's indtrængen i det russiske Kursk-territorium og for det andet offentliggørelsen af det, der blev beskrevet som en ny, hemmelig atomdoktrin fra Biden-administrationen for at forberede USA på at udkæmpe en atomkrig på tre fronter. Men midt i denne NATO-optrapning var der tegn fra valgresultaterne i to tyske delstater på, at vælgerne afviser denne march mod Tredje Verdenskrig, da partierne i den regerende koalition i Tyskland blev kraftigt svækket af vælgerne. Der er tegn på en genoplivning af fredsbevægelsen i Tyskland.

Vores første spørgsmål til dig kommer fra en tysk seer, som spørger: »Hvad er betydningen af afstemningen i Tyskland, og

vil den ændre noget?»

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er ret betydningsfuldt, for først og fremmest har Berlin-regeringens evne til vedvarende at ignorere alt, hvad der foregår i folks hoveder, lidt et alvorligt slag. Jeg så valgprogrammet på de forskellige programmer søndag aften [1. september], og selv ordstyrerne var ret målløse. Det var ikke en uventet afstemning, meningsmålingerne havde stort set forudsagt et sådant resultat. Ikke desto mindre synker det ind, at vælgerne i sidste ende vil tage legitimiteten fra regeringen, hvis regeringen vedvarende krænker landets og folkets grundlæggende interesser. Så jeg tror, at dette er et klart advarselstegn; ikke kun i de to delstater – Sachsen og Thüringen – men også for regeringen i Berlin. Der kommer en anden afstemning i Brandenburg, som jeg tror vil gå i samme retning. Men jeg tror, det kræver meget mere, for vi har aldrig været i så stor risiko som lige nu.

Jeg er enig med dig, Harley, i, at fredsbevægelsen er ved at vågne op igen, og der er tegn på, at folk forbereder sig på demonstrationer, men den strategiske fare er så enorm. Og jeg kan ikke se en reel afspejling af det i debattens karakter. Det, du henviste til, denne opgradering af USA's atomare doktrin, skete ifølge *New York Times* allerede i marts. Biden skrev under på det i marts, og først i slutningen af august fandt vi ud af det fra *New York Times*. Det er helt utroligt. Jeg var ikke klar over, at det var et stort emne i det offentlige rum, i hvert fald ikke i forbindelse med NATO-topmødet. Og efter NATO-topmødet meddelte kansler Scholz, at USA havde besluttet at placere langdistancemissiler i Tyskland fra 2026. Scholz sagde: »Jeg synes, det var en god beslutning.« Hvad er det for noget? Det blev ikke diskuteret i parlamentet; det blev ikke diskuteret blandt offentligheden i aviserne eller i noget andet forum, som ville betyde, at befolkningen kender til det. Hvis man tænker over det, hvis Biden underskrev denne opdaterede atomdoktrin i marts og

forpligtede USA til at forberede sig på en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea, så overskyggede det helt sikkert og var årsag til rammerne for NATO-topmødet. Det betyder også, at »USA's beslutning« om at placere langtrækkende missiler i Tyskland fra 2026 – hvilket i øvrigt er præcis det samme tidspunkt, hvor den nye START-traktat [New Strategic Arms Reduction Treaty] udløber, og der er i øjeblikket ingen tegn på, at den vil blive opdateret – så det betyder, at beslutningen om at placere langtrækkende missiler i Tyskland er en del af denne opgraderede atomare doktrin. For når man forbereder sig på en potentiel krig mod Rusland, Kina og Nordkorea, betyder det Atlanterhavet og Indo-Stillehavet, og de amerikanske missiler i Tyskland er naturligvis en integreret del af en sådan opstilling. Men det var der ingen diskussion om.

Jeg tror derfor, at dette er et meget mere alvorligt problem, end de fleste mennesker har en anelse om, for jeg tror, at valget i Sachsen og Thüringen – jeg ved fra vores egen organisering i disse to delstater, at folk er meget bekymrede over krigen i Ukraine, forholdet til Rusland, den tyske økonomis kollaps som følge af sanktionerne og alle spørgsmålene omkring sabotagen af Nord Stream-rørledningen og så videre. Men jeg tror ikke, at befolkningen har en klar fornemmelse af, hvor stor faren egentlig er. Jeg tror, det kræver meget mere diskussion og meget mere klarhed. Jeg synes, vi skal kræve en debat i Bundestag, det tyske parlament, om konsekvenserne af dette. For ideen om at placere langtrækkende missiler i Tyskland gør Tyskland til et hovedmål. Hvis det nogensinde kommer til krig, vil Tyskland være det første sted, det går ud over. Sidste gang, der opstod en lignende situation, var i begyndelsen af 1980'erne med Pershing II og SS-20, som blev affyret med kun få minutters mellemrum. Der var hundredtusindvis af mennesker på gaden og til sidst 1 million mennesker, som troede, at vi var på randen af tredje verdenskrig – og det var vi. Men denne mobilisering og demonstration skabte et miljø, som var med til at skabe INF-

traktaten [Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty], der begrænsede udstationeringen af sådanne missiler. Men den blev opgivet af Trump-administrationen, så nu har vi et åbent felt for en ny atomart våbenkapløb. Jeg synes, at situationen er superfarlig, og derfor har vi brug for meget mere diskussion og meget mere debat og demonstrationer.

SCHLANGER: Hvad har reaktionen været fra Rusland? For tilsyneladende var russerne klar over denne ændring, før den blev offentliggjort af *New York Times*.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, russerne har udsendt både viceudenrigsminister Sergey Ryabkov og Kremls talsmand Dmitry Peskov. De meddelte alle, at Rusland, som Peskov udtrykte det, på grund af Vestens kollektive destruktive handlinger føler sig tvunget til at opgradere sin egen atomare doktrin som svar på det. Jeg tror, at betydningen af dette er gigantisk. Der var en meget interessant artikel af Ted Postol, som nok er en af, hvis ikke den vigtigste ekspert på det atomare område. Han er tidligere MIT-professor; nu er han pensioneret. Han skrev en artikel i *Responsible Statecraft*, hvor han – ikke overraskende for alle, der studerer disse spørgsmål – sagde, at denne idé om et forebyggende atomart angreb de facto har eksisteret i over to årtier. Derfor er denne nuværende afsløring – ganske vist er Nordkorea et nyt fænomen – men dybest set er den eneste forskel, at den blev offentliggjort. Fordi Biden i valgkampen, da han stillede op som præsident, havde lovet, at han ville afskaffe ideen om et potentielt amerikansk forebyggende angreb, eller at han ville sørge for, at USA ville have en politik om ikke at angribe først, men det kom han aldrig igennem med.

Så Rusland havde indtil nu den doktrin, at de kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands eksistens og Den Russiske Føderations territoriale integritet var på spil. Det er det, de nu tilsyneladende er i færd med at ændre. Kina har en politik om ikke at bruge dem først under nogen omstændigheder. Men det skaber en utrolig ubalance i den strategiske situation, og jeg

tror, at hvis folk bare ville tænke over, hvor tæt vi er på en potentiel fejltagelse, en eller anden hændelse, som på meget kort tid kunne føre til en global atomkrig, hvorefter der absolut intet ville være: en atomvinter og afslutningen på alt liv på planeten.

Jeg tror, vi har påtrængende brug for at tænke over det, og vi er nødt til at ændre det, for det er tydeligt, at nogle magter har til hensigt at bevare dette regime af de facto atomterror. De forsøger at ændre den gensidigt garanterede ødelæggelse, men ikke i retning af at slippe af med atomvåben, men i retning af at gøre atomkrig tænkelig igen. Det er noget, som offentligheden slet ikke er tilstrækkeligt opmærksom på.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål mere om denne såkaldte nye strategiske doktrin. Fra Martin, som er fra Virginia: »Jeg så en omtale på jeres hjemmeside af den nye atomare doktrin i USA, og jeg hørte også dommer Napolitano tale om det. Er der nogen i Kongressen, der har reageret på det? Har du forsøgt at få Robert F. Kennedy Jr. til at tale om det, eller Trump? De advarer om muligheden for atomkrig. Burde de ikke tage det op?«

ZEPP-LAROUICHE: Ja, helt sikkert. Jeg tror, at mine amerikanske venner helt sikkert vil gøre alt, hvad de kan, for at få fat i både Robert Kennedy Jr. og Tulsi Gabbard, Donald Trump og alle de andre. Jeg tror, at de allerede har talt om faren for atomkrig, og det betyder, at der er en vis opfattelse af det. Men jeg kan kun sige, at vi meget hurtigt har brug for en bred inkluderende debat; især også om konsekvenserne af, hvad det vil sige at bevæge sig i retning af en tænkelig atomkrig, der skal udkæmpes. For nylig har flere russere gjort det meget klart, at ideen om, at en sådan krig ville være begrænset til Europa, og at man kunne have en regional atomkrig, som derefter ville stoppe, at det er en fuldstændig illusion, og at en sådan krig ville nå amerikanske byer. Tulsi Gabbard nævnte allerede for nogle år siden alle de forskellige amerikanske byer, som ville blive ramt. Der er så mange

faktorer. For eksempel den russiske dommedagsforsikring, hvor de har Poseidon-ubåde, der ville befinde sig ud for nogle af USA's byer. Jeg husker en præsentation af en af de atomare eksperter, som sagde, at disse missiler ville nå Washington hurtigere, end præsidenten ville have tid til at nå Air Force One. Jeg tror, det er det, folk skal vide, når de leger med tanken om en atomkrig, der kan vindes og udkæmpes.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om dette generelle emne fra en aktivist i antikrigsbevægelsen fra London. Hun skriver: »Den britiske presse bliver ved med at skrive, at NATO bør levere de våben, som Zelenskyj beder om« – han har i øvrigt bedt om flere og flere våben – »uden at bekymre sig om et russisk svar, da Putins røde linjer er blevet overskredet gentagne gange, og hans manglende svar viser, at han bluffer.« Hun siger, at det er, hvad den britiske presse siger. »Er det meningen, at sådanne historier skal provokere Putin? Eller er det britiske etablissement så skørt, at de tror på, hvad de siger?«

Og om samme emne har vi et spørgsmål fra Charles: »Tror du, at USA vil give Zelenskyj de langdistancemissiler, han beder om?«

ZEPP-LAROCHE: Mange af spørgsmålene indebærer desværre, at svaret er ja. Det kollektive Vesten, etablissementet, fremfører igen og igen, at eftersom Putin endnu ikke har reageret, da Vesten overskred de røde linjer, betyder det, at han bluffer. Det er efter min mening den farligste løgn, eller fake news, eller hvad man nu skal kalde det, for det er meget hurtigt ved at nå et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Jeg vil sige, at folk i hele verden kan være taknemmelige for Putins tålmodighed, for han kunne have reageret meget kraftigere, meget tidligere. Folk glemmer, at den helt særlige militære operation i Ukraine var en reaktion på, at Vesten havde overskredet en rød linje, ikke mindst Putins krav fra december 2021, hvor han havde krævet ultimative sikkerhedsgarantier fra USA og NATO, juridisk bindende sikkerhedsgarantier for, at Ukraine ikke ville blive

en del af NATO, og at der ikke ville være nogen offensive våben ved den russiske grænse. Og disse krav blev ignoreret.

Så den særlige militæroperation var helt klart en reaktion fra Putin på, at de røde linjer blev overskredet. Og hele denne snak om, at formålet med det er, at folk bare skal blive enige, det er ligesom det, briterne har sagt: Malcolm Chalmers, vicechef for Royal United Services Institute (RUSI), havde for et par år siden i maj 2022 sagt, at man skulle »koge den russiske frø« ved at øge niveauet af flere våben, flere langdistancevåben. Og nu har ukrainerne præsenteret en liste over mål, over byer i Rusland, som de mener bør rammes. Og lige nu er USA meget tæt på at godkende udstationeringen og afsendelsen af langtrækkende missiler til Ukraine: AGM-158 Joint Air to Surface Standoff Missiles, de såkaldte JASSM'er. Det er missiler, som kan nå meget dybt ind på russisk territorium, og det ville betyde, at Ruslands opmarchområde ville blive skubbet flere hundrede kilometer tilbage. Det ville gøre det meget vanskeligt for Rusland at opretholde offensive operationer. Det kunne potentielt give ukrainerne en strategisk fordel, især fordi der er snak om, at USA ønsker at producere et stort lager af sådanne missiler og give Ukraine hundredvis af dem. Der tales endda om, at der er en lagerordre på 12.000 sådanne missiler. Det er ret massivt. Jeg tror ikke, at ukrainerne har piloter nok – i hvert fald ikke på kort sigt, medmindre man leverer NATO-piloter. Men det er klart, at vi kommer tættere og tættere på point of no return, for der vil komme et endeligt svar fra Rusland: Det er der ingen tvivl om.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål, som handler om den anden aktive krigszone, som lige nu er i Sydvestasien, fra en person i Bristol, Storbritannien, som skriver som svar på de titusinder, måske hundredtusinder af israelere, som har demonstreret mod Netanyahu de sidste par dage, at Histadrut [den overordnede organisation for arbejdere i Israel] opfordrede til en generalstrejke, som var delvist vellykket.

Denne person skriver: »Jeg er ikke så imponeret over de israelske borgere, der marcherer mod Netanyahu, for de siger ikke noget om at stoppe folkemordet eller afslutte besættelsen. Og selv hvis Den Internationale Straffedomstol rejser tiltale mod Netanyahu, hvem skal så sørge for, at han kommer for retten?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, spørgsmålet er helt rigtigt, for de seneste rapporter om det folkemord, der foregår i Gaza, er ubeskrivelige! Mere end 20 % af befolkningen dør af sult og lignende. Det samlede antal ofre er sandsynligvis allerede langt over 200.000, ifølge tal fra det britiske lægetidsskrift *The Lancet*, og så tæller man sandsynligvis ikke alle de mennesker, der ligger under murbrokkerne i forskellige udbombede områder.

Så situationen er helt utrolig. Jeg har ikke noget klart billede af, hvad der vil ske, men der er forskellige forslag om at bringe hele sagen op i FN's Generalforsamling, og der er faktisk en bestemmelse om, at hvis FN's Sikkerhedsråd bliver blokeret af den ene eller den anden grund, og det er USA's vedvarende veto, der blokerer for enhver handling fra FN's Sikkerhedsråds side.

Jeg tror ikke, at folk overvejer den langsigtede erosion, det har. Vestens samlede troværdighed er på et nulpunkt! Jeg tror, at hvis man ser på situationen, så bevæger det Globale Syd sig i en helt anden retning. Der er Eastern Economic Forum i gang i Vladivostok med 6.000 deltagere. Der bliver indgået masser af økonomiske aftaler. Der bliver indgået rigtig mange udviklingsprojekter i det store område i Fjernøsten i Rusland, som mange udviklingslande eller lande i det Globale Syd deltager i. Rusland er fuldstændig orienteret mod øst, de har forladt Vesten.

Så er der topmødet i Forum for Kina-Afrika-samarbejde, FOAC, i Beijing, hvor 50 ud af 54 afrikanske statsoverhoveder er til stede. Xi Jinping havde flere bilaterale møder. Der bliver

indgået meget vigtige bilaterale og multilaterale traktater om atomart samarbejde og om alle mulige udviklingsplaner.

Så hvis man ser på verden, har man langt størstedelen af menneskeheden, der bevæger sig i en anden retning og forsøger at skabe et økonomisk system til gensidig fordel for alle. Du kan være sikker på, at der er masser af diskussioner blandt alle disse mennesker. Og så ser de på Vesten, og de ser, at Vesten ikke gør noget for at stoppe dette! Tværtimod fortsætter man med at sende våben, uden at gøre noget som helst for at bremse folkedrabet. Bortset fra den tragedie, det betyder for det palæstinensiske folk, som bliver slagtet, har det en nedbrydende effekt på Vestens troværdighed og moralske status, som jeg ikke tror, der kan rådes bod på i meget lang tid. Hvad det gør ved den globale orden, ved hele verdens sikkerhed, tror jeg er noget, som de vestlige etableringer fuldstændig overser, fordi de er så optaget af at holde fast i deres særlige privilegier og magt, at jeg tror, de er fuldstændig blinde og tragisk nok ude af stand til at forstå konsekvenserne af det, de gør.

Så jeg har ikke nogen god prognose for, hvordan det her vil udvikle sig. Men jeg tror, at der kan ske et skred i FN's Generalforsamling, hvor emnet kommer på bordet på en måde, som ikke kan undertrykkes. Så derfor tror jeg, at alle, der er bekymrede for verdensfreden og verdens tilstand, kun kan bede jer om at slutte jer til vores bestræbelser på at få en bred diskussion om behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden . For jeg tror, at menneskeheden sidder i samme båd på grund af atomvåben, på grund af pandemier og på grund af internettet: Man kan ikke lade dele af verden gå under, mens andre dele af verden trives og lever i fred. Derfor har min tilgang i flere år været, at vi absolut er nødt til at bevæge os i retning af en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg tror, det er i de fleste menneskers interesse, og jeg er ikke helt afvisende over for, at det kan lade sig gøre.

SCHLANGER: Jeg synes, det er en vigtig pointe at understrege, som du har gjort fra begyndelsen: Ideen om, at fred afhænger af en gensidig fordelagtig økonomisk aftale, en ny arkitektur. Jeg vil opfordre folk til at afsætte tid på fredag kl. 11 østlig tid til at deltage i den Internationale Fredskoalitions Zoom-opkald for at høre den diskussion, der er blevet fremprovokeret af det arbejde, som især Helga har udført.

Jeg har et spørgsmål. Du nævnte Eastern Economic Forum for et minut siden. Vi har et spørgsmål fra en pensioneret FN-medarbejder, menneskerettighedsaktivist, som nu bor i Australien. Han skriver: »Der er så mange møder i gang om et nyt økonomisk system, Eastern Economic Forum, Forum of China-Africa Cooperation, BRIKS og så videre. Alt dette er godt, men burde der ikke være en fælles indsats bag en opfordring til en global forsamling for at etablere et nyt system, ligesom den oprindelige Bretton Woods-konference i 1944?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja! Helt klart ja! For på den ene side har du bestræbelserne på at opbygge et nyt økonomisk system, en ny kreditfacilitet – især med den nye udviklingsbank. Du har forsøget på at give kredit til udvikling, så hvis du ser på det i sig selv, kan du sige, at det er godt og fint. Det eneste problem er, at det neoliberale, transatlantiske system er i en ekstremt skrøbelig situation. Hvis man fik en gentagelse af 2008 og Lehman Brothers-krisen på steroider, fordi alle centralbankernes såkaldte værktøjer er blevet brugt op i mellemtiden, kunne man få et sammenbrud, der fik en masse strukturer til at bryde sammen. Hvis man ser på verdenshandlen, er den stadig meget blandet; en stor del af den er i dollars, så enhver bankkrise i Vesten, som kan påvirke de nye markeder, kan skabe kaos og få mange mennesker til at dø som følge heraf.

Så jeg synes, at ideen om en ny Bretton Woods-konference er ekstremt vigtig. Jeg synes, det er ret interessant, at Robert Kennedy Jr. bragte det på bane den 15. august, jeg tror, det var for to uger siden. Det var før, han trak sig fra

præsidentvalget. Han sagde, at han ville tage behovet for en sådan Ny Bretton Woods-konference op, med den absolut vigtige forskel, at denne gang skulle behovet for at overvinde underudviklingen i det Globale Syd være et centralt element i et sådant Nyt Bretton Woods-system. Det kan jeg kun være helt enig i.

Ideen om et nyt Bretton Woods-system var et af Lyndon LaRouches hovedkrav, da han udformede de fire love, som er ideen om at genindføre Glass-Steagall for at håndtere den udestående derivatboble på 2 billioner dollars, som er et utroligt damoklessværd, der hænger over verden. Men så skal vi have nationalbanker og give kredit til et nødprogram for fusionskraft, rumsamarbejde og øge produktiviteten i verdensøkonomien: Alt det skal være en del af en sådan tilgang. Jeg indarbejdede denne idé om et nyt Bretton Woods-system i mine ti principper, som var og er tænkt som inspiration til en sådan ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Fordi man er nødt til at tage sig af alle aspekter. Man er nødt til at gå til absolut suverænitet for alle nationer, til at få udryddet fattigdom, til at give universel sundhedspleje til alle på planeten, til at have universel uddannelse, til at have et sikkerhedssystem. Alt dette er elementer, som jeg mener virkelig er nødt til at blive gennemført som en helhed. Jeg tror, at modellen efter min mening kan være freden i Westfalen, hvor folk i løbet af fire år sad sammen og udarbejdede ikke bare grundlæggende principper for fred – nemlig at man skal forfølge den andens interesser, og at man for fredens skyld skal tilgive alle forbrydelser begået på begge sider; og at staten skal spille en vigtig rolle i genopbygningen af den ødelagte økonomi, hvilket var begyndelsen på kameralismen. Men ud over disse principper diskuterede konferencedeltagerne også en masse detaljerede spørgsmål, som f.eks. territoriale udfordringer og alle mulige andre spørgsmål.

Så jeg tror, at når man først har forpligtet sig til at have

sådan en ny sikkerhedsarkitektur, kan man sætte sig ned på en konference og løse alle disse problemer, men som en helhed med den idé, at slutresultatet skal være at skabe et økonomisk system, som er i den menneskelige arts interesse som helhed og i overensstemmelse med universets love.

Så alle, der er bekymrede, bør hjælpe. Kom i kontakt med os; hjælp os med at mobilisere og kontakte alle relevante grupper. Vi forsøger at forene fredsbevægelsen internationalt, for der er mange mennesker, der nu er ved at vågne op til faren, men jeg tror, at hvis man sammenligner katastrofens nærhed med graden af mobilisering, så er der en enorm kløft. Så kontakt os, eller hvis du allerede har gjort det, så arbejd sammen med os om at gennemføre disse tiltag for at finde en løsning.

SCHLANGER: Mens du talte, fik vi lige et andet spørgsmål. Nogen skriver: »Jeg har haft svært ved at se sammenhængen mellem den økonomiske krise og krigsfaren. Kan du tale om forholdet mellem den økonomiske krise, afindustrialiseringen, den knusende gæld, infrastrukturens sammenbrud og så videre: Forholdet mellem det og det vestlige etablissemets lancering af disse permanente krige?«

ZEPP-LAROUICHE: Se på det militær-industrielle kompleks, eller som Ray McGovern kalder det, MICIMATT, det militær-industrielle-kongres-intelligens-medie-akademi-tænketank-kompleks. Problemet er, at med det skift, som Nixon startede i 1971, og som min afdøde mand profetisk erkendte som startskuddet til en vej, der ville ende med krigsfaren – det er nu mere end 50 år siden – er vi nået til det punkt. Det, man ser, er, at udskiftningen af produktionskapaciteten, den økonomiske kapacitet, som var helliget befolkningens velfærd, er blevet erstattet mere og mere til fordel for den militære sektor, mens en stor del af produktionen – især i USA – er blevet outsourcet til såkaldte billige arbejdsmarkeder. Den industrielle produktionskæde er ikke komplet i USA. Den er komplet med hensyn til den militære kapacitet, og det bliver en selvforstærkende proces. Du ser helt sikkert den samme

tendens i Storbritannien.

Man ser EU's bestræbelser på at militarisere den europæiske økonomi. Det er vanvittigt! Tyskland er lige nu ved at kollapse – økonomien er ved at falde gennem gulvet. VW, den mest berømte bilproducent i Tyskland, meddeler, at de vil lukke fabrikker; de vil afskedige et stort antal arbejdere. Alt sammen på grund af en idiotisk kombination af en grøn politik, Green Deal og sanktioner. Men det er ved at kollapse, og det eneste, der bliver skubbet på, er militariseringen af økonomien. Man producerer ikke våben til at pynte sit hus med, man producerer våben til at blive brugt, og det er derfor, vi har haft den ene såkaldte interventionskrig efter den anden: Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien, og jeg tror, at det samlede antal krige ligger et sted omkring 50 mindre eller større krige, og det er en selvfodrende maskine. En af vores venner sagde, at hvis USA alene havde brugt 2.000 milliarder dollars i de 20 år, NATO var i Afghanistan: Hvis bare 3 % af de penge var blevet brugt til at opbygge Afghanistans økonomi, ville det være et blomstrende land lige nu. Det blev naturligvis ikke gjort, og en lignende ligning kan opstilles hvor som helst: Militærproduktion, krige, er ødelæggelse af faktisk fysisk kapacitet! Ting, som kunne bruges til sundhedspleje, til skoler, til udforskning af nye teknologier og videnskaber.

Jeg tror, vi er nødt til at have en generel forståelse af, at dette er en afvigelse. Det er en forkert måde at være menneske på. Jeg tror, vi er nødt til at gå i den anden retning og få folkelig opbakning til at omstille disse militærindustrielle kapaciteter til at genopbygge økonomien. USA har brug for en masse infrastruktur. USA har nul hurtige tog! Nul. Kina har mere end 40.000 km hurtigtogs-systemer, som kører 350 km/t. De bygger nu testbaner til 600 mph og maglev-tog, som kører endnu hurtigere, og også andre teknologier. USA har brug for at reparere sine broer, veje og nye byer. Og ellers, sikke et spild! Men så længe befolkningen går med til det og ikke kræver en sådan ændring, vil det ikke ske. Så derfor har vi

brug for en uddannet befolkning, der kræver, at en sådan ændring sker, før det er for sent.

SCHLANGER: Jeg har et sidste spørgsmål til dig, Helga. Nogen skriver: »Vil du sige noget om betydningen af, at Tyrkiet, som er medlem af NATO, ansøger om BRIKS-medlemskab?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er meget interessant, for det er klart, at Tyrkiet i mange år var frustreret over EU. De havde ansøgt om EU-medlemskab. Tanken i de interne EU-kredse var aldrig rigtig seriøst at tage Tyrkiet ind, bare at holde dem i snor, fordi de har en vis nytteværdi for NATO. Men nu, hvor BRIKS, Den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] og SCO [Shanghai Cooperation Organization] er opstået, er der naturligvis meget mere interessante muligheder.

I den erklæring, som Tyrkiet udsendte for at annoncere deres hensigt om at blive en del af BRIKS, sagde de, at vi vil forblive i NATO, men vi kan også være en bro mellem BRIKS og den asiatiske udvikling og Europa. Det vil naturligvis ikke fungere, for så længe NATO forbliver i det Globale Nord og kæmper en trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea – for ikke at glemme Iran – hvordan kan man så være med i både BRIKS og NATO? Men jeg tror, at Tyrkiet tilbyder en måde, hvorpå Vesten kan se anderledes på det, for hvis de ville gå med til at opgive denne konfrontation og forsøge at bevare en dominerende position i verden, som under alle omstændigheder ikke længere er mulig, fordi magtcentret allerede er flyttet. Det er bare det, at de vestlige eliter ikke har forliget sig med den kendsgerning. Det kunne være en model til at ændre hele verden og gå fra konfrontation til samarbejde. Det er *den* absolutte forudsætning for, at menneskeheden kan overleve. Så jeg tror, vi er nødt til at få det skift. Hvis USA og de europæiske nationer ville sige: »Vi vil gerne være en del af det; vi insisterer ikke på at dominere det længere, for det er alligevel væk, men vi vil gerne samarbejde,« ville det være så absolut nemt at nå frem til en aftale. Jeg giver dig mit ord,

og jeg tror på, at det med al min viden ville være virkelig nemt. Så lad os gøre det.

SCHLANGER: Helga, hvorfor fortæller du os ikke lidt om, hvad du forventer af den Internationale Fredskoalitions Zoom-opkald på fredag?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan fortælle dig, at det nok bliver det vigtigste opkald, vi nogensinde har haft, fordi emnet er den ændrede atomare doktrin; Ruslands ændrede atomare doktrin, og hvad det betyder for alle nationers sikkerhed. Vi får meget vigtige talere. En af dem bliver professor Ted Postol, som er – og jeg har studeret dette emne en hel del – jeg tror, han er den bedste ekspert i atomvåben og atomkrig. Så han vil ud fra sin ekspertise give en baggrundsdiskussion om det. Du bør få alle, der er bekymrede for verdens tilstand med hensyn til krig og fred, til at deltage. Gør dette kommende opkald til det punkt, hvor du inddrager alle dine naboer, dine kolleger. Lad os virkelig få gang i en mobilisering, der gør det klart, at verden ønsker fred og ikke at blive ødelagt af krig.

SCHLANGER: Du kan finde mere information om det på schillerinstitute.com. Helga, tak fordi du kom, og forhåbentlig er der mange af os, der ser dig på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, indtil fredag.

**Vesten har tabt krigen i
Ukraine. Faren for atomkrig**

vokser

Politisk orientering den 4. september 2024 med formand Tom Gillesberg

Politisk orientering den 4. september 2024 med formand Tom Gillesberg

Vær med til Den Internationale Fredskoalitions Zoom møde hver fredag kl. 17 dansk tid.

Ring venligst 53 57 00 51 for at modtage et link

Der skabes historie i øst i denne uge, mens der skabes krig i vest

STEWART BATTLE EIRNS

Den 3. september 2024

Det årlige Eastern Economic Forum (EEF) åbnede i Vladivostok i Rusland tirsdag den 3. september med den passende titel: »Fjernøsten 2030. At kombinere styrker for at skabe nyt potentiale.» Det forventes, at så mange som 6.000 deltagere fra 76 lande vil være til stede...

Onsdag den 4. september åbner Samarbejdsforummet mellem Kina og Afrika (FOCAC) i Beijing, hvor anslået 50 statsoverhoveder fra de 54 afrikanske lande vil deltage. Topmødet er et vigtigt omdrejningspunkt for de afrikanske lande, som ikke kun ser

Kina som en uvurderlig partner, men også som en potentiel vej til deres fremtidige økonomiske velstand. Det er derfor ikke overraskende, at den afrikanske eksport til Kina er femdoblet i løbet af de forgangne 18 år.

Tilsammen illustrerer disse to begivenheder det dramatiske skift, der finder sted i verden – skiftet mod øst og den økonomiske fremkomst af det Globale Syd. Mens der stadig er en håndfuld fanatikere i det vestlige politiske etablissement, som insisterer på, at enten »Rusland er isoleret« eller »Kina er ved at kollapse«, så tror størstedelen af verden ikke på det. Faktisk antyder nyheden i denne uge om Tyrkiets beslutning om formelt at ansøge om at blive medlem af BRIKS – det første NATO-medlem, der gør det – yderligere den virkelighed. I en relateret udvikling fra Afrika meddelte industrimanden Aliko Dangote Nigerias første indenlandsk producerede benzin nogensinde – en bedrift, som vil tjene til at frigøre Nigeria fra lænkerne af international finanskontrol over landets ressourcer.

På den anden side afslører de barnagtige handlinger fra USA og andre i det globale NATO, hvor fordærvede de formodede »forsvarere af demokratiet« faktisk er. Den 2. september beslaglagde USA et venezuelansk præsidentfly, som var i Den Dominikanske Republik for at blive repareret, og begrundede det med Venezuelas overtrædelse af sanktioner. Ingen advarsel, intet diplomati; bare simpelt tyveri var den metode, de amerikanske myndigheder valgte. Kombineret med indefrysningen af Ruslands og Afghanistans finansielle aktiver, hvilket land vil føle sig sikker på at opbevare noget i USA nogensinde i fremtiden?

Selvom denne vending mod øst er et eksempel på den historiske transformation, der finder sted i verden, og som afslutter de sidste 600 års kolonialisme, er der dog ingen garanti for, at verden vil overleve den. Så længe det angloamerikanske imperium beslutter sig for at møde denne forandring med magt og forsøger at undertrykke den, er verden på et ensrettet tog

mod en global atomkrig.

Som denne publikation og Den Internationale Fredskoalition har diskuteret, er USA begyndt at ændre sin atomdoktrin og atommissilteknologi, i det der kun kan forstås som en forberedelse til et forebyggende atomart angreb på Rusland. Det er vanvid, og det kræver den størst mulige mobilisering imod det fra amerikanske og europæiske borgere i de kommende dage. Den tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritter gjorde det usædvanligt klart i et interview den 2. september, hvor han påpegede, hvordan disse trusler nu har fået Rusland til at overveje at ændre sin atomvåben-doktrin som reaktion:

“Når man forsyner Ukraine med langtrækkende præcisionsstyrede missiler, der kan ramme Moskva og andre steder; når man har atomvåben i NATO i alarmberedskab; når man har hangarskibe udstationeret ... så er det ikke paranoia fra Ruslands side at sige "1+1+1+1=potentiale for et forebyggende angreb". Derfor har Rusland ændret sin atomare doktrin, mens vi taler. Viceudenrigsministeren [Sergej Ryabkov] har meddelt dette... Russerne har ændret deres holdning til atomkrig og deres atomare stillingtagen. Rusland hælder til egen forebyggelse – de vil ikke vente på at blive ramt. Hvis det ser ud til, at NATO, USA, enten direkte eller gennem stedfortræder, vil angribe Rusland på en måde, der truer dets nationale kommando- og kontrolkapacitet, vil Rusland ikke vente på at blive angrebet. Når Rusland tror, at det er ved at blive angrebet, vil det imødegå det, og det vil imødegå det med atomvåben.”

Ritter sluttede af med at opfordre sine medborgere: »Vi er så tæt på. Så tæt på! Og hvis folk ikke vågner op og begynder at stille spørgsmål og kræve svar fra deres regeringer – så er vi så tæt på...«

Et nyt globalt paradigme kan skabes med samarbejde – størstedelen af verden ønsker det. Det er et valg mellem dette og en civilisationsødelæggende krig.

Israelsk domstol stopper generalstrejke, men protesterne mod Netanyahu fortsætter

CARL OSGOOD

Den 2. september 2024, EIRNS

En israelsk domstol beordrede i dag en tidlig afslutning på en generalstrejke, som fagforbundet Histadrut havde indkaldt til, men ikke før fagforeningen havde lukket lokale myndigheder, skoler og virksomheder i hele Israel og forstyrret flytrafikken til og fra Ben Gurion International Airport i nogle timer, skriver *Times of Israel*. Strejken var blevet iværksat af Histadrut-leder Arnon Bar-David for at støtte hundredtusinder af israelere, som samledes dusinvis af steder, blokerede motorveje og vejkryds, og krævede at premierminister Benjamin Netanyahus regering gik med til en våbenhvile, der ville befri de resterende gidsler, som Hamas stadig holder fanget i Gaza. Retten mente, at strejken var »politisk« og beordrede den lukket ned.

Bar-David sagde, at han ville respektere afgørelsen, men understregede at »solidaritetsstrejken var et vigtigt skridt, og jeg står bag den.« Han fastholdt, at strejken ikke kun var blevet støttet af en enkelt politisk lejr, og hævdede at

massedemonstrationernes brede appel den 2. september var sket på tværs af politiske skel. »Hundredtusinder af borgere stemte med fødderne,« sagde han. »Vi beviste, at der med hensyn til gidslernes skæbne ikke er noget højre eller venstre, kun liv eller død.«

Retten blev anmodet af medlemmer af regeringen og grupper af gidsselfamilier, som hævdede, at fagforeningsmedlemmerne ikke havde ret til at strejke i et politisk spørgsmål, og som havde anklaget Histadrut for at støtte Hamas.

Generalstrejken er muligvis ophørt som beordret af retten, men protesterne mod Netanyahu fortsatte. Ifølge Times of Israel samledes hundredvis af demonstranter uden for Netanyahus hjem i Jerusalem og lavede »enorme mængder støj med hundredvis af horn«, selv da familiemedlemmer til gidslerne talte til mængden. »Dine beslutninger fører til deres død,« sagde Nissan Calderon, bror til gidslet Ofer Calderon, henvendt til Netanyahu.

Antallet af demonstranter den 1. september blev anslået til 300-500.000. Søndag aften den 1. september blokerede demonstranterne Ayalon-motorvejen, en stor gennemfartsvej, der løber langs kysten og gennem Tel Aviv, i tre en halv time, før de til sidst blev fjernet af politiet

Foto: Histadrut Facebook page

**Det tyske valg vidner om en
'afstemning om fred'; Skærp**

bevidstheden om faren for atomkrig

Marcia Merry Baker

2. september 2024 (EIRNS) – Resultaterne af valget den 1. september i Thüringen og Sachsen antyder, at der igen er opstået en fredsbevægelse i Tyskland, selv om den ikke er hverken afgørende eller udbredt. De punkter, der var fælles for de vindende partier i det østlige Tyskland i går, var: Nej, til vedvarende levering af våben til Ukraine; og Ja, til at genoprette diplomatiet for at løse krisen.

Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, sagde i dag: »Valgresultaterne i to af de østtyske delstater er en overvældende demonstration af, at krigspartiet kan lide et tilbageslag, og det bør være et opmuntrende tegn for alle, der ønsker at modsætte sig den direkte vej til Tredje Verdenskrig, som vi allerede er meget langt henne på. Jeg tror, at det helt sikkert er den vigtigste begivenhed i weekenden, og jeg vil også sige, at det er fredsbevægelsens genopståen i Tyskland, hvilket jeg også synes er ret lovende.»

I sin rapportering om gårsdagens tyske valg beskrev Zepp-LaRouche også, hvor rystede de kontrollerede transatlantiske medier var, da valgresultatet kom i går aftes, selv om det var forventet. En nyhedsoplæser på tv søndag aften var »synligt rystet«, da han rapporterede om afstemningen. Inden for få timer var den transatlantiske fortællingsmaskine i gang med at producere »historier« for at dække over sandheden om antikrigsafstemningen. (Selv om det indvandrerkritiske spørgsmål desværre var en faktor i AfD-afstemningen -red.] [t]he {New York Times} sammenfattede valgresultaterne til anklagen om, at det er første gang i 80 år, at højreekstremister har vundet et valg. Den anden tv-kanal i Tyskland sidestillede direkte afstemningen med Anden

Verdenskrig.

I korte træk: I de to østtyske delstater Sachsen og Thüringen var de partier, der fik flest stemmer ved valget til delstatsparlamentet, Alternativ for Tyskland (AfD) og Sahra Wagenknecht Alliance (BSW) – et parti, der først blev etableret i februar. I Thüringen røg to af de nationale trepartikoalitioner – de krigeriske Grønne og de »liberale« Frie Demokrater – helt ud af delstatsparlamentet med for få stemmer. I Sachsen blev de Frie Demokrater ligeledes smidt ud, og De Grønne kom kun med nød og næppe i delstatsparlamentet.

Disse og andre faktorer i situationen i Tyskland bidrager til øget "ustabilitet og manglende regeringsførelse" i Tyskland, i betragtning af den nuværende koalitionsregerings skammelige underdanighed over for USA og NATO, påpegede Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, i dag. I Frankrig er der ligeledes kaos og en regering uden mandat.

Men styrkelsen af den dybe forståelse og arbejdet for en ny sikkerhedsarkitektur og sammenkoblingen af kræfter, der er positive over for at afslutte krigsparadigmet, kan gøre hele forskellen i verden.

I Israel var hundredtusinder af israelere på gaden i weekenden for at protestere mod Netanyahu-regimets dødbringende ubarmhertighed. Efter gårsdagens demonstrationer, de hidtil største siden 7. oktober 2023, organiserede Histadrut – den ældste og største fagforening i Israel – bred støtte til en generalstrejke i dag, i det der skulle være en dagslang aktion. Den blev lukket ned tidligt efter ordre fra en højesteret med det juridiske argument, at strejken var "politisk". Men Histadrut-leder Arnon Bar-David, leder af fagforeningen med 750.000 medlemmer, sagde, at selv om de respekterede rettens kendelse denne gang, »var solidaritetsstrejken et vigtigt skridt, og jeg står bag den.« Det var ikke en enkelt »politisk« lejr eller fraktion, men »hundredtusinder af borgere stemte med fødderne. Vi beviste,

at der med hensyn til gidslernes skæbne ikke er noget højre eller venstre, kun liv eller død.«

I USA demonstrerer de studerende igen mod folkedrabet i Gaza, nu hvor universiteterne har genoptaget skoleåret. I sidste uge var der aktioner på University of Michigan, Cornell og i det sydlige Californien.

I går var der demonstrationer i hele Tyskland på »Antikrigsdagen« den 1. september, som markerer den dato i 1939, hvor Hitler invaderede Polen. De fleste antikrigsaktioner omfattede et par hundrede mennesker, med et par tusinde i nogle byer, herunder Berlin og München.

En særlig tværgående aktion mellem USA og Europa fremgår af den videobesked til det tyske folk, som blev afspillet ved demonstrationen i München, fra Scott Ritter, tidligere amerikansk marinesoldat og FN-våbeninspektør. Den blev meget vel modtaget blandt de omkring 3.500 fremmødte. Ritter sagde: »Se tilbage på jeres historie«, og fortalte detaljeret om de store demonstrationer i Tyskland i 1980'erne mod placeringen af amerikanske missiler i Tyskland, og hvad der førte til INF-traktaten (Intermediate-Range Nuclear Forces) fra 1987. Han sluttede af med at tale om den ekstreme fare, der i dag er ved at tillade amerikanske missiler i Tyskland i 2026. Han fik spontane klapsalver. »Tillad ikke disse missiler på tysk jord! Gør det rigtige. Gå på gaden! Det virkede dengang. Det vil virke i dag!«

Ritter organiserer en demonstration den 28. september med centrum i Kingston, New York, og andre byer. Han er engageret i at gøre det amerikanske valg til et "tema" for at stoppe faren for atomkrig. Andre sponsorer har planlagt nationale demonstrationer den 28. og 29. september i Washington, D.C. Den 3. oktober vil omkring 1.500 grupper og enkeltpersoner sponsorere demonstrationer i Tyskland i anledning af landets genforening i 1990.

Både nødvendigheden af og muligheden for at ændre verdens gang kan ses i de multinationale begivenheder, der alle finder sted i denne uge. På siden af økonomisk sikkerhed og udvikling mødes det Kinesisk-afrikanske Samarbejdsforum (FOCAC) i Beijing den 4.-6. september, og det Østlige økonomiske Forum mødes i Vladivostok den 4.-6. september.

På siden af det vestlige krigsparadigme mødes Ukraine Defense Contract Group den 6. september i Ramstein, Tyskland, hvor den amerikanske forsvarsminister, general Lloyd Austin, er vært, for at drøfte, hvordan man kan fremstille flere våben, dræbe flere ukrainere og angribe Rusland. Vi er i farezonen for at fremprovokere en atomkrig.

Det må stoppes. Den Internationale Fredskoalition har med sine ugentlige verdenskonferencer en platform til rådighed for at skabe den styrke, der er nødvendig for at trække os tilbage fra truslen om atomar udslettelse; ind i en fremtid med smuk vækst.

Foto: Wikimedia Commons

Ukraine og afslutningen på den tåbelige orden

Ikke korrekturlæst

af Stewart Battle (EIRNS) – 31. august 2024

Ekstremt bekymrende udviklinger fortsætter med at dukke op fra Ukraine og dets stadig mere åbenlyse angreb på russisk

territorium. Sent fredag den 30. august beskød Ukraine en række civile mål i den russiske Belgorod-region og dræbte 5 og sårede mindst 50. Ruslands udenrigsministerium kaldte angrebene for en »forud planlagt og nøje forberedt intimiderende terrorhandling«. Denne handling kommer umiddelbart efter Ukraines invasion i Ruslands Kursk-region, som allerede har fjernet enhver udsigt til en forhandlet fredsløsning, og den er kun med til at optrappe situationen yderligere.

Men den fare, du og alle, du kender, står over for i dag, kommer ikke fra noget, der sker i Ukraine, men fra en politik om forebyggende atomkrig, som udvikles af angloamerikanerne med det formål at forhindre enhver modstand mod deres »regelbaserede orden«. Dette blev afsløret i en artikel i *New York Times* den 20. august og bekræftet den 29. august af Theodore Postol. Som Postol udtrykte det: Den nye amerikanske atomdoktrin og nu beslutningen om at opgradere visse tekniske funktioner på sine atomspræghoveder som »teknologier til forebyggende angreb« er »et dramatisk skridt i retning af evnen til at udkæmpe og vinde atomkrige med både Kina og Rusland.«

Det er i denne sammenhæng, at den ukrainske forsvarsminister Rustem Umarov besøgte Washington i fredags og drøftede en »liste over mål«, som Ukraine foreslår at angribe inde i Rusland, med højtstående amerikanske embedsmænd. Der er endnu ikke kommet noget officielt svar fra amerikanske embedsmænd, men vi er allerede kun en hårsbredde fra en atomar konflikt, og man må forestille sig, hvilke konsekvenser det ville få, hvis USA giver sin godkendelse. Kun en tåbe vil stadig tro, at USA og NATO ikke er i direkte konflikt med Rusland.

Mødet i den 65. Internationale Fredskoalition den 29. august var en ren mesterklasse i at forstå dagens globale strategiske situation. Den norske kommentator, professor og forfatter Glenn Diesen kastede lys over, hvorfor de begivenheder, der udspiller sig i dag, og som tilsyneladende trodser al fornuft og rationalitet, finder sted. Vi lever i øjeblikket i »den

farligste tid i verdenshistorien«, sagde Diesen, »fordi vi er midt i et sammenbrud af den unipolære verdensorden, der blev etableret efter den kolde krig, og stormagterne er derfor villige til at tage ekstraordinære risici og endda ty til krig, da der står så meget på spil.« Diesen fortsatte med at sige om målene om at besejre Rusland militært og slå Kinas økonomiske vækst tilbage for at opretholde Vestens unipolære orden: »Ingen af disse mål vil faktisk fungere, og problemet er, at vi heller ikke rigtig har en plan B. Så vi opgiver gradvist fornuften og forfølger denne hensynsløse optrapning.« Det skal dog påpeges, at der aldrig før har været et tidspunkt, hvor sammenbruddet af en verdensorden eller det imperium, der har opbygget den, er sket, samtidig med at der har eksisteret atomvåben. Så hvad skal man gøre som klog eller passioneret person, når man står i en situation uden fortilfælde at trække på? Næsten hver eneste gang i historien, hvor et imperium er brudt sammen, har det trukket mange andre med sig – en umulighed i atombombens tidsalder.

Derfor må enhver løsning på dagens krise komme fra idéernes domæne – fra den kreative menneskelige fornuft. Ved afslutningen af fredagens møde i Den Internationale Fredskoalition tog Helga Zepp-LaRouche dette spørgsmål op og var uenig i forestillingen om, at folk først vil lære, når »det bliver slemt nok«, fordi folk skal »lære af erfaring«. Zepp-LaRouche sagde: »Jeg er uenig i, at mennesket kun kan lære af dets sanser. Jeg tror, det er den helt grundlæggende konflikt mellem den engelske empirisme og oplysning fra Locke, Hobbes og hele den skole og den platoniske tradition: Hvis mennesket ikke var i stand til at få ideer, ideer, der giver kaos en struktur, forudse udviklingen ved at foretage den rigtige analyse og prognose og komme med løsninger på forhånd, ville vi være i en forfærdelig tilstand og dømt til at gentage og gentage vores fejltagelser for evigt.

»Jeg tror, at hvis man har en god plan – Schiller sagde i *The History of the Revolt of the United Netherlands against Spanish Rule* i indledningen– at hvis folk forener sig om en god plan, kan de bøje selv tyrannens værste arm, hvis de

arbejder sammen om at gennemføre den plan. Jeg tror på den sidstnævnte teori. Den Westfalske Fred – den startede med, at folk indså, at hvis de ville fortsætte kampene, ville der ikke være nogen overlevende tilbage. Men de kom frem til principper på det højeste niveau af menneskelighed: Nemlig ideen om, at fred kun er mulig, hvis man respekterer den andens interesser, og at man for fredens skyld er nødsaget til at tilgive alle forbrydelser begået af den ene eller den anden part og erstatte hævn og had med kærlighed. Det var begyndelsen på international lov.

»Så jeg vil helt klart sige, at vi bør være mere optimistiske med hensyn til menneskets evne til at være kreativ og formulere idéer, som er løsninger. Derfor tror jeg, at det, der sker i Kazan [ved BRIKS-topmødet i oktober], kun er en del af, vil jeg sige, en tendens i universet til at skabe orden ud af kaos. Vi er nødt til at være de bevidste instrumenter i universets love ved at sørge for, at det fører til den nødvendige, retfærdige økonomiske verdensorden.»

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 65, fredag den 30. august 2024

ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 65. møde i træk i løbet af det sidste år. Vi skabte dette forum for at bringe alle medlemmer af fredsbevægelsen sammen, på trods af folks ideologier, på trods af deres sprog og kulturer og forskelle og meninger, men for at skabe ægte fred i verden og bringe

hele menneskeheden sammen til denne dialog. Vi vil høre indledende udtalelser fra forskellige talere, forskellige ledere og arrangører fra hele verden, og derefter vil vi have en generel diskussion med alle mødedeltagerne.

Mit navn er Anastasia Battle. Dennis Speed og Dennis Small er mine medværter. Vi starter med Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig ønske jer alle velkommen. Det emne, jeg vil fokusere på, er ekstremt foruroligende. I husker alle, at de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd gentagne gange har gentaget deres beslutning om, at atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes. Men det er tydeligvis ikke tilfældet, for Ted Postol har lige skrevet en artikel, hvor han kommenterer den debat, der kom ud i offentligheden med en artikel i New York Times den 20. august, hvor de skrev, at præsident Biden allerede i marts skrev under på en ændring af USA's atomare doktrin. Selv om det er en tophemmelig doktrin, der angiveligt ikke findes nogen elektroniske kopier, kun meget få trykte til meget klassificerede personer, taler den ikke desto mindre om, at USA forbereder sig på at udkæmpe en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea. Det, Ted Postol skrev i denne artikel i *Responsible Statecraft*, er, at der slet ikke er tale om en såkaldt »lille modernisering«, men en dramatisk optrapning af kapaciteten til at udkæmpe og vinde en atomkrig med både Kina og Rusland. Men der er absolut intet nyt i det: Det eneste nye er, at det nu er kommet til offentlighedens kendskab. Det giver de russiske og kinesiske ledere intet andet valg end at træffe modforanstaltninger, som yderligere vil øge det allerede faretruende høje beredskab i deres atomare styrker, og det vil tvinge dem til at øge deres planlægning af de værst tænkelige tilfælde og på den måde øge chancen for en atomar reaktion på en falsk advarsel om angreb.

Denne nye »supersikring«, som tilsyneladende er indeholdt i

disse bestræbelser, gør det muligt for Trident II-ubådsaffyrede ballistiske missiler at ødelægge russiske og kinesiske ICBM'er i hærkede siloer, før de bliver affyret. Og nøjagtigheden og udbyttet af disse våben er sådan, at de ødelægger de russiske og kinesiske silobaserede ICBM'er, som jeg sagde, før de bliver affyret. USA har 1600 såkaldte W-76 sprænghoveder, og disse supersikringer øger drastisk den dræbende kraft i de sprænghoveder, der leveres af ballistiske missiler. Det ville have store konsekvenser for USA's evne til at føre krig.

Så siger Postol desuden, at også »at vinde« en atomkrig har ingen betydning« for det indlysende resultat, men hele udviklingen af disse programmer »kan kun give mening, hvis deres formål er at udkæmpe og vinde atomkrige.« Det har russerne vidst i lang tid, så de har udviklet det ultimative dommedagsvåben, robotubåden Poseidon, som kan bære 100 megaton sprænghoveder ind i havnene i USA, Europa og østasiatiske byer med en radius på 80 km fra de undersøiske sprængningssteder.

Jeg kan kun opfordre alle til at læse denne artikel af Ted Postol, og jeg ville være meget interesseret i, at han deltog i et af vores næste møder for at uddybe dette, fordi denne idé – og vi har kæmpet for at forstå dette i lang tid – denne idé om at vinde en atomkrig er kommet ind i den strategiske tænkning. USA har stadig en forebyggende førsteangrebsdoktrin, i modsætning til Rusland, som har den doktrin, at de kun vil bruge atomvåben, hvis Ruslands territoriale integritet er i fare. Men for nylig sagde de, at de måske bliver nødt til at ændre denne doktrin på grund af den seneste udvikling. Kina har udtrykkeligt en doktrin om ikke-førstebrug. Men vi befinder os i et område, hvor mange former for adfærd tydeligvis ikke giver mening, medmindre man tror, at det hele er en forberedelse til at vinde en atomkrig.

Denne doktrin, som blev underskrevet af Biden i marts, har haft betydning for en masse udviklinger siden. For eksempel meddelte den tyske kansler Scholz efter NATO-topmødet, at USA

har truffet beslutning om at placere amerikanske mellem- og langdistancemissiler i Tyskland fra 2026. Han sagde, at USA havde truffet den beslutning. Han sagde ikke »vi tog den beslutning«, han sagde, at USA tog den.

Der er en meget interessant kommentar fra Wolfgang Richter, som er en anerkendt militæranalytiker, der også kaster lidt mere lys over det. Han sagde, at der var nogle bilaterale regeringsforhandlinger før NATO-topmødet, men der var ingen diskussion på NATO-topmødet om dette, og der er ingen omtale af det i slutterklæringen fra NATO-topmødet. Desuden var der i modsætning til beslutningerne om NATO's dobbeltbeslutning i 1979 ingen konsultation med de europæiske allierede. I 1979 var der fire andre europæiske lande, som tilsluttede sig sammen med Tyskland. Denne gang er det Tyskland alene. Der var ingen debat i det tyske parlament, ingen debat i den tyske offentlighed. I lyset af det, der nu kommer frem om Bidens underskrivelse af USA's såkaldte nye atomare doktrin, er det det parameter, man skal se beslutningen om at placere disse mellem- og langdistancemissiler i Tyskland ud fra, for det er en del af den. Og alt dette skete uden debat.

Wolfgang Richters artikel siger, at eftersom det påvirker sikkerhedsinteresserne for alle de små lande i Europa, de allierede, fordi deres sikkerhed vil blive negativt påvirket af det, selvom de absolut ikke havde noget at skulle have sagt i beslutningen, så vil det have en meget nedbrydende effekt på NATO-alliancen og sandsynligvis også på EU. Richter konkluderer – og jeg er helt enig – at dette kræver en påtrængende debat om, hvem der har den afgørende magt til at affyre disse missiler i Tyskland? Er det kun USA? Har Tyskland opgivet nogen form for suverænitet ved at overlade en så vidtrækkende beslutning, som vil påvirke Tysklands eksistens, til USA alene? Det er nødvendigt at få det afklaret. Og Richter opfordrer til en meget bred debat om sikkerhedsdoktrinen i almindelighed. Jeg tror, at i lyset af disse ekstremt foruroligende elementer, ideen om at udkæmpe og

vinde en atomkrig, i lyset af den nuværende situation, hvor invasionen af Kursk-regionen i Rusland tydeligvis betyder, at NATO – og det bliver nu krystalklart – denne ukrainske invasion i Kursk-regionen ikke kunne have fundet sted uden total støtte fra USA og NATO, satellit- og anden information, teknologisk støtte. Så vi er allerede på tærsklen, hvis ikke længere, til en fuld begyndelse af en NATO-krig mod Rusland.

Jeg kan kun nævne, at situationen i Mellemøsten fortsat er lige så anspændt. Jeg vil bare gentage, at 20 % af befolkningen i Gaza er i en akut tilstand af sult – det er sandsynligvis 400.000 mennesker. Verden ser på det og griber ikke effektivt ind. Den israelske oppositionsleder Yair Lapid har nu udtalt, at Netanyahu og flere ministre mange måneder før den 7. oktober vidste, at et sådant angreb var på vej med alle de konsekvenser, det måtte have. Og vi har optrapningen af et israelsk angreb på Vestbredden, så den situation er fortsat en absolut krudttønde, som igen kan gå over i en større regional krig og endda videre til en global krig.

Jeg kan kun sige, at vi aldrig har været i så akut fare. Vi har påtrængende brug for på den ene side at opfordre folk til at gå på gaden. Den 1. september er den internationale fredsdag i Tyskland og andre steder; den 28. september er der demonstration med Scott Ritter og Rage against the War Machine; og den 3. oktober er der landsdækkende demonstrationer i Tyskland. Så det skal absolut opbygges, for vi kan ikke have en situation, hvor den menneskelige art uddør, uden at langt de fleste mennesker ved det.

Derudover mener jeg, at vi absolut er nødt til at have en reel debat om, hvilken sikkerhedsdoktrin der giver mening for os at have. Vi har siden begyndelsen af den særlige militæroperation arbejdet for at løfte og flytte situationen til et helt nyt paradigme ved at have en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Jeg tror, at den idé er mere påtrængende end nogensinde før. Det var det, jeg ville sige.

Under diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er der valg i de to østtyske delstater [Thüringen og Sachsen] allerede på søndag [1. september]. Jeg forventer, at det bliver et jordskælv, som også vil få indflydelse på den nationale politik i Tyskland. Jeg tror, at denne beslutning om at acceptere USA's ordre om at placere disse våben i Tyskland igen er den *tyske Sonderweg*, og jeg ved, Ray, at du taler *tysk*. Det er denne »Tysklands særlige vej«, som bekymrede hele verden allerede i tiden op til nazi-diktaturet. Jeg mener igen, at når Tyskland gør noget unilateralt, er det ikke suverænt – det er at give suveræniteten til USA. Så jeg tror, at *deutscher Sonderweg* er et problem igen.

Jeg vil bare gerne gentage, at grunden til, at vi forsøger at samle den Internationale Fredskoalition og få den til at udvide sig, er, at målet er at inkludere alle fredsgrupper internationalt i én stærk bevægelse: For jeg tror, vi er nødt til at være som en laserstråle og fokusere vores kræfter, så de er stærke nok til at besejre denne fare. Så folkeoplysning er én ting, men det andet vigtige punkt er, at vi ønsker at fokusere på løsninger. At øge den offentlige bevidsthed er kun det første skridt; det næste skridt er, at vi skal komme med forslag, der kan afhjælpe problemet. Og der vil jeg med eftertryk sige til hr. R, før han går, at på grund af den ekstremt farlige situation i Mellemøsten er vi nødt til at finde måder at lægge oase-planen på bordet på. Vi har haft flere konferencer om den med diplomatisk deltagelse; ambassadører fra Palæstina, fra andre lande. Jeg tror virkelig, at vi er nødt til at lægge denne idé om, at der er en helt anden verden, der er mulig, hvis vi lægger økonomisk udvikling baseret på udvikling af nye ferskvandskilder for hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen, på bordet. Og jeg vil virkelig sige, at dette er mere påtrængende end nogensinde før, for når man først lægger dette forslag på bordet med deltagelse af folk fra regionen –

palæstinenserne er der allerede. Måske kan vi finde folk fra Israel, som vil støtte dette forslag, finde regeringer fra Golfstaterne, fra andre lande i Sydvestasien. For jeg tror, vi er nødt til at indgyde håb.

Diesen har sagt, for jeg tror, at den egentlige årsag til, at krisen er accelereret – den egentlige årsag er naturligvis Vestens hybris, som er arrogant overbevist om, at de vandt den kolde krig. Det advarede Johannes Paul II allerede imod i 1989-90, hvor han sagde, at der findes onde strukturer i Øst og Vest, og hvis du ikke tror på det, så se på udviklingslandenes tilstand. Så ved du, at syndens strukturer findes i Vesten. I 1990 kom jeg med en prognose om, at hvis vi tvinger den russiske økonomi til at indføre den neoliberale model – hvilket skete med Jeltsin-regimet – så vil vi se et økonomisk kollaps, der er meget, meget større end selv Sovjetunionens kollaps i fremtiden. Ikke alene blev Rusland tvunget til at indføre den neoliberale model med chokterapi og en frygtelig reduktion af den industrielle kapacitet, men de forsøgte også at påtvinge hele det Globale Syd denne model, den såkaldte » historiens afslutning«, som Fukuyama talte om.

Mod det har du nu et tilbageslag, som tager form af landene i det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet gennem længere tid, at de ønsker at opbygge deres eget økonomiske system. Jeg er helt overbevist om, at vi må få det Globale Syds stemme til at lyde højere, også med hensyn til faren for krig, fordi atomkrig også ville eliminere deres eksistens. Men jeg tror også, at vi er nødt til at overbevise folk i Vesten – i USA, i Europa – om at gå sammen med det Globale Syd om et nyt økonomisk system. Et win-win-samarbejde, som naturligvis ville betyde, at især USA ville acceptere, at den unipolære verden ikke kan genvindes, for den er allerede væk: Men den eneste måde, jeg tror, vi kan komme ud af denne fare på, er det nye paradigme, den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur med stor vægt på udvikling, for kun hvis vi designer et nyt system, som overvinder faren for et blow-out af det

finansielle system, og skaber et nyt system, kan vi fjerne krigsfare. I det perspektiv passer Oase-planen fuldstændig ind, fordi vi taler om det udvidede Bælte- og Vej-Initiativ til Sydvestasien. Så løsningen er så let med hensyn til den faktiske gennemførlighed: Det eneste, vi skal mobilisere, er den politiske vilje til at gennemføre den i tide.

ZEPP-LAROUCHE: Igen kort: Jeg tror, at dette nye system allerede er ved at blive skabt: Det er BRIKS, BRIKS+, det er genoplivningen af den Alliancefrie Bevægelse, som eftertrykkeligt startede i Bandung i 1955. Der er en ny Bandung-ånd, som inspirerer landene i det Globale Syd til at gøre op med 500 års kolonialisme og opbygge et nyt system. Det er ikke så let, for vi har set det på en negativ måde, da euroen blev pålagt europæiske nationer, der forsøgte at slippe af med den suverænitet, der var tilbage, og man skal være forsigtig. Når man samler lande med forskellige niveauer af økonomisk udvikling – nogle er mere landbrugsprægede, andre er mere industrielle – skal man være meget videnskabelig, når man fjerner overgangene derimellem. Det nye system omkring BRIKS og nu omkring den nye reservevaluta, en ny udviklingsbank, med den nye udviklingsbank i Shanghai, som Lula sagde ville blive det Globale Syds store bank, alt dette er ved at ske. Og jeg forventer, at et stort skridt fremad vil blive set af hele verden på det kommende BRIKS-topmøde i Kazan i oktober, hvor nye medlemmer vil slutte sig til BRIKS. Men også andre organisationer som Shanghai Cooperation Organization, ASEAN, Den Eurasiske Økonomiske Union, Mercosur, Den Afrikanske Union – der er forskellige former for, hvordan dette nye system allerede er ved at blive opbygget. Det involverer 85 % af menneskearten, så det Globale Syd er allerede langt hen ad vejen den Globale Majoritet. Derfor tror jeg virkelig, at den eneste realistiske måde at opbygge dette nye system på er at få flere og flere mennesker – enkeltpersoner, institutioner – i europæiske nationer, i USA og andre steder til at opgive tanken om konfrontation og erstatte den med samarbejde med denne nye fremvoksende orden.

Det er grundlæggende i Europas interesse. Der er mange mennesker lige nu, som er helt ude af den på grund af migrantspørgsmålet, også i USA. Men hvis man kunne blive enige om, at det Globale Nord eller det kollektive Vesten skal hjælpe disse lande med at opbygge 2, 3 eller endda 4 milliarder nye produktive jobs, ville migrantspørgsmålet være løst! Folk ville blive hjemme og forsøge at opbygge deres eget land, og jeg tror, at den egeninteresse er noget, vi skal formidle til industrien, til fagforeningerne og til befolkningen som helhed. Pave Frans er lige kommet med et indlæg: Han sagde, at det er en meget alvorlig synd at skubbe migranter tilbage. Så de kristne blandt jer og vores seere bør lytte til det, for jeg tror ikke, at man løser problemet ved enten at skabe frygtelige dødsfælder ved de mexicansk-amerikanske grænser eller ved at gøre Middelhavet til en massegrav for folk fra Afrika og Sydvestasien osv.

Jeg tror, vi er nødt til at sætte mine ti principper på dagsordenen for alvor, for det er et meget gennemtænkt forslag til, hvordan vi kan katapultere verden ind i en løsningsorientering og samarbejde med denne nye orden i stedet for at forsøge at undertrykke den.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi virkelig er nødt til at koncentrere os om løsningerne. Det ville være meget nemt at afhjælpe alle disse ting, hvis den politiske vilje kan mobiliseres. Jeg tror, at en stor del af den forvirring, der opstår, skyldes, at folk generelt er ekstremt pessimistiske. Tyskland er blevet – igen må jeg sige – et land, hvor pessimismen i det mindste i den vestlige del er meget, meget dominerende, og folk føler sig magtesløse: De føler, at de ikke kan gøre noget ved det.

Så jeg vil gerne lægge vægt på disse ti principper, ikke fordi jeg mener, at de er det sidste ord om emnet, men jeg skrev dem i november 2022 til en konference, som stof til eftertanke. For jeg tror, at hvis folk meget tydeligt kunne se, hvor let det ville være at komme ud af denne krise, så ville de opføre

sig mere handlekraftigt, mere magtfuldt og kræve forandring. Så jeg tror, at det er meget vigtigt.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, man skal se forsøget på at kontrollere fortællingen i sammenhæng med førkrigssituationen: Det er som et førkrigsforsøg på at undertrykke alle afvigende synspunkter. Jeg tror, det er et tegn på, hvor tæt vi er på krig: For i den umiddelbare efterkrigstid efter Anden Verdenskrig så briterne på Goebbels og hans evne til at kontrollere opinionen, og de besluttede, at de var nødt til at udkonkurrere Goebbels. Og jeg tror, at de skal gøre et ret godt stykke arbejde, for jeg tror, at Goebbels ville vende sig i sin grav og være bleg af misundelse, hvis han så, hvordan denne kontrol af NATO-fortællingen faktisk fungerer.

Der er ikke noget kort svar. En af grundene til, at der er så stor modvilje mod Kina og 5G og deres kontrol med disse nye teknologier – de arbejder nu på G6 – er, at ikke alle sociale medier er under kontrol, og selve eksistensen af den kinesiske kapacitet er en torn i øjet på dem, der forsøger at kontrollere NATO's fortælling.

Jeg kan kun sige, at vi er nødt til at få flere mennesker til at have modet til at danne deres egen mening. Jeg ved, at det er meget sværere at få folk til at tænke selv end at få dem til at acceptere en fælles linje. Det er meget nemmere, fordi man kan sætte ind på meget mere etablerede følsomme punkter og den slags. Men jeg mener personligt, at der ikke er nogen genvej til at få en humanistisk renæssance. At få folk til at tænke igen, at se på de store hjerner i hele den universelle historie, fra Konfucius til Platon til Cusanus, Leibniz, Dante – jeg kunne lave en meget lang liste. Men jeg tror, vi er nødt til at få folk til at læse igen, til at tænke igen og danne deres egen mening: Det er der ingen genvej til.

Afsluttende bemærkninger

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er forsigtigt og venligt uenig i det, som

den forrige taler Larry sagde, nemlig at mennesket kun kan lære af sanserne. Jeg tror, det er den helt grundlæggende konflikt mellem den engelske empirisme og oplysningstiden med Locke, Hobbes og hele den tankegang og den platoniske tradition: Hvis mennesket ikke var i stand til at få ideer, ideer, der giver kaos en struktur, forudse udviklingen ved at lave den rigtige analyse og prognose og komme med løsninger på forhånd, ville vi være i en forfærdelig tilstand og dømt til at gentage og gentage vores fejltagelser for evigt.

Jeg tror, at hvis man har en god plan – Schiller sagde i *The Fall of the Netherlands* i indledningen, at hvis folk forener sig om en god plan, kan de bøje selv tyrannens værste arm, hvis de arbejder sammen om at gennemføre den plan. Jeg tror på sidstnævnte teori. Den Westfalske Fred – som jeg i øvrigt er enig i – startede med, at folk indså, at hvis de ville fortsætte kampene, ville der ikke være nogen overlevende tilbage. Men de kom op med principper på det højeste niveau af menneskelighed: Nemlig ideen om, at fred kun er mulig, hvis man respekterer den andens interesser, og at man for fredens skyld er nødt til at tilgive alle forbrydelser begået af den ene eller den anden part og erstatte hævn og had med kærlighed. Det var begyndelsen på international lov.

Så jeg vil helt klart sige, at vi bør være mere optimistiske med hensyn til menneskets evne til at være kreativ og formulere ideer, som er løsninger. Derfor tror jeg, at det, der sker i Kazan [på BRIKS-topmødet], kun er en del af, vil jeg sige, en tendens i universet til at skabe orden ud af kaos. Vi er nødt til at være de bevidste instrumenter i den universets lov ved at sikre, at det fører til den nødvendige, retfærdige økonomiske verdensorden. Så jeg håber ikke, du har noget imod det, Larry, men jeg var nødt til at sige det, fordi det er et meget grundlæggende spørgsmål. Men jeg synes, vi er glade for dialog.

Jeg er helt enig i, at vi er nødt til at gå på gaden med massedemonstrationer fra nu af og indtil denne krigsfare er

overstået. Jeg tror, vi er nødt til at ruske op i de mennesker, der stadig går i søvne. Men vi bør også have et optimistisk syn på, at mennesket er i stand til at tænke fornuftigt.

De ti principper: En bedre menneskehed i en mere fuldendt enhed

DENNIS SPEED

Ikke korrekturlæst

30. august 2024, EIRNS

Næsten hver time dukker der flere beviser op for NATO's ikke længere hemmelige involvering i invasionen af Rusland. I mellemtiden har Kinas præsident Xi Jinping lige forsøgt at levere et vigtigt budskab personligt til den hjernedøde Jake Sullivan – men det så ikke ud til at virke. Og i Israel har oppositionsfiguren Yair Lapid netop gjort det helt klart, at »I månederne op til katastrofen (den 7. oktober) modtog premierministeren og ministrene en række alvorlige, hidtil usete advarsler. Fra midten af 2023 var der flere og flere stemmer inden for terrororganisationerne, som sagde, at det øjeblik, de havde ventet på, var kommet.« Fik angrebet den 7. oktober lov til at ske, så det massebord, vi nu ser, kunne begynde?

Selv hvis det lykkes os at overleve de næste par måneder, uden at genierne i NATO fremprovokerer en verdensomspændende atomkrig mod enten Rusland, Kina eller begge, eller uden at

Netanyahu en morgen sender et eller flere atomspræghoveder mod Iran – eller måske Budapest eller Rom – hvad skal vi så egentlig gøre for at stoppe impulsen til krig fra et døende anglo-imperialt system? Menneskeheden kan ikke være sikker, medmindre en højere idé om menneskelighed sejrer, og det på kort sigt. Kardinal Nicholas af Cusa, hovedarrangør af koncilet i Firenze i 1439, uden tvivl den mest succesfulde diplomat i historien, bliver påkaldt af Helga Zepp-LaRouche i princip nummer otte af hendes ti principper for en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur, som lyder: »Før i tiden kunne en civilisation i et hjørne af verden gå under, og resten af verden ville først finde ud af det år senere på grund af de lange afstande og den tid, det tog at rejse. Nu sidder menneskeheden for første gang i samme båd på grund af atomvåben, pandemier, internettet og andre globale påvirkninger. Derfor kan en løsning på den eksistentielle trussel mod menneskeheden ikke findes ved hjælp af midlertidige eller delvise ordninger, men løsningen skal findes på niveauet for den højere, ene, som er mere magtfuld end de mange. Det kræver, at man tænker på niveauet *Coincidentia Oppositorum*, Cusas »modsætningernes sammenfald«.

«

Som en diplomatisk metode, der er løsningen på den ellers uundgåelige »udryddelseskrig«, er modsætningernes sammenfald ikke beregnet til at gå på kompromis, ikke til at »finde middeelvejen«, som ofte skifter, men til intellektuelt at hæve sig over eksterne og selvpålagte begrænsninger, ideologiske og lignende, for at skabe en win-win-løsning, som alle sider oplever som et fremskridt og en sejr over andre lavere ordens arrangementer af midlertidig bekvemmelighed.

Modsætningernes sammenfald afslører pludselig, at der er en vej frem, hvor man ikke troede, det var muligt. Tag det nuværende dødvande mellem Washington og Beijing og mellem Washington og Moskva. Der findes to problemer, hvis løsning begge kan give mulighed for at illustrere eksistensen af et

domæne, langt over den nuværende fastlåste atomare geopolitik, som man kan få adgang til, før det er for sent. Begge har deres oprindelse i astrofysikken.

For det første »kan der være en betydelig kløft mellem antallet af asteroider nær jorden, der er blevet opdaget, og det faktiske antal, der findes«, ifølge et kinesisk forskerhold under ledelse af professor Zhang He fra Beijing Institute of Spacecraft System Engineering. Atomvåben er i øjeblikket menneskeheden's bedste bud på den mest effektive måde at ændre en asteroides bane på. Således kan et planetdræbende våben omdannes til et redskab til overlevelse på hele planeten. Vi ville således slå vores atomare sværd til plovfurur. Men at arbejde sammen med Kina ville kræve, at USA af hensyn til menneskets overlevelse omgjorde Wolf-tillægget, som forbyder samarbejde med Kina i deres bemandede og ubemandede rumprogrammer.

For det andet er der sagen om de to strandede amerikanske astronauter, som brugte Boeing Starliner-rumfartøjet, der fløj sin første rummission, og som havde en funktionsfejl og har efterladt to amerikanske astronauter, Barry »Butch« Wilmore, 61, og Sunita »Suni« Williams, 58, midlertidigt strandet i rummet. Yuri Borisov, leder af Roscosmos, det russiske rumagentur, sagde den 15. august: »Amerikanske kolleger har problemer med Starliner-rumskibet, de ved ikke, hvordan de skal lande deres besætning, så vi er i konstant dialog.« Det amerikanske folk og folk over hele verden bør tvinge Biden-administrationen til at gøre det, som John F. Kennedys rumprogram havde til hensigt at gøre. »Vi bør helt sikkert undersøge, om forskerne og astronauterne i vores to lande – ja, i hele verden – ikke kan arbejde sammen om at erobre rummet.« Som princip syv i »Ti principper for en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur« udtrykker det.

»Den nye globale sikkerhedsarkitektur skal eliminere begrebet geopolitik ved at gøre en ende på opdelingen af verden i blokke. Alle suveræne nationers sikkerhedsproblemer skal tages

i betragtning. Gennem internationalt samarbejde skal der udvikles midler til at gøre atomvåben teknologisk forældede, som det oprindeligt var hensigten med det forslag, der blev kendt som SDI, foreslået af LaRouche og fremsat som et tilbud til Sovjetunionen af præsident Reagan.«

Foto: Wikimedia Commons

Haste Appel fra Russisk General: Borgere i Vesten, Vågn Op Før Det Er For Sent! Webcast med grundlægger og formand for Schiller Instituttet Helga Zepp- LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag, 28. august 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til denne uges webcast med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag, den 28. august 2024. Jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært i dag. I kan sende jeres spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, du har understreget i den sidste uge eller deromkring, at de næste tre til seks måneder vil være den farligste

periode i menneskets historie, og Den Internationale Fredskoalition har netop udsendt en erklæring om, hvad der skal gøres for at undgå tragedie, med titlen "Council of Reason, Not Council of War!" tilgængelig på Schiller Instituttets hjemmeside.

Interessant nok, mens NATO har kørt hårdt over røde linjer, opfordrede den russiske generalmajor Apty Alaudinov borgere i Vesten til at "vågne op" og gå ud i gaderne og demonstrere. I denne sammenhæng har vi vores første spørgsmål fra en amerikansk podcaster med militære bånd. Han skriver: "Det er klart, at det vestlige etablissement har besluttet at bruge krig og krigstidsmetoder, såsom kup, attentater og censur for at beskytte deres imperium. Hvad tror du, der skal til for at få flere fremtrædende personer til at bakke op om dine bestræbelser på at få vestlige nationer til at opgive deres imperialistiske drømme og i stedet samarbejde med BRICS og det Globale Syd?" Og han henviser til udtalelser fra Robert F. Kennedy, Jr. og Tulsi Gabbard, da de støttede Donald Trump, hvor de advarede om faren for atomkrig. Er dette de slags udtalelser, der kan hjælpe os væk fra Tredje Verdenskrig?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er bestemt nyttigt og ekstremt presserende. Jeg tror, det første skridt for at undgå en katastrofe er, at befolkningerne over hele verden, ikke kun på begge sider af Atlanten, men også med vægt på det Globale Syd, vågner op til det absolut presserende faktum, at vi står på randen af atomkrig. Og dette er ikke generelt forstået i dybden og alvoren af situationen. Fordi i de seneste dage har mange eksperter og analytikere, også på begge sider af Atlanten, argumenteret for, at Ukraines invasion af Kursk-regionen i Rusland ikke er, hvad nogle medier oprindeligt portrætterede det som, nemlig at Ukraine ville lave et overraskelsesangreb på russisk territorium, erobre noget russisk territorium som et forhandlingskort til forhandlinger, når der er fredsaftaler, så Ukraine ville have noget at forhandle med i form af territorium besat af Rusland inde i

Ukraine.

Nu viser der sig i stedet et billede, som jeg mener, ikke længere er i tvivl om, at grunden til, at ukrainerne satte deres bedst udstyrede og bedst trænedede bataljon ind i Kursk, har en helt anden karakter: Det er uden tvivl en brigade, ikke som folkene i Donbass, der dør i høje tal hver dag, men en brigade trænet på det højeste niveau af NATO-træning, NATO-udstyr og NATO-forsyninger fra satellitter; dette er NATO's top, top, top standard. Så spørgsmålet, jeg stillede mig selv oprindeligt, var, hvorfor skulle Ukraine, eller hvem der end støtter Ukraine, gøre dette, hvorfor ikke forstærke tropperne i selve Ukraine, som tydeligvis taber territorium hele tiden; er det bare for PR-effekt, er det for at bevise, at ukrainere stadig er i stand til at levere og dermed fremme at få vestligt udstyr kontinuerligt sendt? Det var en hypotese, men nu, som flere rapporter kommer ind, og flere eksperter udtaler sig, er det mere klart, at grunden er, at det faktisk er en del af et NATO-angreb mod Rusland, med det formål at fortsætte uden at stoppe; og jeg tror, det når meget definitivt det punkt, eller måske allerede har nået det punkt, at truslen mod Ruslands territorium og integritet bliver så stor, at Ruslands atomdoktrin ville træde i kraft. Udenrigsminister Sergey Lavrov gentog det så sent som i går og sagde, at de mænd og kvinder, der kontrollerer atomvåbnene i Vesten, leger med ild: De leger med tændstikker, som om de aldrig var vokset op. Og andre, som Gilbert Doctorow, en velkendt ekspert, hævder grundlæggende, at det allerede har nået det punkt, hvor atommuligheden er det eneste, der er tilbage for Rusland.

Det er klart, at den russiske militære generalstab og ledelse ved, at en del af spillet er at lokke Rusland til at bruge atomvåben, hvilket naturligvis, hvis det skulle ske, ville sigte mod at miskreditere Rusland, især i resten af verdens øjne, det Globale Syd, Kina, og mange andre kræfter; alle rundt omkring i verden ville distancere sig fra Rusland.

Jeg ved ikke: Dette bliver latterligt. Dette bliver et spil og

beregninger med den nukleare Armageddon, med muligheden for udryddelse af menneskelig civilisation. Og givet det faktum, at hele kontrollen af militær-industrielle kompleks, at NATO er af vital interesse for dem, der er ved magten lige nu, tror jeg, der vil blive gjort en hvilken som helst indsats for at forhindre Trump i at vinde præsidentposten igen. Farezonen er nu. Vi når afslutningen på visse processer på én gang lige nu. Så jeg holder fast i min bekymring om, at perioden mellem nu og valget og derefter det næste punkt, når den nye præsident træder ind i Det Hvide Hus, er den periode med den højeste, mest farlige ustabilitet indtil videre. Det betyder ikke, at afhængigt af hvordan tingene går, at den fare ikke vil mindskes efterfølgende, men jeg tror, vi skal være absolut på vagt, og jeg tror, situationen er meget, meget farligere end under Cubakrisen i 1962; det er helt sikkert farligere end under mellemafstandsmissilkrisen i 1980'erne, og på det tidspunkt var der hundredtusindvis af mennesker på gaderne for at protestere mod det. Og jeg tror, hvad der kræves nu, er ikke hundredtusindvis, men millioner af mennesker på gaderne overalt.

SCHLANGER: En del af det spørgsmål om at vågne op er for alle vores seere at sende ind jeres spørgsmål og kommentarer, deltage i dialogen, og så tage det ud til alle, I kender: Fordi vi skal have den slags mobilisering, der har foregået med Den Internationale Fredskoalition.

Helga, i betragtning af hvad du lige har sagt, er der et spørgsmål, der lige er kommet ind: "Tror du, NATO er vanvittig nok til at angribe russiske atomkraftværker?"

ZEPP-LAROCHE: Nå, selvfølgelig, i mange af de ting, der sker, gøres de på en sådan måde, at de altid involverer muligheden for "plausibel benægtelse." Jeg tror ikke, vi vil se en situation, hvor NATO åbent ville angribe et russisk atomkraftværk, medmindre du allerede er midt i egentlig krigsførelse. Men jeg tror, faren for, at det ville ske, er enorm, og der var tre droneangreb på atomkraftværker—et på

Zaporozhye og to mod Kursk NPP—som det russiske luftforsvarssystem besejrede, så de var ude af stand til at forårsage nogen skade.

Men om det vil jeg virkelig sige, at flere atomforskere har kommenteret, at i mellemtiden, og hvad jeg finder mest bemærkelsesværdigt er, at De Grønne internationalt, især De Grønne i Tyskland, som i årtier har sagt, "vi er imod civil brug af atomenergi, fordi hvad hvis der ville være et militært angreb på et atomkraftværk, det kunne forårsage utrolige stråling og frygtelige skader." Nå, jeg har ikke hørt en lyd fra De Grønne i Tyskland, ej heller nogen andre Grønne, der fordømmer de tre ukrainske droneangreb på de to atomkraftværker! Og det faktum, at Rusland var i stand til at skyde dem ned, mindsker ikke intentionen hos dem, der affyrede dronerne. Så De Grønne, efter min mening, har fuldstændig miskrediteret sig selv igen som komplette svindlere, totalt ideologiske, ikke på nogen måde bekymret om nukleart nedfald, ligesom de er ubekymrede om enhver anden skade, såsom CO₂-udledninger fra krigsudsendelser, såsom krigsskibe og fly. Efter min mening burde De Grønnes manglende handling virkelig give De Grønne vælgere noget at tænke over.

SCHLANGER: Det leder ind i det næste spørgsmål, der kommer fra en russisk tv-nyhedsproducer, som spurgte om den 1. september statens parlamentsvalg i Thüringen og Sachsen, og muligheden for et stort opgør—et stort nederlag—for regeringskoalitionerne, herunder De Grønne. Han spørger: "Vil dette ændre tingene i Tyskland? Vil dette ændre Scholz-regeringens position med at være totalt underordnet den anglo-amerikanske politik?"

ZEPP-LAROCHE: Det vil helt sikkert være et stort slag. Hvis det er nok til virkelig at ændre denne regering, må man se. Som det er nu, viser meningsmålingerne i både Thüringen og Sachsen, at AfD vil komme ind som nummer et, CDU i Sachsen vil miste sit embede som ministerpræsident; og Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW) vil komme stærkt ind som nummer to eller

tre. Lad mig nu påpege noget ekstremt vigtigt i denne sammenhæng: Sachsens ministerpræsident Michael Kretschmer (CDU) førte i meningsmålingerne indtil for nylig. Derefter udtalte han, at mens han er for forhandlinger og dialog med Rusland, støtter han ikke desto mindre stationeringen af amerikanske langdistancemissiler i Tyskland fra 2026 og frem, hvorpå hans meningsmålinger faldt under nummer et, og det kan meget vel være, at AfD vil være det stærkeste parti ved valget den 1. september.

Nu, lad mig sige et par ord om denne langdistancemissilstationering, fordi det er meget vigtigere, end folk tror. For det første var dette tilsyneladende en beslutning truffet af USA; det var, hvad Scholz sagde efter NATO-topmødet sidste måned, og han sagde, det var en god beslutning. Han indrømmede derfor, at der ikke var nogen tysk deltagelse i det. Det ser nu ud til, at der var drøftelser før NATO-topmødet mellem Tyskland og USA om dette emne. Man skal først og fremmest se det i lyset af ændringen af USA's nukleare doktrin i marts, som var hemmelig; den er ikke engang elektronisk tilgængelig, fordi den er så tophemmelig, og den ændrer USA's nukleare holdning til en forventet trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea. Det var i marts. Så tilsyneladende, da NATO-topmødet fandt sted i juli, var det selvfølgelig allerede under rubrikken af den ændrede amerikanske nukleare doktrin, og derfor også beslutningen om at indsætte langdistancemissiler i Tyskland.

Der var ingen bred diskussion i NATO om denne bilaterale aftale mellem Tyskland og USA. Der er ingen omtale af det i NATO-erklæringen i juli, og hvad det betyder er, at en beslutning, der klart ændrer den strategiske balance mellem Rusland og USA, og alvorligt truer og forværrer Tysklands sikkerhedsinteresser, hvilket gør det til et atomart mål, fordi Rusland vil helt sikkert modvirke det med symmetriske eller asymmetriske, men mere sandsynligt symmetriske modforanstaltninger, betyder der var ingen debat, åbenbart

ikke i Tyskland; ikke i Forbundsdagen, ikke i offentligheden, ikke i medierne, men heller ikke generelt blandt de europæiske allierede!

Nu, i modsætning til NATO Nachzustungsverschluss [ph]—jeg ved ikke, hvad ordet er på engelsk—beslutningen i 1979, som førte til Pershing II/SS-20 mellemniveaumissiludsendelserne i begyndelsen af 1980'erne, var der på det tidspunkt fire yderligere allierede, en del af det, og de blev naturligvis konsulteret, på dette tidspunkt, ikke. Dette er første gang i hele efterkrigstidens historie, at Tyskland igen gør noget enkeltstående; det bringer frem spørgelset af den {deutsche Sonderweg}, Tysklands særlige vej, som historikere holder ansvarlig for at være vejen, der endte i nationalsocialismen og nazisterne i 1930'erne. Så for Tyskland at igen gå på en enkel vej uden konsultation med de allierede, når den beslutning tydeligt berører sikkerhedsinteresserne hos alle allierede i Europa, fordi konsekvenserne vil blive mærket ikke kun af Tyskland, men også af hele Europa, jeg kan kun forudsige, at mange af de mindre lande vil føle, at deres sikkerhedsinteresser igen er blevet trådt under fode af denne tyske unilaterale beslutning. Og jeg tror, givet spændingen i EU allerede, at det vil have en meget eroderende effekt på NATO's enhed, på EU's enhed, fordi det ikke er noget bygget på tillid, på selvtillid eller pålidelighed; og jeg tror, det mærkes af folk.

Jeg tror, diskussionen om det er lige begyndt, fordi det er ret lang tid indtil 2026, men februar 2026 er også det tidspunkt, hvor New START-traktaten udløber, og på det tidspunkt vil du slet ikke have nogen enkelt nedrustningsaftale mere, og det er det tidspunkt, hvor USA planlægger at indsætte deres langdistancemissiler i Tyskland. Så hvis der ikke er en super-eskalation i den umiddelbare periode, hvilket jeg tror, der vil være, tror jeg senest på det tidspunkt, vil du have en større krise i Europa. Og folk fornemmer det: De mere intelligente og mere opmærksomme dele

af befolkningen er allerede bekymrede, og det er derfor de politiske partier, der støtter dette, falder i meningsmålingerne som en varm kartoffel. Og jeg tror, konsekvenserne af det er absolut alvorlige. Under alle omstændigheder ville jeg sige det, fordi der sker meget mere end det, der umiddelbart møder øjet, men jeg tror, man kan være sikker på, at Tyskland vil ændre sig nationalt, fordi disse to statsvalg i september og et andet senere på året, har nationale implikationer.

SCHLANGER: På det, du lige talte om, har vi et spørgsmål fra en af vores regelmæssige korrespondenter, D-. "Hvad med forskelle mellem NATO-generalernes, som vi ikke ser? Er der splittelser? Er der forskelle?"

ZEPP-LAROCHE: For sikker, fordi hvad jeg lige henviste til før. Hvis disse missiler, som skal være amerikanske missiler på tysk jord, var der tidligere en diskussion om, at der eventuelt skulle være et fælles italiensk-fransk-tysk missilsystem, der tilsyneladende er berørt af dette, og jeg tror, bag kulisserne, er jeg ret sikker på, at der er en masse uenighed; og hvis du ser på det politiske landskab i Europa lige nu, er det et af kaos. Det er ikke overdrevet. Frankrig har endnu ikke nogen regering; Macron afviser visse muligheder. Frankrig er i kaos. Koalitionsregeringen i Berlin er den mest upopulære regering i Tysklands efterkrigstidshistorie; jeg tror, andre, mindre lande, såsom Ungarn, Slovakiet, men også andre lande i Østeuropa er virkelig ikke enige med den nuværende kurs, så vi sidder på et krudttønde. Og hvad jeg sagde er, at denne unilaterale beslutning fra USA, der kraftigt tvinger den ned i halsen på Tyskland, om at indsætte disse missiler i Tyskland, vil have en meget eroderende effekt.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål, der vedrører ideen om krigsforberedelser, såsom censur osv. Diana fra Canada siger: "Jeg er sikker på, at de fleste canadiere ikke har nogen idé om, hvad der sker uden for landet. Nationalt medier vil ikke

dække det, og nedtoner alvoren." Hun sagde, "Jeg tror, det vil tage en forfærdelig begivenhed som 9/11 for at vække dem."

Vi har også fra en australier, der er aktiv i Assange-kampagnen, kampagnen for at frigøre Julian Assange—som sagde, "Efter al afsløringen af bestræbelserne i Assange-sagen for at undertrykke ytringsfrihed, er de i gang igen på en større måde, målrettet Scott Ritter, anholdelsen af Telegrams administrerende direktør, Pavel Durov; jagten på Rumbles administrerende direktør ud af Europa—han sagde, han måtte forlade Europa af sikkerhedsmæssige årsager; anholdelsen af Richard Medhurst." Og hun siger, "hvor er de ærlige journalister, der burde rapportere dette? Hvor er de borgerlige frihedsrettighedsforkæmpere? Hvor er statsmændene?"

ZEPP-LAROCHE: [griner] Nå! Det er et meget passende spørgsmål, "Hvor er de?" Jeg tror, der er lige nu en retssag—jeg har glemt, hvor den kom fra, men den kom måske fra Sydafrika eller fra et andet Globalt Syd-land—mod mainstream medierne for at have været medvirkende til folkedrabet i Gaza. Og mens det måske ikke ser ud som det mest presserende spørgsmål, i lyset af hvad der sker der, tror jeg, det er den absolut utrolige rædsel: 20% af folkene i Gaza rapporteres akut døende af sult og sult, og verden gør intet tilstrækkeligt for at stoppe det! hvilket jeg tror vil være en plet på mindet og samvittigheden hos alle dem, der har været stille om det.

Men endnu værre, mainstream medierne for det meste, er en del af fortællingen, der altid siger, efter aggressionen fra Hamas den 7. oktober 2023, og så siger de, hvad der ellers sker, men altid skal man give det udseende, at hvad der sker nu, er resultatet af, hvad der skete den 7. oktober, og dækker i høj grad over omfanget af, hvad der sker i Gaza. Så disse medier bliver sagsøgt for at blive holdt medskyldige for at være medansvarlige. Og måske vil dette ikke påvirke begivenhederne i dag og i morgen, fordi, også udsendelsen af de to amerikanske hangarskibe i regionen har rejst spørgsmål, hvad er de der for? Mulig regional krig i Mellemøsten, eller er de

en del af en større udsendelse i NATO-konfrontationen mod Rusland? Men uanset hvad der sker på kort sigt, hvis vi kommer ud af denne krise i live, hvilket ikke er sikkert på nogen måde, fordi vi er tættere på Tredje Verdenskrig end på noget andet tidspunkt før—hvis vi kommer ud af dette, opførslen fra Vesten, medierne, fra de såkaldte højtstående politikere, det vil ikke forsvinde. Det vil være en plet på samvittigheden, en plet i historien, fordi, folk, der var ved magten, kan tænke, vi er i en førkrigs situation, og derfor kan vi bestille, at der kun er én synsvinkel tilladt, men hvis man ser tilbage i historien, vil historikerne (forudsat at der vil være nogen, hvilket ikke er sikkert), der vil blive skrevet en historie, og den historie vil ikke blive skrevet denne gang af de sejrende magter, ligesom i den anden verdenskrigs efterkrigsperiode, for nylig er Sovjetunionens rolle blevet skrevet ud af den historie i de vestlige lærebøger. Men givet den dramatiske ændring, der foregår lige nu, hvor det Globale Syd allerede spiller en meget større rolle i udviklingen, er jeg virkelig bekymret for, at hvis vi ikke finder vej tilbage i Europa, i USA, vil vi blive miskrediteret i en meget, meget lang tid. Hvis du tænker på, hvor lang tid det tog Tyskland at komme sig efter at have været på lavpunktet i perioden af det nazistiske diktatur, tror jeg, vi er virkelig akut forpligtet til at ændre vores kurs og gå tilbage til dialog. Vi er måske allerede forbi det punkt, fordi vi har spillet mange muligheder væk allerede.

Men det skal nu være en bred diskussion blandt folk, i parlamenterne, men hele offentligheden er kaldet til at debattere dette! Vi kan ikke gå som får til slagteriet: Vi skal have en åben diskussion, hvad er i vores landes interesse? og menneskeheden som helhed?

SCHLANGER: Vi har en rapport her, Helga, at dette er det største antal mennesker, der ser live, som vi nogensinde har haft. Det er et godt tegn, men vi skal blive ved med at bygge det.

Emmanuel sendte en note, der sagde, at hans synspunkt er, at formålet med Kursk-kampagnen af Ukraine og NATO, er at give politisk dækning for de siddende håbefulde til genvalg, og som faktisk vil fortsætte krigen.

Nu, på det notat, havde vi et tidligere spørgsmål: "Er der noget i rapporten om, at Den Internationale Straffedomstol vil gå videre med anklager mod Netanyahu og Gallant, og de palæstinensiske ledere, og selvfølgelig, to af dem, der var en del af anklagen, er nu døde. Men personen spørger, "Hvorfor vil Harris ikke støtte ICC-rapporten, hvis hun virkelig bekymrer sig om palæstinenserne?"

ZEPP-LAROCHE: Jeg tror, folk burde spørge hende om det ved enhver rally, ved enhver bymøde og valgarrangement muligt. Fordi realiteten af situationen vedrørende folkedrabet i Gaza, er, at der kun er ét sted, der kunne stoppe det, og det er den amerikanske regering. Og selvfølgelig, Biden støttede Netanyahu til det punkt, hvor vi er nu, og Kamala Harris foregiver at være mere sympatisk, men jeg tror, der er kun én måde at stoppe det, og det ville være, at USA skulle bringe deres fulde magt ind, for at læne sig på Israel på en sådan måde, at de skal gøre det. Og de er de eneste.

Så jeg tror, det faktum, at det ikke kommer, burde—det beviser bare, at Kamala Harris ikke har ændret sig fra en politik til den modsatte. Hun har ikke gennemgået den transformation, hun er tydeligvis bare i en valgkampagne, mange ord bruges til at skabe et positivt billede. Men jeg venter stadig på noget substantielt, der kommer fra Kamala Harris. Jeg har ikke set noget tegn på det.

SCHLANGER: Jeg tror ikke, du er den eneste, der venter. Jeg tror hele pressekorpsen hævder at vente, men de har ikke presset hende endnu.

Igen vil jeg opfordre folk til at gå til Schiller Institutets hjemmeside og downloade 26. august erklæringen fra International Peace Coalition, "A Council of Reason, Not a Council of War!" Der er et par spørgsmål om dette, som jeg

tror, vi kan afslutte med. Fra en regelmæssig, Gerry, han spørger om en Westphalian-aftale med Storbritannien: Bør det ikke være vægten, at forsøge at få en aftale med Storbritannien, da de er så meget involveret i ting?" Og han siger også, "Jeg tror, den konstante retorik om atomkrig faktisk anstifter det. Hvad tænker du om det?"

ZEPP-LAROUCHE: Der er et nyligt interview af en italiensk general, der var chef for den Internationale Sikkerhedshjælpsstyrke (ISAF) i Afghanistan. Og han sagde grundlæggende, at anstifteren af denne nuværende Ukraine-krise er briterne. Og jeg tror, det er absolut tilfældet, og derfor sætter jeg slet ikke mine håb på briterne, simpelthen fordi deres imperium er det, der er på spil.

Nu, folk tror, det Britiske Imperium ikke længere eksisterer: Jeg tror, det bestemt eksisterer i form af Anglosfæren, ideen om neokonservative at herske over verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold. Og det er derfor, vi er i det rod, vi er i. Så jeg tror, grunden til, at vi er i sådan en krise, er fordi vi oplever slutfasen af et imperium, og jeg kan kun sige, jeg tror ikke, at de ledende institutioner vil ændre sig. Det kræver den absolutte mobilisering af masserne af folket, at gå på gaderne: Jeg tror ikke, der er nogen måde at løse det uden det. Jeg tror ikke, det er det eneste, der kræves, hvilket er grunden til, at jeg har kaldt til oprettelsen af dette Råd for Fornuft, som langsomt bevæger sig, men det bevæger sig. Der er en seriøs diskussion om at se efter de individer med fremragende karakter og bidrag til menneskehedens velvære, og det kommer sammen. Det sker ikke så hurtigt, som jeg ville ønske, men det bliver seriøst diskuteret, fordi mange mennesker er på et punkt af fortvivlelse, for hvad der kan gøres for at forhindre menneskeheden fra at gå ind i en katastrofe, som ingen ville være tilbage til endda at kommentere på.

SCHLANGER: Lad mig afslutte med at minde folk om, at Den Internationale Fredskoalition vil mødes igen, som den har

gjort hver fredag i nu 65 uger. Og måske kunne du sige noget afslutningsvis for at inspirere folk til at deltage i det, fordi det er blevet et ekstremt vigtigt forum for den slags mennesker, der burde være i Rådet for Fornuft, for at diskutere, hvordan man vækker befolkningen. Så Helga, hvorfor siger du ikke noget om dette uges kommende møde?

ZEPP-LAROUCHE: Bare for at kommentere på aspektet af det tidligere spørgsmål, at retorikken om Tredje Verdenskrig er anstiftende, det er det modsatte. Se, jeg diskuterer med vigtige figurer i forskellige lande, og der er kun få mennesker, en lille procentdel af mennesker, der er klar over, hvor langt fremskreden denne trussel er. Idéen om, at du kan ignorere alle Ruslands røde linjer, og så sige, "Nu ser du, Putin reagerede ikke med atomvåben. Det betyder, der er ingen røde linjer endnu: Det betyder, vi kan fortsætte, fortsætte, fortsætte," det er den mest tåbelige, den mest kriminelle og mest idiotiske politik, du overhovedet kan have!

Virkeligheden er, at vi lige nu allerede næsten er ved point of no return, med hensyn til at true med at komme til det punkt, hvor Rusland ikke vil have nogen anden måde end at ty til sin egen nukleare doktrin.

Så, jeg tror, at den fare er meget umiddelbar. Det faktum, at Kursk-udsendelsen ikke er til forhandling om en fredsforhandling for Ukraine, men hvis du tænker det igennem, er det en del af en generel udsendelse af NATO ind i Ruslands territorium med tyske kampvogne, med amerikanske soldater, med hele spektret, der allerede er ind i Rusland. Og det bringer os ekstremt tæt på faren for, virkelig, et point of no return.

Det vil være emnet på det kommende møde i Den Internationale Fredskoalition fredag den 30. august: Vi har allerede meget vigtige talere på programmet. Jeg tror, vi vil have listen over talere på Schiller Instituttets hjemmeside i dag eller i morgen—formentlig i dag. Og vores antal deltagere vokser. I de sidste flere uger har vi haft omkring 550-600 deltagere, og bagefter mange flere. Og mere end 50 lande er repræsenteret.

Jeg tror, næste gang vil vi høre fra Larry Johnson, Ray McGovern og flere andre. Du bør deltage: Det vigtigste er at internationalisere fredsbevægelsen, fordi vi skal være forenede for at være stærke nok, så vi kan få den slags effekt, vi havde med mellemafstandsmissilkrisen i 1980'erne, som bidrog til indgåelsen af INF-traktaten (Intermediate-Range Nuclear Forces). Og lige nu har vi brug for meget mere.

Og så kan jeg kun sige den 1. september vil vi have demonstrationer i mange dele af verden, med International Fredsdag. Hold øje med hvor disse demonstrationer vil finde sted. Den 28. september har du både Scott Ritters rally og også Rage Against the War Machine. Derefter den 3. oktober er der landsdækkende demonstrationer i Tyskland. Og du bør holde øje med dem og bygge dem: Fortæl alle dine naboer og kolleger om at gå på gaderne og demonstrere for fred! Og alt det vil blive diskuteret på fredag.

SCHLANGER: Nå, Helga, tak fordi du deltog i dag, og forhåbentlig vil alle, der er på nu, være med igen på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses på fredag.

Historien har nået et vendepunkt – krig eller nyt paradigme?

Ikke korrekturlæst

STEWART BATTLE

24. august 2024 .

Verden nærmer sig hurtigt en grænsetilstand, hvor den

nuværende strategiske ramme ikke længere kan fortsætte med at eksistere. Tidligere fortilfælde er allerede blevet brudt, røde linjer er blevet overskredet, og verden er trådt ind i ukendt territorium. Som grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition Helga Zepp-LaRouche for nylig har udtalt, vil de næste tre til seks måneder blive de farligste tider i historien, og udsigten til en global udslettelseskrig er en stadigt mere sandsynlig mulighed.

Ukraines indtrængen i Kursk-regionen i Rusland har blotlagt den underliggende virkelighed bag de sidste to et halvt års krig. NATO's våben, udstyr og sandsynligvis også tropper er nu involveret i en offensiv operation på russisk territorium – den første for Rusland siden 1941. Ved hvert eneste skridt i denne krig gennem de sidste to et halvt år har NATO-landene støttet Kiev-regimet i stadig mere drastiske handlinger, hvilket har udvisket grænsen mellem »hjælp« til Kiev og en direkte NATO-konflikt med Rusland. På trods af den kortvarige begejstring, som Kursk-eventyret har skabt i løbet af de sidste to uger, er det i stigende grad blevet erkendt, at det ikke fører til noget og sandsynligvis kun fremskynder det generelle sammenbrud af Ukraines hær.

Fredag den 23. august meddelte Rusland så Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA), at Ukraine havde affyret endnu en drone mod atomkraftværket i Kursk – den tredje på lidt over en uge. Denne fuldstændig vanvittige taktik – som russerne med rette kaldte »atomar terrorisme« – er udtryk for en dyb desperation, hvor man forsøger at skabe kaos og ødelæggelse i lyset af en forestående fiasko. Vil Ukraines hjælpere og støtter i Vesten fordømme en sådan opførsel og endelig tøjle Ukraine? Eller vil de se gennem fingre med endnu en Tjernobyl-lignende katastrofe som et nødvendigt middel til at forsvare »demokratiet«?

Et andet udtryk for denne grænseoverskridende tilstand er situationen i Sydvestasien. Efter at USA i månedsvis har

insisteret på, at Hamas er den eneste hindring for en våbenhvileaftale med Israel, har en lækket samtale mellem Bibi Netanyahu og tidligere frigivne israelske gidsler afsløret, hvad der burde have stået klart i månedsvis. »Den, der fortalte jer, at der var en [gidsel-våbenhvile]-aftale på bordet, og at vi ikke tog imod den af den ene eller den anden grund, af personlige årsager, det er bare en løgn,« sagde premierministeren. Hvor meget længere vil USA have lov til at dække over Israels masse mord i Gaza? Og hvor meget længere vil den amerikanske eller globale offentlighed acceptere det?

Eller tag sagen om undertrykkelsen af dissidenter i selve USA. *New York Times* har afsløret, at justitsministeriet er i gang med en »bred kriminel efterforskning« af amerikanere, som udtrykker de forkerte meninger om Rusland, og som derfor anses for at være en trussel mod det kommende valg. Selv om denne efterforskning befinder sig i et juridisk uklart ingenmandsland, hvor det første tillæg til den amerikanske forfatning reelt er sat ud af kraft, »forventes der snart flere ransagninger«, skriver *Times*. Hvor længe vil man tro på fortællingen fra det nuværende regerende »demokratiske« parti? Hvornår vil tåberne forlade skuden?

I en så betydningsfuld periode i historien bør man forvente turbulens, og den vil sandsynligvis kun blive øget. Men det vigtigste spørgsmål er, om nok af os kan udnytte et sandfærdigt organiserende princip for en sådan ny arkitektur, som er påtrængende nødvendig for at erstatte den døende gamle.

Foto: Public domain

Ukraines sammenbrud er nært forestående

MARCIA BAKER

Ikke korrekturlæst

26. august 2024 .

I morges ramte et omfattende russisk drone- og missilangreb adskillige steder i Ukraine, hvilket resulterede i strømafbrudelser, udvalgte vandafbrudelser, forstyrrelser i jernbanetrafikken og andre påvirkninger. Angrebene fandt sted i regionerne Kiev, Odessa, Dnepropetrovsk, Lvov og andre større byer. Samtidig blev en spærreild af ukrainske droner, der var rettet mod Rusland, slået tilbage.

Der kommer et punkt, hvor Ukraines foregivelse af en krigsmaskine bryder sammen, selv om NATO vedvarende skruer op for forsyningslinjerne. Den 6. september er USA's forsvarsminister, general Lloyd Austin, vært for den 25. kontaktgruppe for det ukrainske forsvar. I morgen mødes EU's forsvars- og udenrigsministre i Bruxelles for at drøfte leveringen af flere »trænersoldater« til Ukraine.

Ikke desto mindre er sammenbruddet i Ukraine nært forestående. Det er måske dage eller uger fra nu, men det er nært forestående. Den amerikanske våbenekspert Scott Ritter beskrev dette i et interview i går aftes og sagde, at Rusland står på tærsklen til en stor sejr i Donbass og Zaporozhye, mens de ukrainske styrker er ved at bryde sammen. »Vi står over for en strategisk russisk sejr,« sagde Ritter. »Vi ser på et Ukraine, der er løbet tør for muligheder, fordi de dybest set kastede deres strategiske reserver ind i dette spil i Kursk, der har slået fejl...«

Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, delte hans vurdering og advarede i dag om konsekvenserne. »Med det

forestående nederlag på slagmarken øges desperationen.« Med denne øgede desperation øges faren for tredje verdenskrig.

Udviklingen i denne retning er ikke begrænset til området omkring Ukraine. Situationen er ved at udarte sig i Sydvestasien. Søndag den 25. august fandt der store slagudvekslinger sted på grænsen mellem det sydlige Libanon og det nordlige Israel. Der var relativt stille i går aftes, men situationen er stadig åben for flere stridigheder. Pentagon har meddelt, at de vil udstationere to hangarskibsgrupper i regionen på ubestemt tid, *USS Abraham Lincoln* og *USS Theodore Roosevelt*, som nu befinder sig i Omanbugten. Formanden for USA's generalstabschef, general Charles Q. Brown, tog til Egypten i går og til Israel i dag. Med hvilket formål? Der er ingen iboende løsning i nogen af disse aktiviteter. I Gaza ruller massedødsmaskinen videre.

Zepp-LaRouche opfordrede til en mobilisering af stemmer og kræfter for at give det nødvendige signal: »« Gå ikke ind i tredje verdenskrig!»« Tag alle forholdsregler. I Tyskland er der f.eks. protestdage den 1. september og den 3. oktober. I USA er der planlagt demonstrationer den 28. og 29. september. Det er værd at bemærke, at det tidligere kongresmedlem Tulsi Gabbard i dag støttede Donald Trump som præsident med henvisning til behovet for at stoppe atomkrig. Hun sagde i sin tale på Arlington-kirkegården, at USA nu »står over for flere krige på flere fronter i regioner rundt om i verden og er tættere på randen af atomkrig, end vi nogensinde har været før.«

Zepp-LaRouche henviste til den russiske øverstbefalende, generalmajor Apti Alaudinov, som i sidste uge talte til amerikanere og europæere fra slagmarken i Kursk-regionen: »I ser eller hører sikkert ikke, at jeres ledelse gør alt, hvad den kan, for at starte en atomkrig ... da I med alle midler har forsøgt at få Rusland til at krydse den røde linje og begynde at beskytte sig selv ved hjælp af alle disse atomvåben. Jeg tror ikke, det er noget, I virkelig ønsker. Hvis I ikke

ønsker, at det skal ske, så sig fra! Gå på gaden og stop jeres regering.«

At sige fra og demonstrere er så meget desto mere påtrængende i betragtning af optrapningen af tiltag til at lukke munden på alle synspunkter og praksisser, der anses for at være i modstrid med NATO's globale krigsdrift med ordensregler. Dette omfatter krænkelser af ytringsfriheden, religionsfriheden og menneskerettighederne.

I går i Rom fordømte pave Frans ved søndagens Angelus, Zelenskyj-regeringens lukning af de russisk-ortodokse kirker i Ukraine. Han sagde, at han »frygter for friheden for dem, der beder« i Ukraine. »Så lad dem, der ønsker at bede, få lov til at bede i det, de betragter som deres kirke. Lad ikke nogen kristen kirke blive afskaffet direkte eller indirekte. Kirker må ikke røres!

I Paris udtalte en ekspert i sociale medier sig i dag på Frankrigs nationale offentlige radio og advarede mod regeringens anholdelse den 24. august og anklagerne mod Pavel Durov, grundlægger og leder af Telegram. Prof. Fabrice Epelboin, der er ansat ved Institut for Statskundskab, sagde, at hændelsen er en anvendelse af EU's » Digital Services Act«, hvor Bruxelles er i gang med at begrænse adgangen til ytringsfrihed i hele Europa.

FBI-razziaerne i USA er en del af det samme billede af indskrænkning: razziaen den 7. august på Scott Ritters bopæl i New York og den 13. august på Dimitri Simes' hjem i Virginia.

Rundsend den 25. august nødudtalelsen fra Den Internationale Fredskoalition, »Et Fornuftens Råd, ikke et Krigsråd!« Erklæringen konkluderer: "Der er stadig tid til at handle, men det er ikke tid til at flygte, til at vige tilbage eller til at »kvæles«. Hele den menneskelige civilisation, der har været og vil være, kan afhænge af, hvad vi – hvad I – vælger at gøre i de næste timer, dage og uger.«

Foto: National Guard of Ukraine

Helga Zepp-LaRouche interview afskrift: "Er NATO blevet fuldstændig vanvittigt? Israels satsning, der kan udløse kaos!"

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche interview med [Dialogue Works](#)

Torsdag den 22. august 2024

Spørgsmålene er forkortet af redaktionen.

NIMA R. ALKHORSHID: Lad os komme i gang med, hvad der foregår lige nu mellem Rusland og Ukraine. For nylig havde vi en ukrainsk offensiv på russisk jord. Hvad er NATO's hovedplan, som nu i Ukraine, og hvad lå der bag denne strategi med at gå ind på russisk jord og angribe Kursk-regionen?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hele hensigten med det er at blive ved med at optrappe mod Rusland, med det formål i bund og grund at provokere Rusland til at foretage en eller anden større reaktion, som efter de nuværende NATO-planlægges mening bringer Rusland i miskredit. Hvis man f.eks. ser på *The Times* of London i dag eller i går, siger de grundlæggende, at de vestlige lande er alt for konservative, de er altid bange for optrapning, men at hele Ruslands adfærd ville have vist, at der ikke er nogen »røde linjer«, Putin bluffer bare. Jeg

tror, at den linje er ekstremt farlig, fordi NATO's propagandalinje, som transmitteres gennem alle mainstream-medier, i bund og grund har haft held til en vis grad at lulle dele af befolkningen ind, at sige, at der ikke er noget problem, der er ingen »røde linjer«, vi kan optrappe med stadig flere tunge våben. Lad ukrainerne bruge dem dybt inde på russisk territorium; der kommer aldrig til at ske noget.

Jeg tror, at NATO er nødt til at se på helheden: Vi har lige fundet ud af fra *New York Times* i går, at præsident Biden allerede i marts gik med til at underskrive en ny amerikansk atomar strategi, som er top, top, top hemmelig. Der findes tilsyneladende ikke engang elektroniske kopier af den, men kun nogle få trykte, som er i hænderne på meget betroede nationale sikkerhedsfolk. Ifølge de få oplysninger, vi har om den, forudsætter den, at USA og dermed NATO bliver nødt til at håndtere de tre lande – Rusland, Kina og Nordkorea – på samme tid. Naturligvis er de alle magter med atomvåben.

Så i en vis forstand tror jeg, at det kollektive Vesten er blevet grebet af en galskab. Jeg har været i politik i lang tid, men jeg prøver stadig at forstå, hvordan folk kan være så absolut uansvarlige og risikere, at det, hvis det går galt, fører til en fuldstændig udslettelse af den menneskelige art? Fordi jeg har studeret forskellen mellem konventionel krig og atomkrig: Der er fremragende skrifter af den tidligere MIT-professor Ted Postol og andre, som er kommet med meget overbevisende argumenter for, at når man først har brugt ét atomvåben, så er det logikken i den type våben, at man til sidst vil bruge dem alle, hvilket betyder, at man vil få ødelagt civilisationen ti gange, efterfulgt af en atomvinter i måske 10 år, hvilket betyder, at der absolut ikke vil være noget liv tilbage på planeten: Og det er dét, disse mennesker risikerer!

Så jeg tror, at NATO's plan er – de har sagt det med den tyske udenrigsminister Baerbocks ord – at »ruinere Rusland«, og den amerikanske forsvarsminister Austin har sagt »svække Rusland«.

De er besatte. Og i en vis forstand er dæmoniseringen af Rusland og nu mere og mere fjendebilledet af Kina rent ideologisk. Det er en besættelse. Det er en mental sygdom efter min mening, og jeg tror, at jo flere mennesker, der vågner op til den virkelighed, desto bedre.

ALKHORSHID: Hvordan ser du på holdningerne til Rusland i Vesten? for når jeg taler med folk som Paul Craig Roberts [amerikansk økonom, tidligere regeringsemedsmand], mener han, at den måde, Rusland håndterer konflikten med Ukraine, vil blive opfattet af Vesten som Ruslands svaghed...

En dag i fremtiden vil disse antagelser være helt forkerte fra NATO's side. Det ser ikke ud til, at de tænker: »Lad os finde en anden vej, lad os finde en forhandlingsløsning«. Løsning«, og lige nu angriber de på russisk jord, hvilket er helt anderledes fra, hvad man hidtil har set i Ukraine. Hvordan ser du på NATO's tankegang netop nu?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de i lang tid har troet på deres egen doktrin, og jeg er ret sikker på, at der er nogle mennesker, der tror, at de kan vinde en atomkrig. For hvis man ser på Kinas strategi, har de udtrykkeligt ingen førstegangsbrug; den russiske atomare strategi er at sige, at de kun vil bruge atomvåben, når Ruslands territoriale integritet er i fare. Og i den seneste tid har vi haft flere konferencer, hvor nogle talere havde deltaget i NATO's manøvrer, og flere af dem vidnede om, at de var forfærdede, da de så, med hvilken lethed indsættelsen af taktiske atomvåben blev beordret, altid af amerikanerne. Man bekymrede sig ikke om Tysklands eksistens, f.eks. ved at smide atombomber på tysk territorium – det er en del af spillet. Jeg tror, at disse mennesker har fjernet sig fuldstændigt fra den virkelighed, som krigens konsekvenser er.

Jeg er ikke fra krigsgenerationen, men jeg husker historierne fra mine forældre og slægtninge, som deltog i Anden Verdenskrig, og vores folk har glemt, hvor ødelagte byerne

var. Jeg synes, at de nuværende planlæggere i NATO er hensynsløse og uansvarlige. De lytter naturligvis ikke til Den Internationale Domstol eller Den Internationale Straffedomstol, men i en vis forstand kan man argumentere for, at det er en forbrydelse at forberede en angrebskrig! Hvis man vil stille nogen for en domstol, skal man have magt til det, og det har man naturligvis ikke i den nuværende situation. Men jeg kan kun sige, at hvis man ser på disse krigsplaner, så er der tale om en meget problematisk tankegang, for at sige det mildt.

ALKHORSHID: Så er der Tysklands rolle, som er så vigtig i den Europæiske Union. Da konflikten startede, var de så tøvende med at sende våben og hjælp til Ukraine og til at deltage i konflikten. Nu ser vi en helt helt anden holdning. Tidsskriftet Bild viser tyske kampvogne på russisk jord. Hvordan har Tyskland gavn af denne konflikt? Tyskland taber mere end noget andet land i EU.

ZEPP-LAROUCHE: Det er både en tragedie og i en vis forstand også en farce. Fordi den nuværende såkaldte »gadelys«-koalitionsregering (SPD, FDP, De Grønne) bliver latterliggjort af hele verden som komplette vasaller af anglosfæren. Da Scholz var i Washington i februar 2022, selv før den særlige militære operation startede, var der den berømte [fælles pressekonference med Biden, og en journalist spurgte, hvad med Nord Stream-rørledningerne? Og Biden svarede: »Hvis Rusland invaderer ... grænsen til Ukraine igen ... vil der ikke længere være nogen Nord Stream 2. Vi vil sætte en stopper for det.« Og Scholz stod der som en lille skoledreng og kunne kun sige noget dumt som »vi gør alting sammen.« Det griner hele verden af, for nu har du denne nye historie fra *Wall Street Journal*, at Zelenskyj angiveligt kendte til det [planerne om at ødelægge rørledningerne], at AFU-chefen Zaluzhnyi gjorde det på trods af ordrer om ikke at gøre det – det er en kompliceret historie. Jeg tror, det er en dækhistorie; den skaber en masse ulykke. For den oprindelige dækhistorie var, at Rusland selv

detonerede rørledningerne. Det antydede Ursula von der Leyen for eksempel.

Nu er de lidt mere utilfredse, fordi det er Ukraine, så hvorfor skulle Tyskland betale millioner og atter millioner af euro for våben til Ukraine, når Ukraine var involveret i at begå en krigshandling og terrorisme mod Tyskland? Jeg mener, hør lige engang: Implikationerne og konsekvenserne af det, der skete, er utrolige, for Nord Stream-rørledningerne afskærer ikke kun Tyskland fra billig russisk gas; de betaler nu tre gange så meget for energi som næsten alle andre lande. Den tyske økonomi er som følge af dette, herunder sanktionerne mod Rusland, i frit fald! De er ved at miste alt det, der blev bygget op efter Anden Verdenskrig – industri på mellemniveau, det sociale system, der følger med, alt det er ved at gå i vasken. Men de økonomiske konsekvenser er kun ét element, for det største strategiske mål for dem, der ødelagde rørledningerne, var at afskære Tyskland fra ethvert forhold til Rusland!

Jeg ved ikke, om det er det endelige visdomsord, men George Friedman, en kendt amerikansk strateg, gav et berømt interview, som citeres hele tiden, om at det længe har været USA's opfattelse – og jeg vil tilføje, også briternes – at kombinationen af tysk videnskabelig og teknologisk knowhow og Ruslands enorme ressourcer tilsammen ville betyde, at der ville være en konkurrent i den eurasiske landmasse, som ville være stærkere end USA, og det forhold har man sat sig som mål. Det kan man med sikkerhed sige, for hvis man ser på, hvad der skete med Rapallo-traktatprocessen, da tyskerne forsøgte at slippe ud af Versailles-traktatens fængsel ved at henvende sig til Rusland med Rapallo-traktaten i 1922, så var alle deltagerne i Rapallo-traktaten døde inden for et år på den ene eller anden måde.

På lignende måde, naturligvis – og den eneste grund til, at jeg ikke bliver desperat, er, at jeg ved, at ikke alle tyskere er sådan. Om mindre end to uger er der f.eks.

lokalparlamentsvalg i tre østtyske delstater, og jeg forventer et knusende sammenbrud for koalitionsregeringens partier: SPD vil sandsynligvis få svært ved at nå de 5 %, de er nødt til for at komme i parlamentet; De Frie Demokrater (FDP) vil forsvinde. De Grønne vil forhåbentlig også forsvinde. Og de nye partier, der er på vej, har et markant anderledes syn på Rusland og Ukraine. Jeg tror også, at der i den tyske befolkning er et mindretal, som er ved at vågne op.

Men jeg synes personligt, at det er ekstremt foruroligende: Hvis man tænker på, at det var tyskerne, der i høj grad var skyld i, at 27 millioner mennesker i Sovjetunionen døde i Anden Verdenskrig, som for russerne stadig er et meget, meget vigtigt emne. »Den store fædrelandskrig« er meget frisk i deres erindring. På trods af det synes jeg, at den sovjetiske opførsel i slutfasen af den tyske genforening var ekstremt generøs! Der blev ikke brugt magt, der var en aftale om, at det forenede Tyskland kunne være en del af Vesten, en del af NATO, og løfterne fra den daværende amerikanske udenrigsminister James Baker III til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig »en tomme« mod øst – det blev holdt. Der er vidner nok, som kan bevidne, at det løfte var et absolut vigtigt element i den fredelige genforening af Tyskland. At tyskerne skulle have glemt det og vende sig om og gøre Rusland til fjenden igen, synes jeg er en skammelig opførsel. Jeg kan kun sige, at hvis man f.eks. ser på Putins tale til det tyske parlament i 2001, så var den optimistisk, den kom med det ene tilbud efter det andet om den eurasiske sikkerhedsarkitektur; han talte endda tysk i en del af talen og citerede tyske digtere og så videre. Så der var en reel mulighed for at opbygge en ny sikkerhedsstruktur.

Da Sovjetunionen gik i opløsning, foreslog min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og jeg for eksempel den eurasiske landbro: Fordi jerntæppet var forsvundet, var der mulighed for at få en helt ny sikkerhedsarkitektur baseret på fælles økonomisk udvikling. Og hvad var mere oplagt end at forbinde Europas

befolknings- og industricentre med Asiens gennem økonomiske udviklingskorridorer. Det ville have været et meget solidt økonomisk grundlag for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og af geostrategiske grunde blev det naturligvis saboteret af Bush Sr.-regeringen, af Margaret Thatcher og af Mitterrand. Men vi tog forslaget til os og organiserede os for det: På fem kontinenter afholdt vi hundredvis af konferencer og seminarer om emnet. Og ideen er nu meget levende i form af Bælte- og Vej-Initiativet, den nye silkevej, som Kina står bag. Der er BRIKS, BRIKS-Plus og det Globale Syd, som alle orienterer sig mod et nyt økonomisk system.

Så NATO vil helt sikkert, hvis de får deres vilje, og det globale NATO udvides – og i dag er der en artikel i National Security Journal, hvor en person ved navn Michael Rubin dybest set siger, at Taiwan bør lære af den ukrainske offensiv i Kursk, at de bør ødelægge visse former for infrastruktur i Kina, så millioner af mennesker dør, og intet vil ske – dette vanvid, Vi må absolut sørge for, at det *ikke* er det, der sker, for det ville være så let at komme ud af denne situation, hvis vi kan overbevise nok kræfter – enkeltpersoner, grupper, industrien, iværksættere på mellemniveau og andre – om, at f.eks. de europæiske nationers interesse ville være at samarbejde med dette nye økonomiske system, som allerede udgør størstedelen af verden. Der findes BRIKS, BRIKS-Plus; der er allerede ni officielle BRIKS-medlemmer, som mødes i Kazan i oktober i år. Jeg er sikker på, at der vil komme flere nye medlemmer, selv om de gerne vil gå langsomt frem og ikke forhaste sig for meget. Men jeg tror, at mere end 40 lande allerede har udtrykt ønske om at blive medlem af BRIKS: Det er størstedelen af verdens befolkning! Hvis man tæller de mennesker, der bor i disse lande, er det 85 % af den menneskelige befolkning; det er 70 % af BNP.

Så hvis man ser på et land som Tyskland, som er en eksportorienteret nation, har vi næsten ingen råstoffer, men

vi havde en meget høj levestandard, fordi vi havde høje eksporttrater og en høj videnskabelig og teknologisk gennemslagskraft. Så for os ville den eneste måde at overleve på som industrination være at alliere os med det Globale Syd. Og hvis man ser på nogle af disse lande, så tror jeg, at Indonesien snart vil overhale Tyskland, hvad angår økonomisk magt. En stor del af Asien har utrolige vækstrater, mens Europa kollapser, USA's realøkonomi, ikke finanssektoren, men realøkonomien.

Vi må på en eller anden måde forsøge at få fornuft ind i denne politiske situation ved at overbevise de europæiske lande om at alliere sig med det Globale Syd, og jeg tror, at det ville være det eneste, der ville chokere USA, hvis de ville se, at deres såkaldte allierede – som ikke er allierede lige nu, men vasaller – hvis de ville vende sig om og sige: »Nej, vi går ikke med i denne retning, som kun kan føre til en katastrofe for hele menneskeheden.«

Så jeg tror, det er ekstremt farligt, men ikke håbløst. For vejen ud af denne krise er der tydeligvis allerede.

(Her var der et afsnit med Helga Zepp-LaRouches vurdering af den tyske regerings inkompetence og de spareforanstaltninger, der bliver gennemført som følge af Nord Stream-sabotagen, der skabte en energikrise, og at gøre økonomien »krigsklar)

Det betyder, at vi bevæger os på en meget farlig kurs i retning af en schachtiansk krigsøkonomi (en reference til Hitlers finansminister Hjalmar Schacht). Det hele vil falde fra hinanden. Jeg synes ikke, at EU klarer sig så godt, for der er nogle lande som Ungarn og premierminister Orbán, som gjorde det eneste fornuftige. Da Ungarn overtog formandskabet for EU, var det første, han gjorde, at han på andendagen tog til Kiev og talte med Zelenskyj; så tog han til Moskva og talte med Putin; så tog han til Beijing og talte med Xi Jinping. Så rejste han fra Beijing direkte til Washington til NATO-topmødet, og derfra tog han til Mar-a-Lago for at tale

med Trump. Han var ekstremt nyttig, fordi han åbnede vejen til diplomatiet igen.

Og hvad skete der så? EU-Kommissionens formand Ursula von der Leyen truer med, at EU ikke vil afholde større møder i Ungarn i det halve år, hvor landet har formandskabet.

Nu er der andre lande i Europa, som er enige med Orbán: Slovakiet, for eksempel. Andre lande på Balkan er virkelig i tvivl. Italien er meget splittet. Se på Frankrig, som er i kaos. Efter valget til parlamentet kunne de ikke engang danne en regering, og jeg forventer et blodbad i forbindelse med valgresultatet for koalitionsregeringen den 1. september.

Så jeg tror, at Europa er på vej ind i et kaos, og forsøget på at presse en militarisering igennem med 2 % af budgetterne til militær opbygning, eller nogle kræver endda mere: Det vil ikke fungere. Jeg tror, at den sociale samhørighed i Europa vil gå i opløsning, og det er derfor, jeg mener, at vi er nødt til at sætte alternativet på dagsordenen. Alternativet er at sige: Lad os erstatte konfrontation med samarbejde. Vi i Europa bør have gode relationer til BRIKS-landene, vi bør samarbejde med den Globale Majoritet, og USA vil være overladt til enten at handle på egen hånd eller gå sammen med Europa om at gøre det. Jeg mener, folk er bange for at gøre det; de er endda bange for at sige det, jeg siger. Men hvad er den største fare? Er den største fare, at vi ender i Tredje Verdenskrig, eller består den største fare i, at vi åbent diskuterer alternativer?

Siden den særlige militæroperation startede, har jeg foreslået, at vi går over til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert eneste land på kloden. Det er i traditionen fra Den Westfalske Fred. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøs krigsførelse i Europa – Trediveårskrigen var blot den sidste fase af den. Og det skete, fordi folk indså, at hvis de vedvarende kæmpede, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde sejren, for på

det tidspunkt var allerede en tredjedel af alle mennesker, landsbyer, alt, ødelagt. De satte sig ned og forhandlede om nye principper i fire år, og det endte med Den Westfalske Fred, som var grundstenen til folkeretten.

Er det ikke den tilstand, vi befinder os i i dag, i atomvåbnenes tidsalder: At hvis vi fortsætter, vil der ikke være nogen tilbage til at nyde sejren? Burde det ikke være incitamentet til at sige: »Vi bør finde ud af, hvordan vi skaber en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alles interesser? Er vi ikke den menneskelige art, der er begavet med en kreativ fornuft, så vi kan løse ethvert problem ved at tænke på et højere niveau og finde en løsning, der ligger på et andet plan end det, hvor konflikten opstod?«

Netop i denne stund har jeg foreslået ti principper for, hvordan en sådan sikkerhedsarkitektur kan fungere. Der er syv meget vigtige principper om økonomi og sikkerhedsspørgsmål, og de sidste tre er af mere filosofisk karakter og handler om, hvordan vi skal ændre vores tankegang for at nå dertil. Det er mit håb, at folk vil reagere på dem. Vi har allerede fundet stor interesse blandt mange nationer. For lige nu er det virkelig en moralsk test for hele menneskeheden: Er vi i stand til at undslippe en skæbne, der vil gøre en ende på alt? Eller er vi i stand til at finde en løsning, så vi kan tænke anderledes? Og jeg tror, at flertallet af mennesker ønsker at gå i en anden retning.

ALKHORSRID: du nævner, at de taler om militarisering af Tyskland. Tror du, at i den tyske regering virkelig mener, at Rusland ville angribe Tyskland? Hvad tror du ville være grunden til, at Rusland angriber Tyskland, i deres sind?

ZEPP-LAROUCHE: Forskellige russiske ledere har sagt meget klart, at der er røde linjer, og for eksempel vil F-16-fly i Ukraine eller udenlandske lejesoldater blive mødt med de nødvendige foranstaltninger, ikke kun rettet mod sådant

militært udstyr, men også mod de kommandocentraler, hvorfra beslutningen om at indsætte dem blev truffet. Det gør flere dele af Tyskland til primære mål, såsom hovedkvarteret i Wiesbaden for denne Ukraine-operation; Ramstein; Büchel, hvor de amerikanske atomvåben er udstationeret, og andre. Så jeg udelukker ikke, at det kan komme så vidt, hvis optrapningen fortsætter!

Hvis man ser bort fra NATO's provokationer, tror jeg ikke, der er nogen som helst grund, nul, *nada*, ingenting. Rusland har ingen imperiale hensigter, og det er en løgn at sige, at hvis vi lader Putin tage hele Ukraine, så vil han gå til Baltikum og derefter Polen og endda andre NATO-lande – det er ikke dokumenteret, der er absolut intet – der var en alvorlig episode i det tyske officielle pressekontor, hvor en journalist sagde: »Hør, jeg vil se beviset. Vis mig de citater, hvor Putin sagde det.« Det kunne de ikke bevise, for det findes ikke!

Professor John Mearsheimer, som er en ordinær amerikansk akademiker – man kan ikke beskylde ham for at være radikal, han er meget solid – har lige udarbejdet en meget omfattende dokumentation om forhistorien til Ukraine-krisen, og han understreger også, at der er mange beviser på, at Rusland ikke har nogen imperialistisk ekspansion eller tilbagevenden til Sovjetunionen i tankerne. Et af disse beviser er, at da den særlige militæroperation startede i februar 2022, havde Putin meget få tropper ved den ukrainske grænse. Han forventede ikke at have en stor militæroperation. Fire dage efter, at den særlige militæroperation var startet, ønskede han allerede at forhandle og komme til enighed med ukrainerne.

Jeg tror, at hele den idé udelukkende er propaganda. I Tyskland må man ikke engang ytre sig om den slags: Man risikerer at blive straffet med bøder; der er en enorm indsats for at undertrykke alle disse spørgsmål. Indenrigsministeren forsøgte endda helt ensidigt at forbyde et magasin – og jeg er ikke enig i indholdet af det magasin – men det, der er på spil

her, er det første tillæg til den amerikanske forfatning eller også ytringsfriheden og pressefriheden i den tyske forfatning. Så de prøver at opføre sig som Goebbels og tvinge folk til at tie stille om disse spørgsmål. Det er derfor, jeg tror, vi er nødt til at gå til de sociale medier i det Globale Syd for forhåbentlig at påvirke dem, de mennesker, der lytter i Europa. Så langt og så slemt er det blevet! Derfor er Europa-plattformen virkelig vigtig, for jeg ved, at mange mennesker i Tyskland også ser den. Så jeg vil gerne takke jer for, at jeg må være her.

ALKHORSHID: min fornøjelse. Den anden ting er Tysklands politik, og måske den Europæiske Union, mod konflikten i Mellemøsten: de er ikke tilfredse med situationen, men det lader ikke til at de kan deltage på nogen effektiv måde. Ser du EU spille en rolle for at bringe en slags fornuft til denne konflikt, som bliver helt ud af hænderne på USA, efter min mening?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg mener, at det faktum, at både Den Internationale Domstol i Haag og Den Internationale Straffedomstol har afsagt meget klare kendelser, der fordømmer Netanyahu, og at ICC har udstedt en arrestordre på ham. Den endelige afgørelse er endnu ikke truffet, men » sandsynliggjort folkemord« og alle disse formuleringer forhindrede dog ikke den tyske regering i klart at tage parti for Israel, hvilket er tragisk! I en vis forstand får de palæstinenserne til at betale for sent for nationalsocialisternes forbrydelser, hvilket virkelig er *forfærdeligt, forfærdeligt!*

Men Josep Borrell, som er EU's afgående højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, kom med nogle forsigtige udtalelser. Men jeg tror ikke, at de vil bryde ud af anglofærens, briternes og USA's kontrol. Jeg mener dog ikke, at visse institutioners fiasko er det sidste ord, som fordømmer resten af verden til ikke at gøre noget. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, havde allerede i 1975

foreslået en plan for Sydvestasien, som han kaldte Oaseplanen. Hvis du ser på denne region, er det hele ørken. Hvis man flyver over det i timevis, er det gult, gult, brunt, brunt. Der er ingen grønne træer, ingenting. Og mange af krigene i Mellemøsten handlede om knaphed på vand og kontrol med vand.

Så det, LaRouche foreslog allerede i 1975, var ideen om at producere masser af nyt ferskvand gennem afsaltning af store mængder havvand, gennem bygning af kanaler og kunstvanding. På det tidspunkt diskuterede han det ikke kun med det irakiske Ba'ath-parti og mange ledere i udviklingslandene, men også med Abba Eban fra Israels Mapai-parti (Arbejderpartiet). For nylig, da hele den forfærdelige situation i Gaza brød ud, genaktiverede vi planen: Vi aktualiserede den og lavede en animationsvideo, der viser, hvordan det hele kan lade sig gøre. Kineserne har f.eks. gjort en ørken i det nordvestlige Kina, et område på størrelse med Tyskland, grønnere! Det, der før var fuldstændig ørken, er nu skov, landbrug og turisme. Landmændene er blevet velhavende. Så med moderne teknologi kan man forvandle tilsyneladende håbløse områder i verden og gøre dem til frodige landskaber fulde af blomster og flere høstudbytter og skabe velfærd for befolkningen.

Vi begyndte at organisere os for det. Schiller Instituttet har allerede afholdt to store konferencer med ambassadører – to palæstinensiske ambassadører fra København og fra UNESCO, en sydafrikansk ambassadør og andre diplomater fra regionen, hvor vi præsenterede planen. Den idé begyndte at vinde indpas. Nu planlægger vi, så snart vi kan, en rigtig stor konference, forhåbentlig endda i Sydvestasien, hvor vi vil præsentere alle de planer, der kan gennemføres, og hvordan det kan ændre levevilkårene for befolkningen. Man er nødt til at give de unge mennesker håb! Lige nu er 20 % af befolkningen i Gaza ramt af akut sult. Der bliver aldrig fred, hvis vi bare fortsætter, som det er nu. Man er nødt til at have en vision om, hvordan – sådan som jeg ser på det – hele regionen fra

Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf, hele det område er det potentielle knudepunkt for forbindelsen mellem Asien og Europa, Asien og Afrika: Og det plejede at være sådan med den gamle Silkevej, at man havde alle byerne, Samarkand, Damaskus, de var alle dele af Silkevejen, hvor der ikke kun blev udvekslet varer, men også teknologier og kultur, filosofi, og denne region kunne have alt det i fremtiden. Bagdad var engang den mest avancerede by i verden under Abbasid-dynastiet. Der findes nogle meget rige lande, som bygger alle mulige storslåede ting: Hvis vi kunne overbevise nogle af dem om at investere bare en del af det, de gør, i den økonomiske infrastruktur, kunne man i løbet af få årtier have en region, der var lige så tæt udviklet med infrastruktur, som man finder i Europa i dag. Tyskland er for eksempel et land, hvor man har en meget rig infrastruktur, hvor man har vandveje, motorveje, jernbaner, alt sammen integreret, og en så tæt infrastruktur er en forudsætning for at have en avanceret industri.

Så jeg kan meget tydeligt se, hvordan denne region, som nu – Saudi-Arabien er ved at blive en del af BRIKS; Iran er en del af BRIKS, Egypten er en del af BRIKS, De Forenede Arabiske Emirater er en del af BRIKS; Indien – hvordan hele denne region faktisk kunne tage en sådan plan, som Oase-planen, og begynde at gennemføre den. Og så ville unge mennesker i stedet for at tænke på, hvordan de kan videreføre hævn, tænke på, hvordan de kan blive lærere, forskere, musikere, hvordan de kan opbygge en fremtid. Et sådant dramatisk paradigmeskift ville formentlig inspirere hele verden til at indse, at samarbejde er meget mere fordelagtigt end det nuværende geostrategiske had.

Så denne Oase-plan er håbet for regionen. Og jeg ved ikke, om EU vil gøre det, måske bliver det lande som Italien – de havde f.eks. politiske ledere som Enrico Mattei, som tænkte i denne retning allerede i 1950'erne og 1960'erne. Vi kunne knytte an til disse traditioner, og så kunne Europa spille en produktiv

rolle.

ALKHORSHID: det ville være fantastisk, fordi at have Rusland, Kina og USA-måske i Iran, hvor du også har en ny præsident-taler til hinanden! BRICS bliver mere og mere vigtigt med hensyn til verdens økonomi. Det vigtigste er, hvordan vi kan forbinde øst og Vesten sammen, og at have en form for politisk løsning, at have forhandling. At hjælpe med at løse problemet i Mellemøsten eller mellem Iran og Israel, USA ville have bedt Rusland om at hjælpe, men konflikten i Ukraine gør det er umuligt. Der er ingen kommunikation mellem USA og Rusland. De har endda bedt Kina om at tale med Iran. Men som du nævnte, det er så vigtigt at have disse forbindelser for at forhandle, at tale, og det ser ud til, at vi mister denne stabilitet, at vi har haft inden.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er sandt. Det er derfor, man er nødt til – jeg mener, se, Kina spiller for eksempel en stor rolle i Ukraine-krisen; de har en udsending, der for nylig rejste dertil til Ukraine og andre lande. De gør det samme i Mellemøsten. De har lige samlet de 14 palæstinensiske fraktioner , og de har løst den historiske konflikt mellem Saudi-Arabien og Iran, måske ikke for altid, men de taler sammen igen, og de har genoprettet de diplomatiske forbindelser. Så jeg tror helt sikkert, at Kina spiller en meget positiv rolle.

Men desværre er billedet af Rusland i de vestlige medier og tænketanke ikke kun blevet formørket, men USA presser i stigende grad på for afkobling, »de-risking«, og EU danser rundt og siger: »Åh, måske vil vi ikke afkoble, men de-risking« – det er alt sammen at give efter for presset fra USA.

Men jeg tror, der er et område, hvor der stadig er en vis grad af frihed, og det er den Globale Majoritet, fordi Brasilien, for eksempel, Indonesien, Egypten, Sydafrika, Indien, hvis de handler sammen og siger »vi er den Globale Majoritet, og vi

har ret til at have en stemme.« Næste år er det for eksempel 70 år siden, Bandung-konferencen blev afholdt, og man har set, at den Alliancefrie Bevægelse har fået en renæssance på grund af Kinas fremgang. Den Alliancefrie Bevægelse var allerede godt på vej til at skabe en ny økonomisk verdensorden i 1960-1970'erne, men de blev destabiliseret af modsatrettede kræfter på daværende tidspunkt. Men da Kina begyndte sin imponerende opstigen og løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom og derefter tilbød Bælte- og Vej-Initiativet, den Nye Silkevej, til samarbejde med mange lande i det Globale Syd, gav det for første gang i historien disse lande mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Nu er der flere moderne jernbaner i Indonesien og Laos end i Europa og USA! Så dette er kun begyndelsen.

Allerede på Bandung-konferencen sagde Sukarno og Nehru, at der findes neokolonialisme, som man skal passe på, og den fandtes i form af IMF's betingelser og afvisningen af kreditter til udvikling, og Verdensbanken var meget restriktiv med, hvad den ville finansiere og ikke; men nu, med Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Shanghai, som Lula sagde vil blive det Globale Syds store bank, er der potentiale for, at alle disse lande faktisk kan vælge deres egen vej til udvikling. Der er en stor diskussion blandt afrikanere og asiatiske lande om, at de ikke længere ønsker at være eksportører af råmaterialer: De ønsker at have værdikæden i deres egne lande, de ønsker at blive industrilande; de ønsker at blive mellemindkomstlande og have gode uddannelsessystemer. Og jeg bliver ved med at sige til europæerne: "Hvis I ikke var så ideologisk afvisende, ville Europa hjælpe det Globale Syd med at investere i 2-3 milliarder nye, produktive job, som er det, der er behov for: For eksempel vil Afrika i år 2050 have en befolkning på 2,5 milliarder mennesker! Det betyder, at Afrika alene vil have brug for mere end 1 milliard nye produktive job til alle disse unge mennesker. Er det ikke bedre for afrikanerne, europæerne og alle andre at gøre det, end at tusinder og atter tusinder af unge og gamle vandrer gennem Sahara og dør af tørst, og at

de, der klarer sig gennem Sahara, drukner i forsøget på at krydse Middelhavet til Europa, så vi får en migrantkrise, som nogle mennesker er ved at blive vanvittige over? Ville det ikke være bedre virkelig at sige: Vi vil hjælpe det Globale Syd med endelig at overvinde resterne af 500 års kolonialisme, og vi har knowhow og interesse i at have en stabil fremtidig økonomi, og vi kan samarbejde!

Så jeg tror, at vi virkelig er nødt til at få det Globale Syds stemme til at blive hørt i højere grad. Jeg synes også, du skal gøre det, hvis jeg må give dig dette råd: Hvorfor inviterer du ikke folk fra Indonesien, Brasilien og Sydafrika og spørger dem: »Hvad er jeres hensigt? Hvad er det, I ønsker for fremtiden? Hvilken rolle ønsker I, at USA eller europæerne skal spille?« For jeg tror, vi er nødt til at høre stemmerne fra flere lande, som har helt enestående ledere lige nu: Give dem en stemme, så folk i Tyskland, som kun lytter til mainstream-medierne, rent faktisk kan høre, hvad disse lande stræber efter! Jeg tror, det ville hjælpe meget med at forme debatten. For vi sidder alle i samme båd. På grund af atomvåben, internettet og pandemier tror jeg ikke, at man kan finde en løsning for kun dele af verden og så lade resten af verden gå under. Vi er nødt til at have en løsning, hvor alle kan trives, hvor alle kan få et godt liv. Og hvis jeg ikke var grundlæggende overbevist om, at det er realistisk muligt, ville jeg have fortvivlet for længe siden, men jeg kan se, at tidens tendenser går i den retning.

ALKHORSHID: Mange tak, fordi du er sammen med os i dag. Det har været en stor fornøjelse at tale med dig.

ZEPP-LAROUICHE: Tak, fordi du gav mig muligheden.

ALKHORSHID: Det har været en fornøjelse.

Foto: Dialogue works

Helga Zepp LaRouches korte selvbiografi

Følgende korte selvbiografi af Helga Zepp-LaRouche blev publiceret i forbindelse med Dialogue Works' interview med hende den 22. august 2024. Se også videoen og læs afskriftet her.

Ikke korrekturlst

27 august 2024

Allerede meget tidligt i mit liv tog jeg Friedrich Schillers synspunkt til mig:

»Lev med dit århundrede, men vær ikke et produkt af det; giv ikke dine samtidige det de roser, men det de har brug for.« *

« Med denne udviklede vision om et humanistisk samfund – inspireret af Schiller og Wilhelm von Humboldt – kunne hvert barn få mulighed for en universel uddannelse, som ville gøre det muligt at udvikle alle dets iboende kreative potentialer til en harmonisk helhed, til karakterens skønhed. Det samme ideal findes i de højeste udtryk i andre kulturer, for eksempel begrebet »Junzi (君子)« i konfucianismen, og derfor findes grundlaget for en dialog på det højeste niveau i hver kultur. I 1984 grundlagde jeg Schiller Instituttet, opkaldt efter Schiller på grund af hans smukke menneskesyn. Fra begyndelsen havde instituttet til hensigt at kombinere opbygningen af en retfærdig ny økonomisk verdensorden med ideen om en renæssance for den klassiske kultur. Siden Berlinmurens fald har vi promoveret ideen om den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej på hundredvis af konferencer og seminarer rundt om i verden.

I dag er denne opfattelse af den Nye Silkevej i traditionen fra den gamle Silkevej det mest dynamiske økonomiske system i menneskehedens historie. Jeg har sammen med min mand, Lyndon LaRouche, arbejdet på meget konkrete udviklingsprogrammer for Latinamerika, Asien og Afrika. I denne sammenhæng har jeg arbejdet personligt med verdensledere som Lopez Portillo, Indira Gandhi, Turgut Özal, general Sani Abacha og Omar al-Bashir. Jeg har deltaget i høringer i Dumaen, Sejmen, Keidanren og forskellige konferencer arrangeret af regeringerne i Kina, Indien og Mexico. Jeg har også arbejdet på en renæssance for de videnskabelige og kulturelle traditioner fra Nicolas af Cusa, Kepler, Leibniz, J.S. Bach, Beethoven, Schiller, Einstein, Vernadsky og Krafft Ehrlicke.

* Kilde til citatet: *Friedrich Schiller: Menneskets Æstetiske Opdragelse*, på dansk ved Per Øhrgaard, Gyldendals Uglebøger, 1970, 2. udgave 1996

Foto: Schiller Institut

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 64, fredag den 23. august 2024

Ikke korrekturlæst [HZL] [DHS] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 64. møde i træk i over et år nu, med ideen om at forene hele fredsbevægelsen på tværs af ideologier, på tværs af så mange nationer som muligt med ideen om, at hvis vi ikke forener fredsbevægelsen, vil vi faktisk aldrig opnå ægte fred. Så vi skabte dette forum

for at gøre det, og vi har nu i over et år koordineret forskellige demonstrationer, initiativer, demonstrationer og alle mulige former for underskriftsindsamlinger over hele verden. Det har været en stor succes indtil nu, og vi ønsker at fortsætte med at vokse.

Tak igen for at være med. Vi har mange nye mennesker med i dag, og jeg vil gerne opfordre nye folk til at præsentere sig selv, sige hvor de kommer fra, hvilke organisationer de er med i, og hvad de laver senere i diskussionsperioden. Bare for at give jer et overblik over, hvordan vores forum fungerer, så har vi en åbningsdel med en række forskellige talere; den varer måske en times tid. Derefter har vi en generel diskussionsperiode, der varer omkring en time mere.

Der sker en hel del i denne uge, og jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, fru Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Goddag til jer alle sammen. Grunden til, at vi mødes med Den Internationale Fredskoalition hver uge, bliver desværre hele tiden mere påtrængende. Min tidligere anelse eller mistanke om, at vi befinder os i det farligste halvår i menneskehedens historie nogensinde, er desværre blevet bekræftet af en meget hurtig optrapning af den strategiske situation, især i de to regionale krige, der foregår omkring Ukraine og i Sydvestasien. Der er faktisk en kommentar på internetplatformen Simplicius, der kommenterer en nylig artikel i {Financial Times}, som diskuterede det faktum, at Rusland træner til angreb på fjerntliggende områder i Europa. Forklaringen er, at flere russiske talere tidligere havde sagt, at de i sidste ende ikke kun vil ødelægge de våben, der bliver leveret fra Vesten, men også de kommandocentre, hvorfra de bliver indsat. Denne kommentar siger, at der er en øjenåbnende detalje i denne artikel, nemlig at man diskuterer planer for et potentielt demonstrationsangreb med atomvåben mod et fjerntliggende mål

med det formål at skræmme de vestlige lande til en vis realitet.

Nu har Rusland aldrig erkendt, at de har en sådan bestemmelse i deres doktrin, men så fortsætter artiklen med at nævne et par af de betingelser, hvorunder et sådant demonstrationsangreb ville finde sted. De nævner reaktionen på indtrængen på russisk territorium; nederlag for enheder, der er ansvarlige for at sikre grænseområder; eller et forestående angreb med konventionelle våben; eller opbygning af reserver i et sådant grænseområde for at gå endnu dybere ind i Ruslands territorium. Nu vedrører alt dette naturligvis, hvad der er sket og sker i Kursk-regionen, og jeg tror, man kan bemærke bemærkningerne fra den tidligere rumænske efterretningschef, Silvio Preduy[ph], som grundlæggende peger på, at Kursk-invasjonen har øget risikoen for atomkrig, fordi Ukraine, der tydeligvis er konfronteret med utrolige tab i Donbass, potentielt udnytter det øjeblik, hvor USA er i den varme fase af valgkampen, og der nu er en vicepræsident, der bliver præsidentkandidat, og som ifølge denne rumænske kilde ikke har nogen idé om strategi eller udenrigspolitik eller diplomati.

Præsident Putin bemærkede også, at Ukraine igen har forsøgt et angreb på atomkraftværket i Kursk, og der er faktisk forskellige scenarier for, hvordan en sådan optrapning af angreb kunne finde sted ved hjælp af AI til at spytte scenarier ud om Kerch-broen, om Krim, om andre strategiske mål dybere inde på russisk territorium. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, gav et interview til TASS, hvor han sagde, at han er overbevist om, at Washington meget snart vil give Kiev tilladelse til stort set at bruge alle langtrækkende våben til dybe angreb på russisk territorium. Han sagde, at det faktum, at piloterne til de F-16-fly, der er ankommet til Ukraine, nu er ved at blive trænet, antyder, at ukrainerne snart vil bruge sådanne langdistancemissiler. Ruslands vurdering er, at Biden-administrationen i stigende grad bliver uforudsigelig, hvilket tvinger Rusland til at

handle beslutsomt, og at kun hæren og flåden vil kunne beskytte Rusland.

Dette er helt klart en optrapning, og den farlige snak – som især kommer fra britiske tænketanke og britiske medier – er, at Putin endnu ikke har reageret med at bruge atomvåben mod disse provokationer, hvilket tilsyneladende skulle være et bevis på, at der ikke er nogen røde linjer, og derfor er bekymringen hos nogle mennesker i Vesten om at være tilbageholdende helt forkert, at der ikke er nogen røde linjer, og at man absolut kan optrappe: Det er den mest uansvarlige og farlige snak, man kan forestille sig.

Situationen i Sydvestasien er også ved at blive helt uudholdelig. Det er klart, at konsekvensen af Netanyahus tale i den amerikanske kongres, hvor han fik 58 stående bifald, betød, at han følte sig helt sikker på at kunne ignorere alle bestræbelser på at indgå en aftale med Hamas om frigivelse af gidsler, om en våbenhvile. Så Blinkens seneste mission i regionen var en fuldstændig eftergivenhed over for alt, hvad Netanyahu krævede. Som en konsekvens heraf fortsætter det helt uudholdelige folkemord. Der er rapporter om, at 20 % af hele Gazas befolkning i øjeblikket er i en tilstand, hvor de dør af sult. Og der er selvsagt rapporter om, at polio spreder sig, især blandt børn. Det er et mareridt, og det faktum, at hele verden ser på det og ikke griber afgørende ind, er ved at blive helt ... Det er sådan, at den nuværende chef for Shin Bet Ronen Bar sagde, at det, Ben-Gvir og de radikale bosættere gør på Vestbredden, bringer Israels sikkerhed i ekstrem fare. Som jøde, som israeler og som medlem af sikkerhedsstyrken frygter han, at dette truer Israels eksistens, fordi det fører til en global de-legitimering, selv i de nærmeste allieredes øjne, for slet ikke at tale om alle naboers øjne. Dette blev interessant nok bakket op af forsvarsminister Yoav Gallant, som var enig i den vurdering.

Det større billede er naturligvis, at det nu er blevet afsløret af {New York Times}, at præsident Biden allerede i

marts underskrev en ny doktrin for USA's militære atomprogram, som er fuldstændig hemmelig; den findes ikke engang som en elektronisk kopi, men kun nogle få trykte, som blev givet til meget udvalgt nationalt sikkerhedspersonale. Det, der imidlertid blev afsløret, er, at emnet for denne nye doktrin er, at USA antager, at den kommende krig vil være mod en kombination af Rusland, Kina og Nordkorea; og derfor er USA nødt til at forberede sig tilstrækkeligt på en trefrontskrig. Det blev tilsyneladende underskrevet i marts, og det sætter hele NATO-topmødet i et andet og nyt lys. Som vi tidligere har diskuteret i dette program, kom Olaf Scholz, Tysklands kansler, ud fra dette NATO-møde og sagde, at USA havde truffet beslutningen om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland, og at det var en god beslutning.

Det er klart, at det faktum, at han sagde, at USA traf denne beslutning uden deltagelse fra Tyskland – ikke fra parlamentet, ikke fra befolkningen eller regeringen – betyder, at beslutningen om at placere disse missiler der er en del af den generelle globale NATO-opstilling og USA's nye doktrin for atomar oprustning. Det ignorerer fuldstændigt Tysklands sikkerhedsinteresser og gør kun Tyskland til en fuldstændig vasal for de strategiske planer, som NATO versus Rusland og Kina tilfældigvis har fået på bekostning af Tysklands eksistens. Jeg synes, det er helt utroligt, og det faktum, at der næsten ikke er nogen debat om det i de offentlige medier eller i parlamentet. Jeg synes, vi skal bruge Den Internationale Fredskoalitions forum til at holde fokus på det og skabe den diskussion, for det handler om eksistensen og dermed faktisk om hele verden.

Så hvis vi nu ser på, hvad der er sket i Chicago i de sidste par dage, hvor der blev gennemført en fantastisk Hollywood-forestilling. Der var ingen debat, der var ingen diskussion, ingen programmatisk diskussion om, hvor landet skulle hen. Alt var orkestreret for at få folk til at glemme, at Kamala Harris i de sidste 3,5 år faktisk var en ubemærket vægblomst. Hun

sagde ikke noget, hun producerede ikke noget væsentligt. Og lige pludselig, som en kanin op af hatten, bliver hun trukket frem af denne orkestrering som det store lysende håb for det demokratiske parti. I et øjeblik hybris går hun ud fra, at hele verdens befolkning har hukommelsestab og ikke kan huske, at hun sad i regeringen i 3,5 år. Nu siger hun, at vi har brug for forandring, som om hun ikke havde været en del af alt det, der er den nuværende krise og det nuværende dilemma. Kan vi forvente noget andet af Kamala Harris, fordi hun er kvinde? Hun har tidligere sagt nogle mere »empatiske« bemærkninger om situationen i Mellemøsten. Jeg vil gerne have, at du ser denne korte video for at danne dig din egen mening, og vi skal naturligvis diskutere alt dette i løbet af dette møde.

<https://www.cbsnews.com/news/watch-kamala-harris-full-speech-at-the-2024-dnc/>, 22. august 2024 KAMALA HARRIS: Som øverstkommanderende vil jeg sikre, at USA altid har den stærkeste og mest dødbringende kampstyrke i verden, og jeg vil opfylde vores hellige forpligtelse til at tage os af vores tropper og deres familier. Og jeg vil altid ære og aldrig nedgøre deres tjeneste og deres ofre. [slut video]

ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have.

DENNIS SPEED: Jeg ville bare følge op på Marino Elseyvys præsentation, for folk, der var med i sidste uge, ved, at den tidligere FN-våbeninspektør og IAEA-inspektør Scott Ritter talte til vores møde. Jeg tror, at alle er klar over den nylige FBI-invasion i hans hjem og forsøget på at slå ned på ham og enhver uenighed om fortællingen om krigen som helhed. Tidligere i år blev Scott Ritters pas beslaglagt af udenrigsministeriet, hvilket forhindrede ham i at rejse til Rusland. Og den 12. juni blev der afholdt et krisemøde i National Press Club, som Schiller Instituttet havde sponsoreret, for at give ham mulighed for at svare. Ved den lejlighed deltog oberst Richard Black, som er med os her i dag, oberst Larry Wilkerson, tidligere stabschef for udenrigsminister Colin Powell, og Helga Zepp-LaRouche sammen

med Scott Ritter for at tale imod forsøgene på at lukke munden på ham
<<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/07/emergency-press-conference-the-danger-of-nuclear-war-is-real/>>og andre journalister.

Det mønster af undertrykkelse, der er begyndt at opstå – og der er andre; jeg tror, folk er klar over nogle af de sager, der måske endda dukker op i dag, om andre, der bliver bragt til tavshed – er af nogle blevet sammenlignet med McCarthy-tiden i 1950'erne. Men vi mener ikke, at det er helt korrekt. Man skal ikke adskille det, der foregår nu, fra den hovedkulds bevægelse mod atomkrig, som vi kommer til at høre meget mere om.

For at besejre dette apparat er det nødvendigt, at folk ved noget om dets natur og dets fortilfælde. Det, vi vil gøre her, er at vise omkring fem minutter med to talere; uddragene er omkring 30 år gamle. De kommer fra Den Internationale Menneskerettighedskommissions tribunal, som blev diskuteret for et øjeblik siden. Vi starter med Helga Zepp-LaRouche, som vil beskrive noget, der vedrører hendes mand, og derefter et kort uddrag fra Lyndon LaRouche selv om hans sag. Jeg tror, I vil se, at når man taler om ideen om undertrykkelse, så taler man om undertrykkelse af mennesker både for ideer og også på det tidspunkt, hvor de forsøger at gøre noget for at stoppe de krige, som vi alle er her for at tage fat på.

[video: fra Kommissionen til undersøgelse af menneskerettighedskrænkelser, 31. august-1. september 1995, Wien, Virginia]

. HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det vigtigste i historien er ideer; især de ideer, som bringer menneskeheden fremad, som gør livet for de kommende generationer mere menneskeligt. Man kan se det i de stater, der er styret af racisme, som jeg lige så det i Alabama, hvor Selma ville være fuld af monumenter for Martin Luther King. Jeg blev helt chokeret over at se, at det

modsatte var tilfældet.

Ser du, når der er fravær af ideer, som fraværet af borgerrettigheder, fraværet af menneskerettigheder, hvor meget elendighed det gør ved folk. For mig var den største forbrydelse, der skete for min mand, ikke, at han sad uskyldigt i fængsel. Jeg siger ikke, at det ikke var en hård tid, for det var det. Jeg kan kun sige, at folk bør føle den hjertesmerter, som også Patricia Morris gav udtryk for. Det er rigtige mennesker, det går ud over; det er ikke bare nogle tal og statistikker. Folk lider; hele deres liv bliver ødelagt. Men manglen på evnen til at få vigtige ideer til at styre historien er den største forbrydelse. Og Lyn var utrolig modig og skabte kreativt arbejde, mens han var i fængsel – jeg mener, han gjorde mere i fængslet end nogen af os udenfor, og han gjorde os til skamme. Men ikke desto mindre vil jeg kun give dig ét eksempel. I 1989 havde han allerede siddet i fængsel i næsten et år, da Europas grænser blev åbnet. Fra sin fængselscelle udformede han en stor vision: Hvordan man kunne integrere Østeuropa, Vesteuropa, Kina, hele det eurasiske kontinent; hvilket ville have været en banebrydende idé, som ville have sat hele det 20. århundredes historie på et helt nyt grundlag. For økonomisk set ville en integration af dette økonomiske område have givet muligheder og frihed til staterne i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa og de asiatiske lande. Han udformede en sådan plan, som vi præsenterede, og som nu i mellemtiden praktisk talt ligger som et alternativ på bordet i Rusland, i Ukraine og i EU.

Men fordi Lyn var i fængsel, blev denne idé ikke så effektiv, som hvis han havde været fri.

LYNDON LAROUCHE: På et tidspunkt omkring december 1981 henvendte en repræsentant for den amerikanske regering sig til mig og spurgte, om jeg ville være villig til at indlede en sonderende samtale med den sovjetiske regering. Fordi den sovjetiske regering ønskede – ifølge dem – en ekstra kanal til at diskutere tingene. Jeg sagde, at jeg ikke afviste idéen,

men jeg har en idé om dette spørgsmål om atomare missiler, der blev stadig farligere; fremskudt basering af mere præcise missiler; elektromagnetisk puls. Vi nærmer os et førsteangreb. Det ville være meget nyttigt at diskutere det, jeg foreslog i min valgkampagne i 1980, med den sovjetiske regering for at se, om de ville være interesserede i at diskutere et sådant forslag. Det kunne vise sig at være en udbytterig indledende diskussion.

Så fra februar 1982 førte jeg sådanne drøftelser med repræsentanter for den sovjetiske regering i Washington, D.C. De var nogenlunde frugtbare, men blev i sidste ende afbrudt. Kissinger og andre blev opmærksomme på denne diskussion i løbet af sommeren 1982, og deres kredse var meget imod det. Den generelle holdning var, at jeg var ved at blive for stor til mine bukser, og at jeg var nødt til at forholde mig til spørgsmålet om gæld, som nogle af disse mennesker var bekymrede for, og til spørgsmålet om strategisk missilforsvar, hvor jeg havde et forslag, som præsidenten vedtog – i hvert fald i første omgang – i form af det, der blev kendt som det strategiske forsvarsinitiativ. Da det strategiske forsvarsinitiativ blev annonceret af præsidenten den 23. marts 1983, var der mange mennesker, der var ude efter min hovedbund. Det er i hvert fald de medvirkende faktorer til, hvad der skete med mig, men det er måske ikke det hele. Der er sikkert også andre. [slut på video]

{{Slutbemærkninger:}} ZEPP-LAROCHE: Jeg synes, der blev rejst en masse meget interessante punkter; lad mig starte med FN. Jeg tror, at vi allerede er i gang med en mobilisering for at støtte [initiativet fra Chandra Muzaffar] (<https://schillerinstitute.com/blog/2024/08/05/zepp-larouche-endorses-and-calls-for-international-support-for-ungaresolution-377-uniting-for-peace/>), som I hørte via video tidligere. Han har fremsat et forslag om at bruge [FN-resolution 377, som er Uniting for Peace] (

4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/IP%20A%20RES%20377%20(V).pdf). Det er en klausul, der betyder, at hvis FN's Sikkerhedsråd sidder fast, fordi et eller flere af de permanente medlemmer hele tiden griber ind med et veto, så kan man flytte emnet til FN's Generalforsamling. Jeg ved, at flere organisationer sammen med Schiller Instituttet og IPC allerede er i gang med at kontakte FN-missioner eller bare diplomatiske repræsentanter rundt om i verden i andre lande med den idé, at det bør sættes på dagsordenen. Der vil alligevel være et møde i FN's generalforsamling i september, men jeg tror, at de sædvanlige procedurer er for bureaukratisk fastlåste, så jeg tror, at jeg vil bede Anastasia om at sætte dette initiativ på dagsordenen igen, og jeg vil gerne foreslå det som et af de konkrete forslag, der skal vedtages på dette møde i IPC, at alle skal hjælpe med at sætte dette på dagsordenen ved at holde møder med ambassadører, med missioner, med diplomater, hvor man kan; med den idé at fremme denne Chandra Muzaffar-resolution. Det ville være én ting.

Og så til spørgsmålet om omlægning af det militærindustrielle kompleks. Vi har tidligere fremsat flere af den slags forslag, og jeg tror, at det ville være en god idé, hvis vi opdaterede det og aktualiserede det og fremsatte et omfattende forslag. Det kan kun være en tilnærmelse i det første udkast, men jeg synes, det er et reelt spørgsmål. Situationen er så indlysende; infrastrukturen i USA og Europa er ved at kollapse. Mere i USA end i Europa, men i Europa er den tidligere så berømte jernbane blevet til grin, fordi ingen tog kommer til tiden. Der er oprør lige nu, fordi de skærer spor ned; hele den grønne dagsorden går i vasken, fordi de nu af budgetmæssige årsager lukker alle togene. Ideen om, at man i stedet for at militarisere Europa, som man gør lige nu, eller optrappe til et nyt atomart våbenkapløb mellem USA og Rusland, Kina og Nordkorea, hellere skal satse på en omrustning. Genopbyg USA. USA har skammelig nok ikke en kilometer hurtigtogssystem. Kina har 40.000 km og vokser. De er nu på vej til et maglev-tog med 600 km/t; de er på vej til et loop

med 1.000 km/t. De er lysår foran alt, hvad USA har, og hvis man tager hurtigtoget i Tyskland, skal man have rigtig gode knogler, for hvis man bliver rystet for meget i et sporskifte, kan man få en brækket nakke eller noget i den stil. Under alle omstændigheder tror jeg, at vi også har brug for et bedre togsystem i Europa.

Omlægning, absolut! Vi bør få folk, der er ingeniører; vi har brug for designingeniører, der hjælper og siger: »Se, hvad er kapaciteten? Hvor lang tid har vi brug for til at producere noget andet? I stedet for at have et pansret køretøj kan vi producere vogne til et hurtigtogssystem. Det har vi brug for tre måneder til.« Så tager man et andet område. Jeg tror, at det hele kan lade sig gøre. Så hvis du har nogen ekspertise, så hjælp os. Vi har brug for arbejdskraft; vi har brug for organisatorer. Lad os vedtage det som en anden handlingsplan, som tager lidt længere tid, men jeg tror, det er absolut værd at gøre.

Med hensyn til spørgsmålet om enhed i fredsbevægelsen og partierne; hvad [navn redigeret] sagde. Jeg er 100% enig med dig. Jeg vil foreslå følgende: Det er ikke sådan, at jeg ikke har forsøgt at tale med alle mulige mennesker, også fra det politiske parti [Bündnis Sahra Wagenknecht] BSW, med meget lidt resonans indtil videre. Jeg vil mene, at i betragtning af, at vi i den tidligere del af diskussionen sagde, at NATO's angreb på Kursk var en game changer, så burde det virkelig være et wake-up call. Flere optrapninger, og du vågner måske ikke op, det er virkeligheden. Rusland har sagt meget klart, at de i sidste ende ikke kun vil ramme de våben, der sendes mod dem, men også de kommandocentre, de kommer fra. Det gør Wiesbaden, Büchel, Ramstein og Stuttgart til primære mål. Hvis folk ikke vågner op til det, vil det på et tidspunkt være for sent. Så lad os lave en kort erklæring – måske på en side – efter dette møde, hvor vi peger på Kursk-angrebets skelsættende karakter, og brug den til at nå ud til alle dele af den internationale fredsbevægelse, til alle parter, der kan

kontaktes i dette spørgsmål. Lad os forsøge at skabe enighed, for jeg er enig i, at vi er nødt til at stå sammen. Vi er nødt til at »springe over vores skygge«, som vi siger i Tyskland (jeg ved ikke, om det er et kendt udtryk på engelsk). Men for at springe over sin skygge skal man lave en hel del akrobatik, i hvert fald mentalt. Jeg synes, vi skal komme ud af dette møde og virkelig være fuldt ud på opgaven. Jeg tror personligt, at faren for atomkrig nok er det eneste emne, hvor vi kan samle folk om og blive enige om, at alle andre forskelle er relativt ubetydelige i forhold til menneskeartens eksistens. I europæisk historie var Esse en vigtig filosofisk debat om, at uden eksistens er der intet. Så lad os bare gøre det, og jeg vil foreslå, at vi går ud og forsøger at tage et stort skridt fremad i bestræbelserne på at forene vores indsats internationalt.

(Som svar på et spørgsmål fra Steven Starr om muligheden for, at tyskerne vågner op og udskifter deres regering). Jeg tror, vi er godt på vej til at opnå det. Grundlæggende er Red-Street-Red line-koalitionen – det var en freudiansk smutter. En Red Light District-koalition; jeg mener Street Line-koalitionen. Det må du undskylde. Du kan se, hvad jeg synes om disse mennesker. De er godt i gang med at demontere sig selv lige nu. Og om ti dage eller mindre har man den 1. september valg i tre østtyske delstater, og jeg forventer, at mindst to af de tre koalitionspartier måske ikke engang får de 5 % [der er nødt til at være i parlamentet], og det vil have en stor indflydelse. Jeg tror, at alt er i bevægelse, så derfor opgiver jeg ikke håbet. Problemet er, at den kombination, der ville følge i Tyskland som helhed, er CDU – og der har du folk, der er mere høgeagtige: Du har Strack-Zimmermann, som er denne {Kanonenweib}[ph], som vi ville sige på tysk, jeg ved ikke, hvordan du oversætter det til engelsk. Og så har du Kiesewetter og alle disse mennesker, som er værre end den nuværende kombination. De har øje for en sort-grøn koalition. Så ville du have alle NATO-krigsmagerne i samme båd. Så jeg tror, der er brug for mere end bare at udskifte den nuværende

regering. Jeg synes, at det ser meget mere lovende ud i Østtyskland, og derfor vil jeg gerne støtte det, som [navn redigeret] sagde. Vi bør virkelig forsøge at forene os meget mere.

Så lad os gå ud af dette møde med en fuldstændig beslutsomhed om virkelig at sætte denne fare for atomkrig på den internationale dagsorden, så ingen kan komme uden om den.

Vi har meget kort tid til at undgå den fremskredne vej til katastrofe og få succes med at skabe et nyt system.

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 63, fredag den 16. august 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Hej, velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 63. møde, som kommer fra et meget vigtigt møde i sidste uge på årsdagen for atombombningen af Nagasaki. Vi havde en meget vidunderlig banebrydende diskussion med 550 mennesker fra 50 forskellige nationer over hele kloden. Det var et meget intenst møde. Jeg tror, at vi kan bruge det til dette møde i dag, hvor faren for atomkrig er blevet endnu større – hvis man kan forestille sig det. Den er blevet endnu mere intens. Vi vil bringe en masse

forskellige mennesker sammen i dag for at diskutere dette.

Ellers vil jeg gerne åbne op for Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, velkommen til jer alle sammen. I dag er en meget speciel begivenhed, fordi optrapningen til en dynamik, som hvis den fortsætter på denne bane, kun kan føre til en katastrofe, en mulig atomkrig, er kombineret med den klare bestræbelse på at lukke munden på alle mennesker, der taler imod det, og beskylder dem for at være Putin-agenter, kinesiske agenter. Og jeg synes, det er en fornærmelse mod min og de fleste andre menneskers intelligens, for hvis man ikke kan udtrykke sin absolut velbegrundede bekymring for, at en bestemt politik er en konfrontationspolitik, der ikke giver plads til forhandling og diplomati, og hvis man ikke kan formulere, at man er imod det af moralske grunde, af objektive grunde, så er vi tydeligvis ikke længere i en verden med demokrati.

Som I vil se, vil Scott Ritter kort efter mine kommentarer tale om den razzia, der fandt sted i hans hjem, og som passer ind i denne kategori. Jeg vender tilbage til det om lidt, men bekymringen er en optrapning, skridt for skridt, skridt for skridt, tættere på et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

De seneste nyheder fra forskellige aviser viser, at der i USA nu er en aktiv diskussion – måske allerede en beslutning – om at indsætte de såkaldte JASSM-missiler (Joint Air-to-Surface Standoff Missiles), som, når de er leveret til Ukraine, vil gøre det muligt for ukrainske jetfly at affyre 2.400 kg tunge missiler, som igen kan bære 1.000 kg tunge sprænghoveder med en rækkevidde på næsten 1.000 km, meget høj præcision og forbedret synlighed. Så indtil videre har det været en teknologi, som kun blev delt med meget nære allierede, og forskellige allierede har bestilt sådanne systemer. Men at

give dem til Ukraine er ikke kun for at give ukrainerne denne teknologi, men også for at påvirke den tyske beslutning om at stille Taurus-krydsermissilet til rådighed, hvilket Tyskland hidtil har nægtet, fordi de frygtede, at det ville føre til en optrapning af situationen til en mulig tredje verdenskrig.

Nu har Tyskland allerede for nylig givet ukrainerne lov til at bruge langtrækkende missiler i Kursk-operationen. Det er igen ikke noget, som ukrainerne bare har fundet på, hvilket er det, der bliver sagt, men jeg tror, det er meget klart, at indtrængen på russisk territorium i Kursk-regionen ikke ville have været mulig uden teknologisk rådgivning fra NATO; beslutningen blev efter al sandsynlighed truffet af NATO. Og det betyder, at muligheden for en diplomatisk løsning formentlig vil være udtømt i meget lang tid. Det var i hvert fald vurderingen fra Dmitry Polyanskiy, Ruslands første stedfortrædende permanente repræsentant i FN, som grundlæggende sagde, at Putin kom med et meget generøst tilbud den 14. juni, da han tilbød den eurasiske sikkerhedsarkitektur og i den forbindelse tilbød en forhandlingsløsning på Ukraine-konflikten. Så det er taget af bordet nu. Og som vi så, ødelagde mordet på Hamas-lederen Haniyeh efter min mening også muligheden for en forhandlingsløsning på Gaza-situationen, afhængigt af hvad der kommer ud af diskussionerne i dag, der involverer Qatar og Egypten med videre.

Så vi er på vej mod krig. Der er en fornyet diskussion i Tyskland om Operationsplan Deutschland, som beskrives som den absolutte indsats for at gøre Tyskland klar til krig, at planlægge snart at have 800.000 soldater transporteret i høj fart til den østlige grænse, inklusive udstyr, at forberede sig på at transportere en stor mængde sårede og krigsfanger og flygtninge fra Baltikum og Polen, at integrere det medicinske system i disse epokegørende ændringer, som Scholz talte om: Grundlæggende at uddanne befolkningen i, at i tilfælde af den kommende krig med Rusland vil sårede soldater have prioritet over normale patienter. Jeg kunne give dig mange flere

eksempler, men trommehvirvlen, indsatsen for at overbevise folk om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029 – hvorfor det skulle være i 2029, er irrelevant – men vi er nødt til på en eller anden måde at bryde med denne kurs, ellers vil det være for sent på et tidspunkt.

Jeg vil gerne sige, at vi i går havde den 15. august, og det var 53-årsdagen for en meget skæbnesvanger meddelelse fra præsident Nixon, som på den dato i 1971 afsluttede Bretton Wood-systemet og erklærede, at dollaren ville blive fjernet fra guldstandard, og at den flydende valutakurs ville erstatte de faste valutakurser, og at pris- og lønkontrol, som dybest set kan oversættes til brutale stramninger, ville blive annonceret.

Nu var min afdøde mand Lyndon LaRouche den eneste økonom, vi kender til, som absolut sagde, at hvis man fortsatte på den kurs, som var skiftet til at gå i retning af profitmaksimering og opgive sunde investeringer i den fysiske økonomi, ville det føre til en situation med en ny depression, en ny fare for fascisme, en ny verdenskrig, medmindre man ville skifte til et helt andet økonomisk system.

LaRouche var en torn i øjet på det angloamerikanske etablisement, fordi han ikke blot erkendte, hvad dette skift betød, men i de følgende mere end 40 år pegede han ved hver eneste ændring i det finansielle system på det, når det gik mere i retning af deregulering af markederne, mere profit, mere favorisering af en lille elite på toppen; og tilbød samtidig alternativer.

Det var den egentlige grund til, at da han fik succes – både med at rådgive præsident Reagan om det strategiske forsvarsinitiativ, og da hans politiske bevægelse begyndte at få valgsucces i 1986 – blev det besluttet at foretage en razzia mod vores hjem den 6. oktober 1986, hvor 400 FBI-agenter omringede vores hjem. Og som vi senere fandt ud af, havde de ordre til at dræbe, hvis tingene ville optrappes,

hvilket var hensigten. Så jeg siger, at det, der skete med min mand eller med os – vi overlevede det heldigvis – var et forvarsel om, hvad der sker med mange mennesker nu. Man kan bruge Martin Niemöller-citatet om, at de først kom efter sigøjnerne, så kom de efter socialdemokraterne, så kom de efter jøderne og så efter mig, men så var der ingen tilbage til at forsvare mig. Hvis folk havde forsvaret det, der skete mod min afdøde mand, var vi nok ikke kommet dertil, hvor vi er i dag. Så med det i tankerne, og hvad der er på spil, hvor det ville være så let for verden at komme ud af denne krise ved at gå tilbage til en amerikansk udenrigspolitik, som var forbundet med de stiftende fædre, med John Quincy Adams, som sagde, at USA's formål ikke er at tage til udlandet og jage udenlandske monstre, men at danne en alliance med absolut suveræne republikker og arbejde sammen: Denne politik kunne meget, meget nemt genoplives i dag.

Så jeg tror, at vi nu vil høre om alle de kriser, der udfolder sig i dag, men også om eksistensen af et nyt system. Og hvis vi kunne overbevise nok mennesker i USA om at stoppe denne geopolitiske konfrontation og bestræbelserne på at bevare overherredømmet – hvilket alligevel ikke er muligt længere, fordi en multipolær verden allerede har udviklet sig – ville det være meget let at gå i retning af at danne et nyt paradigme. Og jeg vil gerne sige, at BRIKS+ tilbyder samarbejde med hvem som helst, og jeg tror, vi er nødt til at udforske en reel løsning på krisen, hvilket ville betyde en løsning på finanskrisen; det ville betyde at opgive geopolitik og erstatte det med samarbejde mellem suveræne nationer [lydtab 13:19-13:26] og [de fem principper for fredelig sameksistens. Så lad os gå ind i en dialog med tanken om, at vi måske kun har meget kort tid til at undgå en kurs, som er ekstremt, ekstremt langt fremme på vejen mod katastrofe. Så det var alt, hvad jeg ville fortælle jer i begyndelsen.

Under diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Både du, Ray, og Scott har peget på, at

Tyskland kunne være det land, der kunne stoppe dette, hvis borgerne havde modet til at modsætte sig denne politik. Scholz erklærede efter NATO-topmødet, at USA havde truffet beslutning om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland. Hvis det sker, vil det gøre Tyskland til affyringsrampe, slagmark og atomgrav, for der vil ikke være noget tilbage af Tyskland, hvis det nogensinde kommer til en atomkrig. Og jeg vil gerne opfordre jer begge til at blive ved med at hjælpe mig med at vække det tyske folk. Det har I begge gjort. Scott, du lavede især en meget flot video ved at kritisere den tyske missilbeslutning, da (Scholz) dækkede hans hoved, øjne og ører til. For hvis tyskerne vågnede op, ville det virkelig gøre en forskel. Og du sagde det i forbindelse med Nord Stream-rørledningen. Lige nu har *Wall Street Journal* rapporteret, at »Åh! Zelenskyj var den, der gav ordren, eller han kendte til den.« Og den tyske tidligere BND-CIA-chef sagde: »Åh nej, det er nu et russisk falsk flag, for de er perfekte mestre i at lave falske flag.« Så jeg vil gerne bede jer begge om at blive ved med at hjælpe mig med at bringe lys over den sag. For meget afhænger af det.

Video: Helga LaRouche interviewes i programmet 'Dialogue Works'

Ikke korrekturlæst

Af Steven Carr

22. august 2024 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche blev interviewet i omkring en time på »Dialogue Works«-udsendelsen, med værten Nima R. Alkhorshid den 22. august, hvor hun satte det

krigsgale NATO's komplette vanvid i kontrast til de store muligheder, som BRIKS-nationerne, Kinas Bælte- og Vej-Initiativ og det store potentiale i et mere forenet Globalt Syd frembyder. Fru Zepp-LaRouche advarede om, at Ukraines nylige bevægelser ind på russisk territorium bliver brugt til at fremtvinge Ruslands reaktion og dermed miskreditere Rusland og bevise, at der ikke er nogen »røde linjer«. Vesten udviser en mental sygdom og leger vildt med militært blær, men de risikerer total ødelæggelse af verden. Vesten leder aldrig efter en løsning, men skubber bare til alle grænser.

Om spørgsmålet om atomkonflikter sagde hun, at Kina har en "ingen førstegangsb brug"-doktrin, og at Rusland gentagne gange har sagt, at det kun ville bruge atomvåben, hvis nationen blev truet. Men USA har aldrig overvejet at begrænse sig selv på dette område og har faktisk indsat atomvåben på europæisk jord med stor selvfølgelighed. Krig er ikke længere et tabubelagt emne. Folk har glemt ødelæggelsesniveauet fra Anden Verdenskrig. Men at forberede en angrebskrig burde være en forbrydelse. Disse krigsplaner afslører en mental forstyrrelse. Tyskland er ivrig efter at sende endnu flere våben til Ukraine, og alligevel taber landet mere end noget andet EU-land. Den tyske koalitionsregering er til grin i hele Europa. Tysklands kansler Olaf Scholz stod der »som et skolebarn« sidste år, da Biden offentligt truede med at ødelægge de russisk-tyske Nord Stream-rørledninger. Først løj de vestlige medier om, at Rusland var skyld i eksplosionerne den 26. september 2022, og nu lægger de skylden på Ukraine. Så hvorfor skulle Tyskland hjælpe Ukraine? Tysklands økonomi er i frit fald. Det historiske mål med det geopolitiske spil er at splitte Tyskland og Rusland. Men om få uger er der lokalvalg i den østlige del af Tyskland, og koalitionsregeringen i Berlin vil lide et knusende nederlag.

James Baker III havde lovet ikke at udvide NATO i 1990, og der var endda mulighed for, at Rusland ville slutte sig til Vesten. Putin talte til det tyske parlament i 2001 med stor

optimisme med hensyn til økonomisk og kulturelt samarbejde. I 1988 promoverede Lyndon LaRouche korridorer for økonomisk udvikling, men Bush, Thatcher og Mitterrand saboterede det. Den neokonservative Mike Chung presser Taiwan til at »lære af Ukraine« og angribe infrastrukturen på det kinesiske fastland. Men det eneste valg er at slutte sig til BRIKS, Bælte- og Vej-Initiativet (BRI) og det Globale Syd. I juli blev Ungarns premierminister Viktor Orbán EU's roterende leder og tog straks til Ukraine, Rusland, Kina, Washington og mødtes derefter med Trump i Florida. Helga Zepp-LaRouche advarede om, at Europa var i krise og var ved at miste sin sociale sammenhængskraft. Hun promoverede en ny sikkerhedsarkitektur i traditionen fra den westfalske traktat, som hun sagde var begyndelsen på international lov. Mennesker har fornuft og kan løse vanskelige problemer.

Dialogue Works spurgte fru Zepp-LaRouche, hvorfor Rusland skulle ønske at angribe Tyskland? Hun svarede, at hvis Vesten vedvarende optrapper spændingerne og skubber til enhver rød linje, så kan det komme til krig. Men fire dage efter, at krigen startede i Ukraine, tilbød Putin at forhandle sig frem til en afslutning på kampene. Nyhedsrapporterne i Vesten er så korrupte, at folk er tvunget til at lede efter nye kilder i det Globale Syd eller endda på de sociale medier. I 1975 foreslog Lyndon LaRouche vandudvikling i hele Sydvestasien. Kina har allerede gjort et ørkenområde på størrelse med Tyskland grønt i sit nordvestlige område. Området fra Indien til Middelhavet havde stor rigdom i Silkevejens periode, og nu slutter disse områder sig til BRIKS. Vores Oase-plan giver regionen håb. Områdets unge skal ikke tænke på hævn, men på at blive lærer eller yde andre bidrag til samfundet. Næste år er det 70 år siden, at den Alliancefrie Bevægelse holdt sin Bandung-konference. Kina løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom, og nu tilbyder BRI det samme til verden. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, så det har brug for mindst 1 milliard nye job, ellers vil folk fortsat risikere deres liv som migranter i forsøget på at overleve. Zepp-

LaRouche sagde til »Dialogue Works«, at det burde invitere gæster fra Brasilien, Indonesien, Sydafrika, Indien og mange andre lande og spørge dem, hvad deres behov og forhåbninger er. Vi er nødt til at forholde os til hele verden, for vi løser ikke problemerne i bare et enkelt område.

Link til video her: <https://x.com/i/broadcasts/1MnXnDoMrbNGO>

Den, som guderne vil ødelægge, gør de først gal

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 21. august 2024

STEPHAN OSSENKOPP: Hej og velkommen til en ny udgave af vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 21. august 2024. Mit navn er Stephan Ossenkopp, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag. Jeg afløser Harley Schlanger, som I er mere bekendt med som vært for dette show. Hvis du gerne vil deltage i programmet, kan du sende dine spørgsmål eller kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, det er dejligt at have dig med. Beskriv din vurdering af den aktuelle strategiske situation. Vi har to meget farlige brændpunkter: Det ene er den lejesoldat-ledede, lejesoldat-inficerede indtrængen i Kursk-regionen i Rusland, og Zelenskyj, Ukraines wanna-be-præsident, der opfordrer til, at

NATO sender meget kraftigere våben, så han kan slå dybt ind på russisk territorium. Og den anden er selvfølgelig den stigende beskydning frem og tilbage mellem Israel og Hizbollah og andre styrker i Sydvestasien. Kan du give os en fornemmelse af, hvad disse brændpunkter betyder? Vi ved selvfølgelig alle, at de ikke er isolerede – de er en del af en meget større konflikt mellem en smuldrende vestlig elite og et andet system på vej op, nemlig BRIKS, som de fleste lande i det Globale Syd er ved at blive tiltrukket af. Hvad er din opfattelse af den nuværende situation?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg har allerede sagt mange gange, at de næste tre til seks måneder nok er de farligste i menneskehedens historie, dybest set indtil USA's nye præsident er indsat, fordi jeg tror, det er en periode, hvor visse kræfter måske vil sikre sig, at præsidenten er den rigtige, hvad det så end betyder i den nuværende konstellation i USA.

Jeg synes, at situationen i Sydvestasien er helt forfærdelig, fordi Blinkens såkaldte penduldiplomati som forventet ikke førte til noget. Han rejste og havde dybest set kapituleret over for Netanyahu, som synes at være fuldstændig fast besluttet på ikke at indgå nogen aftale med Hamas, ingen våbenhvile, ingen politisk løsning, og på at forlænge krigen så længe som muligt. For hver gang der ser ud til at være håb om en aftale, denne gang formidlet af Qatar og Egypten, skifter han kurs og siger nu, at Israel, IDF, under ingen omstændigheder vil lade porten mellem Gaza og Egypten være ubevogtet, og endda en linje gennem Gaza i midten. Det er naturligvis helt uacceptabelt for Hamas, så nedslagtningen fortsætter. Og det er uudholdeligt, at dette foregår, og at hele verdenssamfundet tilsyneladende ser til, uden at der gribes effektivt ind, hvilket jeg tror er grunden til, at man forsøger at få FN-resolution 377V til at træde i kraft, hvilket betyder, at hvis FN's Sikkerhedsråd ikke kan løse situationen, så skal den forelægges for FN's Generalforsamling. Det forslag er efter min mening mere

påtrængende end nogensinde.

Situationen omkring Ukraine og invasionen af Kursk-regionen tror jeg er en kortsigtet indsats, som mange kommentatorer siger, for at Ukraine kan demonstrere over for Vesten, at de stadig er i stand til at starte en offensiv. Det betyder ikke noget. Hvis man ser på kortet, er det bare et lillebitte område ved Ruslands grænse, og en italiensk militæranalytiker sammenlignede det med Wehrmachts offensiv i 1944, og det synes jeg er værd at overveje. Det førte ikke til nogen sejr for Wehrmacht, men forlængede blot krigen i en meget kort periode.

Jeg tror, at det kortsigtede potentiale for en optrapning eksisterer. Flere britiske tænketanke siger, at vi ikke skal være bange for en optrapning, og de mener dybest set, at der ikke er nogen »røde linjer«, at det faktum, at Putin endnu ikke har reageret ved at smide atomvåben mod Ukraine, er beviset på, at der ikke er nogen røde linjer, og at den vedvarende bekymring for en optrapning blot er en måde at udøve selvfafskrækkelse på. Jeg tror, det er typisk britisk geopolitisk tænkning. Jeg er mere bekymret for den generelle tilstand i verden, især i Tyskland.

Der er en ny udvikling, som jeg synes, vi skal reflektere over, og det er, at Biden ifølge *New York Times* måske allerede i marts skrev under på en ny amerikansk atomar strategisk doktrin, som er tophemmelig: Den er så hemmelig, at den ikke engang findes elektronisk, kun angiveligt nogle få trykte eksemplarer, som er blevet givet til nogle af de mest betroede nationale sikkerhedseksperter og medarbejdere. Men det antages, ifølge disse meget begrænsede rapporter, at USA skal være forberedt og forberede sig aktivt på den samtidige atomare konfrontation med Rusland, Kina og Nordkorea. Årsagen er angiveligt, at de forventer, at det kinesiske atomare arsenal i løbet af få år vil matche Ruslands, og at USA er nødt til at imødegå det.

Jeg tror, at dette er kombineret med en anden interessant

afspejling af den strategiske debat i USA, nemlig en artikel i *Foreign Policy* eller *Foreign Affairs*, et af de magasiner, der er tilknyttet Council on Foreign Relations, hvor der står, at USA bør trække sig ud af Europa, men at der skal bruges hårde ord for at overbevise europæerne om, at de selv skal finansiere opgraderingen af deres militære magt, og at der ikke er nogen fare for, at Rusland har til hensigt at overtage europæiske lande – hvilket er en forfriskende indrømmelse af sandheden – så jeg tror, at alt dette afspejler det faktum, at – hvad betyder det, hvis USA tilsyneladende siden marts har en atomar doktrin, som antager, at der snart, om få år, sandsynligvis vil komme en atomar konfrontation med Rusland, Kina og Nordkorea samtidig, og at USA er nødt til at forberede sig på det.

Det dokument blev underskrevet allerede i marts. Det sætter kansler Scholz' beslutning om at acceptere USA's beslutning om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026 og frem i et lidt andet lys: For det er naturligvis en del af forberedelserne til en kommende atomkrig. Og der er lige nu en meget interessant artikel i *Berliner Zeitung* i dag, som siger, at disse mellemdistancemissiler måske er forberedelsen til et halshugningsangreb mod Rusland.

Jeg tror, at det kræver meget mere analyse, men jeg mener ikke, at disse langtrækkende eller mellemdistance-missiler bør placeres i Tyskland, fordi det sætter Tyskland i en position, hvor det kan blive et mål. Jeg mener, at vi virkelig er nødt til at have en seriøs strategidiskussion i alle lande på planeten, og den bør starte med ideen om en udelelig sikkerhed, at man ikke kan sikre en del af arbejdet og sætte andre dele af verden i fare, ikke i en tid med atomvåben. Så min konklusion på alt dette er, at vi har påtrængende brug for en diskussion: Hvad er egentlig de enkelte landes reelle nationale sikkerhedsinteresser? Og jeg kan kun fortælle dig, hvad min overordnede konklusion er – jeg har foreslået dette for lang tid siden med ideen om en ny global sikkerheds- og

udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert enkelt land på planeten. Jeg tror, at vi er for tæt på en utilsigtet atomkrig, eller at tingene går helt galt: Se på de vedvarende provokationer. Så sent som i dag blev det rapporteret, at der var det største antal droneangreb rettet mod Moskva; tilsyneladende blev de alle slået tilbage, og ingen af dem gjorde nogen skade. Men der sker skridt for skridt den ene optrapning efter den anden, og jeg tror, at vi er nødt til omgående at gå i en anden retning.

OSSENKOPP: Infrastruktur, og især energiinfrastruktur, er selvfølgelig en del af en national sikkerhedsinteresse, og det bringer os til et spørgsmål fra en fast seer, som siger: »Fru LaRouche, hvad mener du om den seneste historie om Nord Stream-rørledningerne? Det lyder som endnu et eventyr. Vil Tyskland virkelig skære ned på midlerne til NATO-operationen i Ukraine?«

ZEPP-LAROUCHE: Ikke med den nuværende »gadelygtekoalition«, som ser ud til bare at være et talerør for Washington og London. De har ingen egen vilje, ser det ud til. Der er et voksende oprør blandt befolkningen mod denne regering. Selv *Bildzeitung*, den tyske tabloidavis, har i dag flere sider, hvor de giver udtryk for, at denne regering må gå, hvad det så end betyder. *Bildzeitung* udgiver normalt kun sådanne linjer, hvis det er i den ene eller anden fraktion af de atlantiske magters interesse.

Jeg synes, at Nord Stream-historien er ved at blive meget interessant, for uanset hvad grunden var, så udsendte de tyske myndigheder denne historie om den såkaldte ukrainske dykkertræner, som angiveligt gjorde det hele fra en sportsyacht. En normal dykker kan ikke dykke ned på 80 meters havdybde og anbringe sprængstoffer på rørledningerne. Man har brug for et trykkammer, man har brug for helt andet udstyr. Så jeg tror ikke, at den historie er særlig troværdig.

Mere interessant er det, at *Wall Street Journal* havde

historien om, at det kom fra en fest, hvor den tidligere chef for Ukraines militær Valerii Zaluzhnyi drak, og så besluttede et par officerer, at Zelenskyj var enig i det. Så fandt den hollandske efterretningstjeneste ud af det og fortalte det til CIA. CIA bad Zelenskyj om at stoppe det; Zelenskyj fortalte det til Zaluzhnyi, som ikke var enig i det. Jeg synes, at alt dette lyder meget usandsynligt. Men det faktum, at Hanning, den tidligere chef for den tyske udenrigsefterretningstjeneste, BND, derefter kom ud og sagde, at dette blev besluttet på højeste niveau mellem den polske præsident Andrzej Duda og Zelenskyj. Det skaber nu alle mulige interessante reaktioner, og en af dem er, at Alice Weidel, formand for AfD-partiet, kræver, at hvis det er tilfældet, så skal Ukraine betale erstatning til Tyskland for den enorme økonomiske skade, som ødelæggelsen af rørledningerne har medført. Jeg mener, den tyske økonomi er i frit fald, så skaden er ikke kun de faktiske omkostninger ved den manglende gas fra rørledningen, men det geostrategiske skift, der var resultatet af det – nemlig at adskille Tyskland fra Rusland, hvilket man kan hævde er USA's langsigtede geostrategiske interesse. Det har forårsaget et frit fald i hele den tyske økonomi, så omkostningerne er faktisk meget, meget højere.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov krævede, at der nu skulle foretages en seriøs undersøgelse, fordi russisk ejendom tydeligvis også blev beskadiget. Så efter min mening er minimumskravet, at vi får en reel undersøgelse. Sahra Wagenknecht fra Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW) har nu krævet en officiel parlamentarisk undersøgelse. Hun er medlem af parlamentet, så jeg tror, det vil ske, og det vil være meget godt, fordi al infrastruktur i hele verden er i fare, hvis dette ikke bliver undersøgt, hvilket var et argument, der blev fremført mange gange af Kina. For disse rørledninger i Baltikum er blot nogle få ud af mange rundt omkring i verden.

Så for mig er Seymour Hersh's argument (at USA gjorde det – red.), stadig det mest sandsynlige, fordi han har givet så

mange tekniske detaljer, og jeg har ikke hørt fra nogen andre af de såkaldte afsløringer, der kan matche det.

OSSENKOPP: Vi har flere spørgsmål på vej, og et af dem er et meget interessant, grundlæggende spørgsmål om intelligens og sandhed. Det er fra en logaritmisk litterær baggrund, og spørgeren siger: »Jeg har stor beundring for LaRouche-organisationens arbejde. Mit spørgsmål er, hvordan I analyserer store strategiske skift og udviklinger, for eksempel det ukrainske angreb på Kursk-regionen? Der er mange modstridende oplysninger om det. Hvordan afgør du, hvad der er ægte, og hvad der er misinformation? Og tror du, at det er et seriøst gennembrud i NATO's krig for at vælte Putin?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår den sidste del af spørgsmålet, så tror jeg det ikke, for Rusland har indtil videre, selv om krigen i Ukraine nu er mere end to år gammel og blodig og forfærdelig, ikke slået til med fuld kraft. Jeg tror, at Putin har vist en klar intention om ikke at lade denne konflikt komme ud af kontrol. Jeg tror, at de anerkender forsøget på at inddrage Rusland i noget, som man kan give Rusland skylden for, for derefter at fremmedgøre mange lande i det Globale Syd, som sympatiserer med Rusland. Så den mulighed ser jeg slet ikke.

Jeg synes, der er en anden meget interessant ting, og det er, at flere amerikanere – jeg tror, professor John Mearsheimer har den mest interessante, nemlig at gå ind i årsagerne til, at krigen i Ukraine fandt sted. I Tyskland må man ikke engang tænke det. Hvis man siger, at der er en forhistorie før Ukraine-krigen, risikerer man at blive straffet på alle mulige måder. Men jeg tror, at det endnu ikke er forbudt at citere en amerikansk professor, nemlig professor Mearsheimer. Og jeg vil ikke gentage dette argument af de grunde, jeg lige har sagt, men jeg vil gerne henvise vores seere og lyttere, nemlig dig, til selv at gå ind på [Mearsheimers blog](#) og se på den lange forhistorie, han giver om årsagerne til denne krig, og NATO's udvidelse, der er Ruslands sikkerhedsinteresser, som er de

mest oplagte. Men gå ind på Mearsheimers artikel og se den selv.

Det, vi normalt gør, er først og fremmest, at når man ser på et lands hensigter, hvis man vil vide, hvad hensigten er, så må man tage hele historien, historien, en nations selvidentitet i betragtning; naturligvis de nuværende regeringer. Men også inddæmningerne, begrænsningerne, økonomisk, militært, politisk, kulturelt. Og så tror jeg, at man kan lave en prognose. Typisk er for eksempel det, min afdøde mand Lyndon LaRouche gjorde i 1960'erne, som stadig imponerer mig i dag, hvor han erkendte, at fremkomsten af rock-drugs-sex-modkulturen ville være den langsigtede erosion af produktiviteten i den amerikanske økonomi.

Hvis man ser på 1960'erne, er der mig bekendt ingen, der har haft en lignende analyse, for det var dengang, hvor »flower power« og hippier var ekstremt »cool«, som man ville sige i dag. Folk syntes bare ikke, at der var nogen særlig fare ved det, det så meget sympatisk ud. Du ved, »flower power«, folk med blomster i håret, hvad kunne der være så skadeligt ved det? Men jeg tror, at Lyndon LaRouche erkendte, at kombinationen af stoffer naturligvis har en meget forfærdelig indvirkning på folks erkendelsesmæssige potentiale, at rock er kulturens bestialitet, at sindet bedøves, at den seksuelle såkaldte revolution ændrer identiteten af, hvad menneskelige relationer betyder, og han erkendte, at det ville have en meget ødelæggende indvirkning på økonomiens langsigtede produktivitet, fordi det ville have en tendens til at sænke befolkningens kognitive potentiale.

I dag kan vi se, at det er gået helt galt. Man ser på selvmordsraten blandt unge mennesker, stofmisbrug, det generelle kollaps af ekspertise inden for uddannelse og viden. Og så ser man på fortsættelsen af det paradigme, som blev sat i gang i 1960'erne, som i dag er det komplette, alt går, ingen standard, ingen regler længere i den sociale struktur; jo mere skørt, jo bedre, jo flere køn, jo bedre. Jeg tror, at man ved

at evaluere den samlede kulturelle påvirkning af et samfund faktisk kan se, om der er en vis tendens til at frigøre det kreative potentiale i befolkningen, eller om det mindsker det og holder det tilbage. Der er alle disse faktorer, men jeg tror, at nøglen altid er en så omfattende, kulturel evaluering. Og så kan man faktisk afgøre, hvilken retning visse udviklinger tager.

OSSENKOPP: Du kan også gå ind på [hjemmesiden](#) for vores nyhedstjeneste, som Helga og jeg arbejder på dagligt, og du kan få en supplerende kopi i digital form, og så kan du holde dig opdateret.

Vi har et spørgsmål fra en amerikansk kontakt, som siger: »De sidste to møder i Den Internationale Fredskoalition har været inspirerende. Hvordan kan vi øge rækkevidden af det vigtige arbejde, I udfører? Jeg mener, at undertrykkelse af ytringsfriheden gennem censur og desinformation er den største trussel mod Amerika og underminerer det arbejde, I udfører. Hvordan bekæmper vi det?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at jo flere organisatorer og jo flere frivillige, der reagerer på det, du siger, desto bedre. For selvom det er helt rigtigt, at vores arbejde bliver undertrykt – det har vi mange, mange eksempler på – så tror jeg, at det nemmeste er, at alle, der ser dette program og andre ting, vi laver, som IPC-mødet hver fredag, deler det med alle deres kontakter og lister på de sociale medier, og det tror jeg ville hjælpe meget. For hvis du lægger det ud på alle de forskellige platforme, hvis alle gør det, så tror jeg, at vi kan skabe noget af en sneboldeffekt.

Måske er der andre muligheder. Du kan give en donation, vi kan købe reklamer (det har vi ikke prøvet endnu). Men jeg synes, at du skal blive arrangør, hvis du synes, at det arbejde, vi udfører, er vigtigt, så vær med! Det er mit bedste råd. Og vi finder mange fælles aktiviteter.

OSSENKOPP: Der er en person, som faktisk identificerer sig selv som en tidligere fredselser fra 1960'erne, eftersom du lige har talt om hipsterne og »flower power«-generationen. Og han siger: »Jeg var ikke enig med LaRouche i alt, men han lagde i det mindste aldrig fingrene imellem, når han afslørede oligarkiets onde hensigter. I dag hører jeg mere og mere snak om oligarkiet og milliardærene end nogensinde før. Det ser ud til, at LaRouches budskab om det Britiske Imperium og dets forpligtelse til malthusiansk befolkningsreduktion er ved at trænge igennem.«

ZEPP-LAROUCHE: Det synes jeg også. Jeg har i de sidste par dage og uger haft flere oplevelser, hvor jeg talte med en institutionel eller politisk kontakt, og de nævnte selv, at LaRouche havde fuldstændig ret, at han så og lød meget underlig på det tidspunkt, men at han bare havde et ekstremt profetisk syn, både på opløsningen af det neoliberale, vestlige system, som tydeligvis viser mange tegn på nød; men også at hans ideer bliver taget op ganske synligt og genkendeligt af BRIKS-landene, af landene i den Globale Majoritet i deres bestræbelser på at opbygge et nyt økonomisk system.

Så jeg kan kun sige, at det bedste, du kan gøre for din egen skyld, er at gå ind på [EIR's hjemmeside](#), gå ind på [LaRouche Legacy Foundation](#) og dens [LaRouche-bibliotek](#) og selv læse nogle af artiklerne eller se videoerne af de taler, han holdt: Nogle af dem er så absolut, betagende aktuelle, at man næsten skulle tro, at han holdt dem i går ved at beskrive nutidens problemer.

Så jeg tror, at i betragtning af at han har leveret løsninger, som stadig er de mest oplagte til at afhjælpe krigsfaren, den økonomiske depression, faren for et finansielt sammenbrud; og så sent som i dag kom [Russ og Pam Martens' hjemmeside](#) »Wall Street on Parade« ganske interessant igen med ideen om, at den eneste måde, hvorpå man kan stoppe derivatboblen fra at eksplodere, er ved at gå tilbage til den oprindelige Glass-

Steagall Act-bankopdeling fra Franklin D. Roosevelt. Det er tilfældigvis den første af Lyndon LaRouches »fire love«, og disse fire love er absolut tiltrængte, hvis vi vil forhindre en eksplosion. Men mere fundamentalt, læs LaRouche: Den er så rig på historisk, filosofisk, strategisk og kulturel visdom – du vil ikke fortryde det.

OSSENKOPP: Hvis du ikke ved, hvor du skal starte, så tag hans bog There Are No Limits to Growth] i hans [Collective Works, Vol. I], som jeg synes er et godt udgangspunkt, især også for tidligere repræsentanter for 1960'ernes flower-power.

Vi har en person, der skriver i chatten under pseudonymet »Quanta Down Light«, og spørgeren spørger: »Hvad er dine tanker om Kamala Harris med hensyn til at håndtere udfordringer med fred og det militærindustrielle kompleks? Vil hun give efter for den amerikanske krigsøkonomi?«

ZEPP-LAROUCHE: Kamala Harris var stort set i baggrunden i de sidste tre et halvt år. Man kunne ikke høre noget fra hende, man så ikke meget. Nu er hun pludselig den lysende stjerne i horisonten på grund af Bidens tilstand, eller snarere det faktum, at baglandet besluttede at skille sig af med ham. Du finder Kamala Harris overalt, på reklametavler, i videoer og i det hele taget i en enorm mængde. Cirkus Maximus er i gang i Chicago lige nu. Lad os se, om dette momentum kan fastholdes. Men jeg tror, det er meget tydeligt, at det var de store donorer, Wall Street og det militærindustrielle kompleks, der besluttede sig for at droppe Biden og trække hende op og skubbe hende i forgrunden. Så mulighederne for, at hun vil gøre meget anderledes end Biden-administrationen gjorde før, har jeg slet ikke noget håb om.

Og jeg har mere håb om, at der er uafhængige kandidater lige nu, som har en ganske voksende styrke: Den ene er Diane Sare, som stiller op til det amerikanske senat i New York, og Jose Vega, som stiller op til kongressen i Bronx CD15. Jeg tror, det er stemmer, som i den nuværende krise er meget, meget

vigtigere, fordi de giver ideer til, hvordan vi kan komme ud af krisen. Jeg synes også, det er ret interessant, at Robert F. Kennedy, Jr. som tydeligvis ikke tror, at han har en chance for at vinde præsidentposten, dog kom med en udtalelse om, at hvis han blev præsident, ville han straks indkalde til en ny Bretton Woods-konference, som ville organisere en konference for et nyt Bretton Woods, der giver lige fordele til alle nationer, ikke som det første, der kun favoriserede de såkaldte industrialiserede nationer på bekostning af de såkaldte udviklingslande.

Det er nyttigt, at han bringer det på bane, for det er et emne, som hidtil kun vi og LaRouche har talt om, og nu læser jeg, at han overvejer at slutte sig til Trump – det kunne være et betydeligt marginalt skift. Jeg synes, det er meget interessant. Men hvad angår Mellemøsten, tror jeg, at alle disse kandidater har brug for en snarlig forbedring.

Men jeg tror, at USA kræver, at mange mennesker i USA minder sig selv om, at USA blev grundlagt som en republik og ikke som et imperium. Det, som oberst Lawrence Wilkerson sagde på Den Internationale Fredskoalitions møde den 9. august, giver stadig genlyd i mit sind og mine ører, da han sagde, at alle imperier går under i sidste ende, men han sagde, at USA er det første, som har potentiale til at gå under med den, hele verden. Og det var en hurtig, chokerende og meget stærk udtalelse. Så jeg tror, at behovet for, at folk i USA tænker tilbage på deres oprindelse som republik, er mere påtrængende end nogensinde.

OSSENKOPP: Så hvis du vil undslippe Cirkus Maximus, som Helga lige har beskrevet, det demokratiske partis klovneshow, så kan du gå ind på X-konti for Diane Sare eller Jose Vega. Du kan sætte det ind eller for Jose Vega. Jeg tror, Diane når de 15.000, og Jose Vega endda de 80.000. Lad os tage det op, og der er masser af meget interessante interventionsvideoer at se.

Nu har vi endnu et spørgsmål; vi kan klare et eller to spørgsmål mere. Det ene kommer fra Ungarn, og det lyder: »Når økonomien i mange af EU-landene vedvarende går nedad, og regeringskoalitioner bliver mere og mere upopulære, ser du så et skift væk fra enstemmighed i Den Europæiske Union? Vil borgerne i Europa vedvarende tolerere at finansiere en krig, som ikke kan vindes? Forventer du en optrapning for at straffe Ungarn og Viktor Orbán, som kommer fra EU?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at retfærdigheden i systemet er, at hver af disse politikker, som tydeligvis er skadelige og ubehagelige, normalt har en meget sund tilbageslagseffekt. Så jeg tror, at EU's indsats, især [EU-Kommissionens formand] Ursula von der Leyens indsats for at straffe premierminister Orbán, har en af disse tilbageslagseffekter: Nemlig at det viser alle de andre lande, som Slovakiet, selv Georgien (som ikke er med i EU, men er en del af Østeuropa), Bulgarien, men også i Italien og andre lande, at folk holder øje med dette, og jeg tror, at det underminerer EU's sammenhængskraft, og når man ser, at EU-Kommissionen så tydeligt bruger sin formodede magt til at straffe EU's egne medlemmer, så tror jeg ikke, at det er demokrati. Jeg synes ikke, det er demokrati. Det fremmer ikke samhørigheden i EU, det gør det stik modsatte.

Jeg tror, at Frankrig stadig er i kaos. De har endnu ikke været i stand til at danne en regering. Jeg tror, at Mélenchon forsøger at få Macron afsat – jeg tror ikke, at det kommer til at fungere, men det viser, at Frankrig er et kaos.

Den tyske regering er så upopulær, at man ikke kan tro det. Folk har virkelig fået nok af denne regering. Og om mindre end to uger er der valg i tre østtyske delstater, hvor »Gadelys«-koalitionspartierne [SPD, FDP og De Grønne] forventes at løbe panden mod muren. Og AfD og Wagenknecht-partiet vil sandsynligvis gå markant frem. Så det vil få betydning, ikke kun i de tre delstater, for det vil gøre enhver regering umulig uden enten AfD (hvilket de siger, at de ikke vil) eller Wagenknecht-partiet. Og Sahra Wagenknecht har gjort det til en

betingelse at ændre politikken over for Ukraine og Rusland. Så jeg synes, det bliver meget, meget interessant, og jeg forventer, at der vil ske et skift med det valg.

Og jeg tror ikke, at EU vil være sådan her ret længe, for der vil være centrifugale tendenser hos folk, som mener, at det ikke er i EU's interesse bare at være et supplement til anglofæren.

OSSENKOPP: Det sidste spørgsmål, jeg vil stille, er fra en kontakt i Libanon, som spørger: »Er Pakistan med i Shanghai Cooperation Organization eller BRIKS? Jeg er overbevist om, at omstyrtelsen af Imran Khan var et State Department-CIA-MI6-regimeskifte. Hvorfor er der stadig så lidt afsløring af dette?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, du har ret i den analyse. Der er faktisk flere internationale stemmer, der har sagt det, og som faktisk sætter kuppet i Pakistan i samme kategori som kuppet mod Sheikh Hasina i Bangladesh. Og mens vi på det strategiske niveau lige nu ser en utrolig indsats for at bevæge sig mod landene i BRIKS, de lande, der ønsker at blive en del af BRIKS, har man faktisk finansiell krigsførelse og farverevolutionsagtige destabiliseringer. Men jeg tror ikke, at det vil ændre tidens trend, for det er som om, at enhver sådan bevægelse, ethvert sådant skridt vil blive anerkendt af et voksende antal lande. Jeg kan nævne som eksempel, at Burkina Faso, Niger og Mali lige har protesteret til FN over, at Ukraine støtter terrorister i deres egne lande! Det er en ny udvikling, og jeg tror, at den offentlige bevidsthed om sådanne geostrategiske manøvrer vil blive mere indlysende.

Jeg ville dog ikke fortælle dig min dybeste overbevisning, hvis jeg ikke sagde, at vi befinder os i den farligste periode i menneskehedens historie nogensinde. Jeg tror, at vi kan udslette os selv gennem en atomkrig, og det er derfor, vi er nødt til at blive ved med at opbygge en fredsbevægelse. Vi må forene fredsbevægelsen: Kom til vores ugentlige diskussion i

Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17.00 dansk tid, kl. 11.00 amerikansk østtid, og vær med til det. Hjælp os med at få det til at vokse, for det er der, vi diskuterer alternativer, og hvad vi skal gøre for virkelig at forhindre den største katastrofe, der kan opstå, nemlig en atomar tredje verdenskrig.

Vi bør bevare vores optimisme: Jeg tror, at den menneskelige art i bund og grund er god. Jeg tror, at potentialet for at finde en løsning på kreativitets- og fornuftsniveau bestemt er til stede, men det kræver en masse mennesker med god vilje, mennesker, der vil organisere sig og slutte sig til vores kræfter. Det er det, jeg vil bede jer om at gøre.

OSSENKOPP: Og hvordan du kan blive medlem af IPC, kan du se i videobeskrivelsen nedenfor. I mellemtiden kan du også se videoen fra sidste uges IPC-møde: »På tærsklen til verdenskrig taler vi ud uden frygt«. Der var mange stærke stemmer, bl.a. Scott Ritter og andre. Det var alt for i dag. Vil du give os et udblik til det næste IPC-møde, som finder sted fredag den 23. august?

ZEPP-LAROUICHE: Vi får besøg af flere fredsaktivister fra Sydvestasien, både palæstinensere og israelere. Vi vil helt sikkert diskutere faren for det første og det fjerde tillæg til den amerikanske forfatning. Jeg tror, at Scott Ritter kommer igen. Jeg tror, vi har et lignende problem med ytringsfriheden i de europæiske lande, hvor tanke-, presse- og meningsfriheden er under angreb. Så der vil også være meget interessante talere denne gang.

OSSENKOPP: Mange tak, fordi du kom, og tak, Helga. Vi ses på fredag kl. 11.00 amerikansk østtid og kl. 17.00 centraleuropæisk tid.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og jeg håber, at I alle har klaret de to tyske accenter godt!